

© Lars Torstenson, 2002, 2014

Omslag: Greger Ulf Nilsson

Utgiven av Gong Gong Förlag, Malmö, 2002

Prolog

Morgonen var tung av dagg när det första tefatet landade på bergskammen Malmont, ovanför staden Draguignan i södra Frankrike. Innan daggen lättat och staden vaknat hade det hunnit följas av åtskilliga flygande föremål. Somliga likt det första formade som tefat, andra som cigarrer. Åter andra liknade ingenting som ett människoöga förstått att sätta namn på.

Luften var fylld av jordens doft av damm och järn, den blommande lavendeln och den gryende julimorgonens dallrande hetta, när de morgonpigga kunde skönja ett sken, som spelade i regnbågens alla färger över Malmont, men det var först fram emot lunch som några lekande barn upptäckte yttre rymdens zigenare, där de slagit läger på bergskammen ovan den lilla staden. Och det var först långt fram på den sena eftermiddagen, när cikadorna ivrigt gned sina ben mot varandra, upprymda av den mediterreanska högsommarens tryckande hetta, som de vuxna insåg att de faktiskt fått gäster från okänd ort.

Del I

Kapitel 1

När Marcel fylld av morgonplågor tog sig ur sin enkla träkonstruktion till säng visste han inte att han några timmar senare skulle gå till ryssarna för att ge Louis Duvale en judaskyss. Fun Radios speedade och puerila presentationer och telefonsamtal blandades med fransk rap, septembermorgonens svalka och smutsen på stengolvet i den övermöblerade och omoderna ettan. Från väggen blickade Francis Gabrel ner på köksbordet och gårdagens Var-Matin som toppade med en stort uppslagen artikel om trädgårdstomtar och de vandaler som ägnade sig åt att befria eller halshugga desamma.

Marcel värmdde upp lite kaffe på gasspisen och drack det snabbt med sex sockerbitar. Han gav katten mat och utförde morgontoaletten innan han hoppade i skördekläderna, tog den lilla ryggsäcken i kanvas och gick ut på "xxxxxx", gågatan mitt i Draguignan, där en gång margarinets fader och stadens son Hippolyte Mège-Maurès vandrat. För snart 200 års sedan. Doften av nybakt bröd smög sig ner från bagerierna vid marknadsplatsen dit de första grönsakshandlarna just anlant och nu var i full färd med att göra förbereda sig själva och sina trästånd på förmiddagens attacker av köplystna ortsbor och tillresta turister, som annars handlade sina grönsaker i ett köpcentra eller i en jourbutik. Nere vid Boulevard Clemenceau i andra ändan av gågatan, skramlade sobilen fram mellan soptunnorna. Pustar med rök från eldhärdar som tänts i väntan på de riktigt råa höstnätterna dolde doften av avskräde.

Butikernas skyltfönster var dolda av aluminiumjalousier eller järngaller och det skulle dröja ytterligare någon timme innan de första butiks innehavarna skulle stå där med sina vattenslangar och kvastar, ivrigt putsades och fejandes i den eviga kampen mot hundlortar, tuggummin och envisa löv. Det var fortfarande sommartid och morgontimmen var ljus och på parkeringen framför biografen väntade Olivier, Nadja och Jean Rossini i Jeans gamla Peugeot 504, som skulle föra dem till den väntande druvbärgningen på Mas Russja en knapp mil söder om staden.

Kapitel 2

Något senare samma morgon, måndagsmorgonen den 22 september, just som de lokala nyheterna meddelade att ännu en okänd farkost förmodligen landat i kommunen, stod det klart för Louis Duvale att vinkällararbetaren Luc Impots inte skulle komma till jobbet den dagen, med allt vad det innebar för hans planering och arbetet i vinkällaren. Den oansenlige medarbetaren som fanns med vid köpet av vingården hade på intet vis en avgörande betydelse för vare sig planeringen,

vinkällaren eller skörden, men han var bara en obetydlig faktor så länge han kom till arbetet. Dök han inte upp för att göra sitt bortglömda och obetydliga arbete blev allt uppochnervänt.

Den nyrenoverade vinkällaren på Mas Russja var en av områdets modernaste. De rostfria tankarna stod i givakt på två led i den stora vinifieringskällaren, där musten jästes och det färdiga vinet lagrades i väntan på att buteljeras eller att läggas på ekfat för fortsatt mognadslagring. Allt från tappningsmaskinen till hinkar, filter, slangar och pumpar var nytt och skinande rent, och en aning överdimensionerat enligt gammal, fin sovjetisk tradition. Golv och väggar utgjordes av ren betong, även det samma andas barn.

Ryssarna hade köpt Mas d'Olivette för drygt ett år sedan. De började med att byta namn på stället och fortsatte med att pumpa in enorma summor i sitt förvärv, som nu var en prydnad för appellationen – med undantag för huvudbyggnaden. Gårdens gamla corps de logi hade varit en liten, vacker och typiskt sydprovencalsk byggnad. Den nya var ett monster i neostalinistisk stil.

Louis Duvale, en tämligen välbyggd man av medellängd och med en yvig mustasch, köptes över från Bordeauxfirman Bienfait et Fils, där han 25 år tidigare börjat som nybakad önolog från universitetet i Montpellier. Bortsett från en och annan kort sejour i Portugal hade han blivit huset troget och när ryssarna dök upp med ett erbjudande som var omöjligt att säga nej till, ansågs han som en av Bordeaux största vinmakare, eller tekniske direktör som titeln löd.

En vecka efter ryssarnas första mycket rättframma förfrågan och utan att ha sett sin arbetsplats var han på väg till Draguignan, där hans första uppgift blev att designa den nya vinkällaren.

Det mesta var i hyggligt skick, men gårdens nya ägare ville att allt skulle vara inte bara bra utan bäst. Duvale var inte sen att göra dem till viljes. Vingården i sig visade sig ha bra förutsättningar för vinodling. 30 hektar utspridda över två kullar lerblandad jord på kalkgrund och mellan dem en slätt grus på granit. De för området typiska druvorna Grenache, Carignan, Syrah, Cinsaut, Tibouren och Mourvèdre för de röda vinerna och Rolle, Ugni blanc, Semillon och Clairette för de vita.

På en tredje kulle som vätte mot havet vände mangårdsbyggnaden ryggen mot norr, mistralen och Draguignan. Klara dagar när mistralen tog i kunde man se båtarna på Medelhavet. På ägorna fanns rikligt med olivträd, mandelträd, mimosa och japanska körsbärsträd, som gjorde att gården började blomma redan i slutet av januari – en blomning som sedan pågick till i början av juni då det var vinstockarnas tur.

Landsvägen, Departementale XX, kunde svagt höras från Mas Russja men cypresser och pinje skyddade från ljudet av de framrusande motorcyklarna, de tröga lastbilarna, citroënera, renaulterna, peugeoterna och de nordeuropeiska turisternas tyska, svenska och japanska bilar med påslaget halvljus dygnet och året runt.

Duvale som var van vid det plattare landskapet och Atlantklimatet i Bordeaux var tveksam till vad all denna skönhet och klimatologiska rikedom skulle innebära för hans vinmakande, men lönen ryssarna betalade var värd den eventuella mödan och besvikelsen. Vad Mas Russjas skönhet och Rivierans klimat i övrigt beträffade var Duvale oberörd. Däremot älskade han sin nya närmast perfekta vinifieringsanläggning och det sätt på vilket skörden hittills förflutit. Förlusten av vinkällararbetaren Luc Impots var den första motgången. Och den irriterade honom. Han skulle nu tvingas be sin assisterande vinmakare Philip Stone om hjälp.

Stone hade sökt sig till Europa i syfte att lära sig mer om vintillverkning trots att han var övertygad om att det inte fanns något för en australisk vinmakare att lära sig i Europa. Han hade

råkat komma förbi Mas Russja dagen efter att Duvale förklarat att han behövde en assistent. Utan att konsultera vinmakaren hade gårdens kontorist med mera, Christiane Leblanc, anställt Stone. Bara för att få saken ur världen.

Kapitel 3

I samma stund satt Stone och ömkade sig själv i det kontor som han delade med Duvale. Som straff för att han gjort något oförlåtligt och för att dämpa sin ångest hade Stone bestämt sig för att inte borsta tänderna förrän efter lunchen. Han hade också funderat på att tvinga i sig en sexa genever, men eftersom han hade flera viktiga vinprovningar direkt på morgonen bestämde han sig för att benåda sig själv från det straffet. Den enbärsstänkta spriten skulle i kombination med den torra och stinkande munnen menligt inverka på hans förmåga att rätt uppfatta de blivande vinernas subtiliteter.

Det var mitt i skörden, årets brådaste tid, och han hade haft den dåliga smaken och det lika dåliga omdömet att hänga med ryssarna på fest och, rent familjerättsligt, att sätta på, eller snarare inte kämpa emot tillräckligt när, Silja, som måste vara den mest uttjänta horan som ryssarna tagit med till Rivieran, resolut tog honom fram på småtimmarna. Men det var inte nog med det: hon hade fått honom att bli skrytig och han hade avslöjat att han såg ner på europeerna, deras vinmakning och besatthet av jordens betydelse för det slutliga vinet, och, vilket kanske var värre, att han sökt sig till Europa för att bättre kunna kurera sin ständigt dåliga mage, som han led av sedan han några år tidigare blivit stungen av en av MIA:s (Murrumbidgee Irrigation Areas) mer aggressiva myggor och drabbats av Red River Ross Fever.

- Vad här stinker! sa Duvale när han plötsligt uppenbarade sig i dörren och spände ögonen i Stone, som även i vanliga fall såg ut att be om ursäkt.
- Va? Ja, jag hade några skördearbetare här nyss, fick Stone ur sig på sin utvecklingsbara franska. De behövde en uppsträckning. Tog med för mycket ruttna druvor i lördags, tycker jag.
- Jaså, ja, det var väl några av de där som bara skördat kvantitetsvin tidigare, vana vid att ta med allt, Herregud, suckade Duvale endast vagt medveten om att Stone ansåg att druvans kvalité inte hade någon större betydelse för slutresultatet och att han sagt det han sagt endast därför att han likt en vaken tonåring lärt sig vad föräldrarna, eller i det här fallet chefen, vill höra.
- Fy för satan, låt oss gå ut ur kontoret, bestämde Duvale vars känsliga näsa hade stora problem med att klara de odefinierbara men föga attraktiva ångorna och aromerna i kontorets luftutrymme.

- Luc kommer inte till jobbet idag, fortsatte han ute i vinkällaren där han misstänksamt sniffade på kranar och i avlopp.
- Har hans mamma ringt? undrade Stone med bortvänt huvud.
- Va? Nej, nää, men han är inte här och har han inte kommit nu så lär han heller inte komma senare. Du får ordna så att någon annan kollar temperaturerna i tankarna, men du får själv följa upp jäsningsförloppen runt om. Jag vill ha densitetsstatus och – utveckling för samtliga tankar inom en timme.
- Jamen, jag ska ju vara med dig och prova nu!
- Du provar ingenting idag och du sätter inte din fot på mitt kontor igen förrän du borstat tänderna grundligt! Att du går och småfiser har jag lovat mig själv att stå ut med så länge du gör det i skymundan och utomhus, men det här tar priset. Du behöver oss mer än vi behöver dig så ta dig i akt!

Kapitel 4

Ryssarna var inte särskilt intresserade av druvskörden. Det vin som producerades skulle säljas på en av deras restauranger i Moskva. Till bättre bemedlade som inte hade något val. Själva drack de vodka och marc. Vodka från Ryssland och Italien. Marc destillerad från gårdens druvrester vid ett mediokert och inte särskilt lagligt bränneri några mil bort. Medan vodkan var ganska finkelfri och föga farlig för synen och andningssystemet, var marcen inte att leka med i det avseendet. Ett slags rysk roulette.

Men viktigast för ryssarna var att gården fungerade som sluss för deras mycket lukrativa prostitutionsaffärer på Rivieran. Hit togs både stjärnor och nollor. De bästa och de sämsta. Proffsen och nybörjarna. Alla hade de en plats i det enorma nätverk av lyxprostitution, sjaskig lågbudgetprostitution, filmproduktion och annat som ryssarna ägnade sig åt. De hade till och med en särskild hacker. Ett ungerskt före detta mattegeni som värvades till KGB redan som sextonåring och som inte var så svår att locka över till maffian när de tog kontakt några år senare. Han lade upp webbsajter, som gick riktigt bra. Lazlo, hackern, var inte särskilt intresserad av vad han lade ut på nätet. Bara han fick göra det och då och då gick han in i förmodat hemliga baser i gamla västvärlden och placerade en och annan porrbild eller ett virus där. Han var också snabb med att lägga ut kortfilmer och larviga spel med Bill Gates och Bill Clinton så snart någon av de båda fått en tårta i ansiktet. Eller när någon av dem satt på någon annan. Eller i vart fall stoppat upp en cigarr här och var.

Verksamheten var så pass lönsam att ryssarna endast sparsamt handlade med knark och stulna bilar. Det mesta de hanterade i den vägen, konsumerade de själva. Men de föredrog sprit och Volga framför knark och Ferrari.

- Varför inte Moskovitch eller Niva? frågade en gång en engelsk BBC - reporter som försökte göra en större dokumentärserie om maffian och som besökte Mas Russja bara någon månad efter det att ryssarna köpt gården. Fyrhjulsdrevet är ju inne och då kan en Niva komma väl till pass, eller hur?

Som straff för denna osedvanligt fåniga fråga söp ryssarna ner både reportern och hans medföljande team, klädde av dem och lät fotografera dem i komprometterande situationer mitt under ett pågående rejvparty på stranden i Cannes. (Engelsmännen var dock inte så dumma. Istället för maffian gjorde de en dokumentär om knark, sex, dåliga ungdomar och annat som de menade frodades inom rejvkulturen. Bilderna av dem själva, väl försedda med streck över ögonen eller vibrerande och otydliga huvuden, gjorde att filmen blev prisbelönt både i Berlin och Manchester och att den såldes till samtliga EU-länder, Kanada, Mexico och Belize.)

Kapitel 5

Aids! Stone var säker på att han hade fått aids. Han skulle snart börja ruttna inifrån. Orka allt mindre. Sjunka ihop i kinderna. Bli av med alla muskler. Drabbas av lunginflammation och TBC. Spy rakt ut i snabbköpet, där någon från en eller annan frivilligorganisation körde runt på honom i en rullstol. Bli behandlad som paria. Först skickas hem till Australien, där alla skulle stämpla honom som bög. En som dricker pilsner ur glas. Red River Ross Fever var inget mot aids. Det var helt säkert. Och innan han hamnade där skulle han smitta sin fru och deras lilla dotter på tre år med aids.

Silja! En uttjänt rysk hora... Men om han nu hade fått aids, vad skulle han då göra? Hälla blod i vinet i hopp om att smitta alla andra så att ingen upptäckte att han fått sin aids genom att vara otrogen med en uttjänt rysk hora? Världen var orättvist orättvis mot just honom. Om han hade aids var det inte mer än rätt att alla andra fick det också. Särskilt Silja.

Fast om han inte hade aids? Då såg det lite bättre ut, men inte mycket. För då hade han säkert gonorré, syfilis eller klamydia och hur skulle han förklara det? Kanske kunde han klena runt lite på alla toaletsitsar han kom nära. Och fick han bara chansen skulle han hoppa i och ur andras kalsonger i omklädningsrummet till badhuset där han brukade träna så ofta han hann. Gonorré-, syfilis- och klamydiaepidemi i sydfransk stad... Han bestämde sig för att redan samma dag tappa ut lite blod som han skulle hälla i tankarna med rödvin eller rödvinsmust

Mest irriterad var han ändå på den lille vinkällararbetaren Luc som bara försvunnit mitt under den brådaste tiden. Det var Luc som skötte allt det nödvändiga, men tråkiga: att mäta temperaturen så

man visste att jäsningen skedde vid rätt temperatur; att mäta densiteten, hur mycket socker det fanns kvar i musten så att man visste att jäsningen fortskred som den skulle; att blanda till svavelvatten till de inkommande druvorna så att de inte lämnades oskyddade mot syret, som annars hade samma oxiderande inverkan på musten som den har på ett äpple någon bitit i och sedan låtit ligga ett tag. Den nyinstallerade tekniska mätapparaturen fungerade fortfarande inte som den skulle så han var tvungen att göra allt för hand: mäta temperaturen med en termometer som sänktes ner i ett rör med vin tappat ur tanken; mäta densiteten med en densometer som doppades i samma rör, där den blev hängande på 992 eller 998 eller 1002 eller något annat beroende på hur mycket ojäst socker som fanns kvar i musten.

Stone var assisterande vinmakare och borde istället leda arbetet med att ta emot druvorna, som stadigt levererades in av skördelaget ute i vinfälten. I Australien var allt mycket enklare. Där skördade man med maskin. Om natten. Så att druvorna hölls svala. På det viset undvek man vildjäsning under de ofta långa transporter till vinkällaren. Man skyddade dem också mot oxidering. Antingen med svavel eller med kolsyresnö. Vad som helst. Bara det höll syret borta från druvorna och musten.

Här på Mas Russja envisades Duvale med att tro på jordmån och berggrund, exponering, låg uttag, handskörd och annat uråldrigt som han menade avgjorde vinets kvalitet. Han beskyllde också Stone för att inte kunna känna balans, elegans och harmoni och därmed kvalitet i ett vin. Kort sagt påstod han att Stone inte kunde kvalitetsbedöma vin. En oerhörd förolämpning. Inte minst som Duvale själv var ganska okänslig för den flyktiga syran och annat som lätt uppstår i en vinkällare där man envisas med att arbeta enligt gammaldags manér.

Ryssarna brydde sig inte. Han hade försökt tala med Oleg, som skötte gården, eller i vart fall såg till att pengarna slussades fram och tillbaka. Men Oleg ville inte tala med honom och Madame Leblanc på kontoret blev snarast irriterad och bad Stone att göra sitt jobb och inte revolution. Men Oleg och Duvale skulle få se. Fick han bara chansen skulle han dubblera skördeuttaget och göra ett mer marknadsvänligt vin och få ordning på gårdens produktion. Duvalens prat om allt som krävdes för att göra ett kvalitetsvin var bara struntprat och konsumenterna skulle hälsa karaktärsförändringen på vinet med glädje. Äntligen skulle de uppriktigt tycka om det ganska sträva och sura vin de i dagsläget inte kunde uppskatta och betalade alldeles för mycket för. Fast först måste han reda ut det här med sin aids och alla könssjukdomarna han dragit på sig.

Kapitel 6

Duvale hade problem den här ännu svala måndagsmorgonen. Luc Impots var borttappad och den hopplösa australiensaren var inte bara inkompetent utan också ovanligt illaluktande och när han kom ut till skördearbetarna i fältet visade det sig att två av dem hade börjat slåss och Michel, som var ansvarig för fältarbetarna, fick inte stopp på dem. Medan majoriteten av skördearbetarna nöjt sig med att göra ett uppehåll i arbetet hade några delat upp sig i grupper som gav sitt stöd till någon av de båda kombattanterna eftersom de hade olika hudfärgad.

Solen var nu helt uppe och några hade tagit av sig de tröjor och jackor de haft på sig i den arla morgonstunden. Den raa fuktigheten var borta och om några timmar skulle de bada i svett trots att de klätt av sig så långt anständigheten tillät dem.

Slagskämparna mätte båda drygt 170 centimeter och hade normal kroppsbyggnad för drygt tjugooåriga män och ingen av dem var van vid att slåss, vilket snabbt ledde till att de fann sig brottandes i en jämn och oviss kamp. Inga fega tjuvnypp, inga krafttag om den andres känsligaste partier och inga armbågar mot näsbenet. Bara brottning.

Michel var rasande. Det brukade bli lite gruff och gnäll i laget allteftersom skörden framskred. Det var normalt. Det hårda arbetet och den tröttande värmen, eller ibland den raa kylan och det strilande regnet, tärde på moralen. Det som kunde accepteras, rent av skämtas om, i början av skörden, kunde utlösa storgräl efter några veckors slit. Men det fick aldrig gå så här långt och det som irriterade Michel mest var att han inte fick slut på bataljen.

Duvale hade inte styrkan som behövdes men väl adrenalinets att skilja dem åt. Han hoppade ur den Volga ryssarna envisades med att även han skulle köra och gick emellan de båda slagskämparna som han inte hade några större problem att skilja åt. Det var uppenbart att de var rädda för varandra och att ingen av dem ville fortsätta den farliga kampen. De som såg på missuppfattade saken och trodde att det var Duvalens enorma styrka som tvingade isär de båda.

Michel förklarade att den något mer mörkhyade skördearbetaren fått nog av den ljusares provokationer och till sist sagt som det var, att han var lika misslyckad och frustrerad som sina föräldrar och att det knappast var deras, andragenerationens invandrare, fel. Då tog det hus i helsike, som Michel uttryckte saken på sin klingande och slarviga provencalska, men som tur var hann Duvale dyka upp innan något riktigt allvarligt hann hända.

- Hör på, tog Duvale till orda, det här är inget djävla Balkan, vill ni slåss får ni göra det hemma. Jag bedömer var och en efter det arbete han eller hon uträttar. Allt annat är ointressant. Vi har definitivt inte tid med sådana här dumheter just nu. Vi har 100 hektoliter druvor att köra in idag. Minst. Och i caven saknar jag Luc så jag skulle ha behövt en extra person dit, men eftersom jag nu måste avskeda de här två får vi försöka klara oss i alla fall.

Duvale steg in i sin bil och drog igång motorn genom att låta startmotorn mala på. Det enda sättet att starta en gammal Volga på. Innan han hann iväg kom Michel fram till honom.

- Chefen, sa han.
- Ja?
- Titta på skördelaget. De är redan igång igen.
- Ja?
- Det är inget fel på grabbarna. Skördearbetet är hårt och vi har hållit på i över tre veckor nu. Nästan varje dag. Hårt arbete. Med kalla fingrar om morgonarna. Svettiga, trötta och törstiga vid lunchtid och fullständigt utpumpade på kvällen. Knäna och ryggarna värker. Alla är slutkörda, men de kämpar tappert vidare. Ge dem en chans till, chefen, de förtjänar det och jag kan garantera att det inte kommer att hända igen.

Duvale kramade den mintgröna ratten - ryssarna hade gett honom en mintgrön Volga från 1963 som tjänstebil - och sög sig fundersamt på hålet där hans 1:5:a suttit.

- Okej, sa han efter en stund, vi behöver alla vi har. Skicka ner någon av kvinnorna till oss i vinkällaren. Vi behöver en person som hjälper oss att tillsätta svavelvatten och att köra igång druvpumpen när den är full.

Han gasade iväg i ett moln av simpelt stinkande bränsle – ryssarna envisades med att av nostalgiska skäl köra Volgan på undermåligt bränsle så att den inte bara var en miljöfara utan också en veritabel stinkbomb. Michel stod fundersam kvar en stund och försökte komma på hur han skulle kunna hålla fred mellan de olika falangerna. Han hade inte varit med om något värre sedan sin barndom då Vichy stod mot Fria Frankrike. Femtio år efter sitt nederlag var Vichy uppenbarligen tillbaka.

Kapitel 7

Silja mådde väldigt bra, där hon satt och åt frukost tillsammans med några av de andra flickorna och Leonid och Oleg.

Hon visste att det gällde att suga ut det bästa av mellanlandningen på Mas Russja. Snart skulle hon vara ute på gatan igen. Men om hon lyckades att gå bemärkt förbi Mas Russja skulle hon kanske få chansen att komma tillbaka då och då för att vila upp sig, eller för att ta hand om gäster som hade speciella önskemål. Som lätt uttjänta horor. Det var ett faktum att vissa torskare ville ha en hora av hennes typ. Och torskarna var bara en bild av det övriga manssamhället. Fanns det torskare som tänkte på bedagade horor så fanns det även familjefäder som inte köpte horor i vanliga fall som också gjorde det. Och politiker. Och affärsmän. Och rektorer. Och metallarbetare. Och sjömän. Och...

De satt på den av huvudbyggnadens terrasser som ledde ut till poolen. Den allestädes närvarande grå betongen hade muntrats upp med blommor av alla de slag, strategiskt utplacerade i krukor runt terrassen och poolen. Mannen bakom detta under var den flitige trädgårdsmästaren, som ryssarna köpt in från en av kustens mest framstående trädgårdsfirmor. Han hade också införskaffat de vackra trämöblerna i teak. Inget av detta, blommorna och möblerna, tilltalade ryssarna. De hade accepterat eftersom de menade att man till vis del också fick ta seden dit man kom.

Det var tidigt och morgonen var fortfarande lite rå och kall, men för Silja, som närmast kom från Novosibirsk, var det varmt. Mycket varmt. Medan de andra satt med långbyxor eller badrockar eller rent av bomullströjor med amerikansk reklam, satt hon i bara baddräkten, vilket uppenbarligen störde platschefen Oleg som plötsligt röt åt henne att svepa om sig en handduk. Silja blev alldeles ifrån sig över tillsägelsen. Hon började snyfta.

- Vad är det nu då? fråste Oleg och tittade argt på henne med sitt väldiga björnhuvud med tydliga inslag från de östra delarna av det gamla Sovjetimperiet.

Silja fick inte fram ett ord. Hon bara hulkade.

- Såså, sa Oleg, ge dig iväg till ditt rum om du inte kan hålla käften.

Det var en order och Silja gick storgråtande sin väg. En av de andra flickorna gjorde en ansats att följa efter, men Oleg tittade strängt på henne och hon sjönk tillbaka på sin plats. Oleg såg ut som om han kom direkt från hedersläktaren vid Röda Torget den första maj 1956 och de väldiga labbarna kunde i bästa fall ses som ett passande komplement till huvudet och den massiva kroppen var lika tung som den såg ut att vara.

Den blonderade och betydligt mindre kompakta Silja gick inte till sitt rum, utan till vinkällaren. Hon hade missförstått situationen. Oleg var inte arg. Eller irriterad. Han var kåt. Så det förslog. Silja var kort sagt hans typ av kvinna. Inte för stor, hängbröst och lagom erfarenhet som syntes som trötta och ledsna rynkor i det bleka och lätt fräkniga ansiktet. Oleg kunde inte bärga sig förrän han fick ge henne vad han trodde att hon behövde. Nu sedan han skickat henne till sitt rum behövde han bara vänta en liten stund innan kunde han följa efter. Han förbannade sig själv för att han missat henne när hon anlände dagen före.

Leonid var en liten lika tunn som tunnhårig karl runt de femtio med listiga ögon som låg gömda långt bakom och tätt intill den vassa näsan. Det var han som var ansvarig för flickorna och han var inte sen att förstå situationen. När Oleg reste på sig för att ta en tur runt ägorna såg Leonid till att hålla kvar de andra runt poolen medan han funderade kring de problem som Olegs intresse för Silja kunde medföra. Att Silja var Olegs typ av kvinna förvånade honom inte och det var inget problem. Oleg gjorde som han ville med flickorna. Men saken var den, att det var tänkt att Silja skulle spela in ett par tämligen perversa filmer innan hon släpptes ut inte på gatorna utan längs vägarna, närmare bestämt sträckan mellan motorvägen och St Tropez, där hon skulle ta över platsen efter Svetlana som knivskars svårt vid parkeringen under bron, där hon brukade arbeta.

Leonid hade fått en rejäl utskällning av Oleg för att han hanterade företagets produktionsmedel på ett så nonchalant vis att vem som helst kunde gå och sätta knivar i dem. Och om de till och med roade sig med att sprätta hål på företagets tillgångar på ett sätt som gjorde dem obrukbara för lång tid, hur många av kunderna tillät sig då också att använda företagets produkter gratis, hade Oleg ursinnigt undrat. Leonid påpekade då, att han inte hade tillräckliga resurser för att kunna övervaka och skydda alla flickorna och Svetlana var en flicka som kunde ta vara på sig själv: hon hade överlevt överfallet. Oleg, som var övertygad om att en massmördare från Tyskland kommit till trakten, krävde likväl att Leonid skulle anställa fler vakter med uppgift att slå sönder och samman, rent av döda, den som bar hand på företagets produktionsresurser.

Om nu Oleg gått och kåtat ner sig i Silja var det otänkbart att låta henne ta över Svetlanas farliga arbetsplats. Leonid svor för sig själv. Han hade ingen annan lika nedgången hora på plats och han ville inte sätta någon av sina yngre, fräschare flickor på den utsatta platsen. Han följde Oleg med blicken när denne vandrade iväg över ägorna, bort mot skördelaget och han fick en idé.

Kapitel 8

Duvale hade dragit sig tillbaka till sitt kontor av grå betong och möblerat med enkla möbler i metall och grått eller svart tyg. Belysningen var lika stickande blåvit här som på de flesta andra hållen på Mas Russja och arkivskåpet var traditionsenligt av grå plåt. På ena väggen fanns en tavla med vinkällarens alla cisterner, presenterade i nummerföljd. Efter varje tanknummer fanns innehållet angivet; vintyp och skördedatum. Golvet erbjöd inga utrymmen för en matta och gick i samma grå nyans som väggar och tak. Han satt vid sitt skrivbord i det lilla utrymmet. Mittemot honom stod Stones något mindre och tomma skrivbord. Bristen på plats var inte problemet. Duvale hade framför allt svårt med Stones uppenbarelse och framför allt dennes kroppsodörer.

Han kände sig trött och hade lätt huvudvärk. Egentligen borde han stå vid gallringsmattan i druvreceptionen och ta emot klasarna som traktorn levererade i små korgar så att druvorna inte krossades under resan från vinfälten till källaren. När han var på plats gallrades alltid alla omogna eller rötangripna druvor och alla kvistar, löv och stenar bort. Var vinmakaren inte där fuskades det alltid mer eller mindre med resultatet att det ingående druvmaterialet fick en lägre kvalitet. Och just det var Duvalens käpphäst: druvornas kvalitet. Var den hög var det inte så svårt att få till ett bra vin. Var den låg var det hart när omöjligt.

Men han kände sig trött och omotiverad. Tre veckors oavbrutet skördande, arbete från tidig morgon till midnatt, oron över att det skulle börja regna, att en must skulle sluta jäsa i sin tank med påföljden att den förstördes, slagskämpar i skördelaget, en arrogant assistent med dålig andedräkt och läckande mage, de galna ryssarna: allt det där började trötta ut honom. Inspirerad av bråket i vingården och assistentens dåliga andedräkt började han av terapeutiska skäl att skriva. Han brukade alltid skriva när han tyckte att han behövde lätta på trycket eller då han försökte skapa ordning i det kaos som allt som oftast rådde kring honom. Och han skrev:

Mannen med andedräkten

Om Jean-Luc Stylo varit bättre lämpad för detta livet, hade han kanske aldrig utvecklat den kroniskt dåliga andedräkten. Det började redan på förskolan, där fröken på ett tidigt stadium fattade antipati mot honom medan han skrämde de andra barnen i klassen. När han nått de sista klasserna i grundskolan var han redan ökad: lärarna avskydde honom och de andra eleverna var livrädda. Ändå gjorde han ingen något ont. Han luktade bara illa ur munnen.

Hans föräldrar förstod att något inte var som det skulle, men eftersom de i likhet med de flesta andra föräldrar inte kunde se att det var något fel på deras son, bestämde de sig för att anmäla skolan och dess lärare till berörda myndigheter. Inledningsvis hände ingenting, men till slut dök en inspektör upp på skolan. Han hade inget att anmärka på förrän han träffade Jean-Luc och fick höra dennes version av saken: han ansåg sig negativt särbehandlad av lärarna och uttryckte en önskan om att flera av dessa skulle omplaceras.

Inspektören som var en person med känsliga sinnen, beslöt sig för att rekommendera en förflyttning av merparten av lärarkåren samt skolans rektor och vare sig de eller någon annan hade direkt något att invända mot detta. Så kom det sig att Yves Cavalier, den gamle, skröplige vaktmästaren som gick kvar på nåder eftersom han var en gammal krigsinvalid och arbetade gratis, fick ta över som lärare för Jean-Luc Stylos klass. Yves Cavaliers luktsinne var kraftigt nedsatt efter alltför många och närgångna granater i Indokina och han hade inga som helst problem med att uppskatta Jean-Luc och dennes sätt att hantera de övriga i klassen.

Rädda för att gå i närkamp med Jean-Luc och hans dunster, fogade sig de jämnåriga kamraterna i allt vad han föreslog eller krävde av dem. Således skrev de hans prov, gjorde hans hemuppgifter och hoppade hans längdhopp i skolmästerskapen. Trots att detta knappast kunde anses som helt normalt, protesterade inga vuxna i Jean-Lucs omgivning mot det faktum att han lät andra vinna hans framgångar.

Den uppmärksamme kunde dock notera att medan den unge Stylos framgångar i allmänhet var stora och medan han mycket väl förstod sig på att hantera sin omgivning, var hans framgångar hos det motsatta könet begränsade. Kort sagt stod ingen flicka ut med att kyssa honom eller ens att dansa i hans närhet. Följaktligen fick Marcel Maigre, skolans mest charmerande yngling, träda in som hans ställföreträdare i dessa sammanhang. Jean-Luc löste saken så, att han bestämde vem Marcel Maigre skulle gå ut med och vad han skulle göra och sedan fick skolans charmör avlägga rapport och sprida ut på skolan, att han helt säkert visste att Jean-Luc erövrat svenska Ulla, Colette från Flayosc eller Birgitte Bouillon eller vem som nu Jean-Luc bestämt sig för att han skulle förföra just då.

Den enda gången som någon kan dra sig till minnes, att någon protesterade var vid regionmästerskapen i längdhopp, där Bertrand Pied, skomakaren Antoine Pieds talangfulle son till längdhoppare, fick tävla åt Jean-Luc Stylo. Med ett skutt på nära sex meter vann han tävlingen överlägset och när de andra skolornas lagledare protesterade, förklarade unge Stylo att allt gått korrekt till. Med näsdukarna för näsan, eller luktorganet instoppat i armhålan, drog sig de protesterande snabbt tillbaka och förklarade att allt nog ändå gått rätt till.

Gymnasiet blev ytterligare en framgångsrik period i Jean-Lucs liv. Bäst i klassen, toppbetyg i samtliga ämnen, överlägsen segrare i de nationella juniormästerskapen i längdhopp och dessutom regionmästare i schack och judo. Några problem hade han därför inte med att komma vidare till universitetet och de väntande studierna där. På nolltid avlade han examina i såväl ekonomi och juridik som filosofi och statskunskap. Dessutom hann han under den här tiden med att göra värnplikten som fallskärmsjägare.

Vid universitetet blev han politiskt aktiv. Eftersom det nationella partiet var skolans största parti gick han med i det och med sina utmärkta studieresultat och förmåga att snabbt få slut på varje form av debatt, steg han snart i graderna inom partiet. Blott drygt 30 år gammal blev han partiledare och strax därefter landets premiärminister.

Om än hans äktenskap inte var särskilt lyckligt, trots hustruns fallerande luktsinne, var han en lycklig man. Han hade fått en position i samhället, folk respekterade eller i vart fall skydde honom, vilket han ansåg som nära nog lika bra. Därtill hade han tack vare de båda barn hans hustru med stor vanda fött honom, en kärnfamilj att spela med för galleriet. Hans barn var inte särskilt förtjusta vare sig i sin mor eller sin far och särskilt inte faderns andedräkt, men som det medförde vissa ofrånkomliga fördelar att vara barn till just den mannen stod de ut och ställde gärna upp när skvallerpressen ville göra lyckliga hemma-hos-reportage. Att ha varit med i tidningen då och då var heller inte fel när man ville komma in på de rätta ställena, kunde de båda barnen glatt konstatera när de blev tonåringar.

Andra fördelar de upptäckte sig ha var tillgång till våningar i bostadsbristens huvudstad och en oväntad lätthet att klara sina studier. Kort sagt älskade alla lärare dem, vilket väl uppvägde de avoga skolkamraternas sätt.

Utifrån dessa givna fördelar stod de båda barnen ut med både sin far och sin mor och till och med sin fars andedräkt. Äldste sonen hyste rent av i vissa stunder, då han kunde gripas av förtvivlan sedan han förlorat en längdhoppningstävling eller blivit förolämpad av en medtrafikanter, en förhoppning om att kunna utveckla samma naturliga kroniskt dåliga andedräkt som fadern.

Jean-Luc Stylo själv var i motsats till vad man skulle kunna tro, inte helt medveten om sin dåliga andedräkt eller de framgångar den skänkt honom. Han hade sina misstankar ibland, men på det hela taget hade han aldrig kommit riktigt rätt på spåret. Och så länge framgångarna fortsatte ägnade han inte mycket tid åt att analysera vare sig dessa eller sig själv. Han konstaterade kort och gott, att han var snudd på oövervinnerlig.

Det var först efter hans andra valseger som framgångarna tog slut sedan en tolvårig flicka i direktsändning från huvudstadens nöjespark och i samband med att hon skulle få säga vad hon ville till landets premiärminister, framtod att denne luktade illa ur munnen därför att han menade aldrig vad han sade.

Slut

Nöjd med sitt verk och betydligt lättare till sinnes satte sig Duvale att läsa igenom novellen han just skrivit. En novell om dagen, en aforism om dagen, och livet leker, tänkte han för sig själv och förbannade telefonen som ihärdigt återkallade honom till vardagen.

Kapitel 9

Silja var förtvivlad. Hon hade hoppats att få stanna några dagar och kanske rent av på någon filmroll. Den där Oleg var en fantastisk man med sin björnkropp och sitt gråsprängda björnhuvud. Han såg mer ut som en gorilla än en bokhållare. Vem var han egentligen och varför hade de gett honom så stor makt? En trygg, säker och lugn man. En fadersfigur som hon tyckte om. Men han var arg på henne nu och den enda hon kunde tänka sig att gå till var den snälle och lite dumme amerikanen i vinkällaren.

Hon fann amerikanen lutad över en hink med vin. Det droppade blod ur näsan på honom och ner i hinken.

- Men, du inte bra? sa hon på sin inte helt flytande engelska.

- Nej, va? Du? Nej, jag... sa han på sin för stunden inte heller särskilt flytande engelska. Nej, alltså, jag är okej, men man måste göra så här med vinet under skörden om det utvecklas för höga halter av tetrahydropapaverolin under jäsningen. Om den risken föreligger är det alltid fara å färde och det gäller att skynda på och det gäller att det är någon som vet vad han sysslar med som gör det, men det är inte bra om det kommer ut att det är så här vi vinmakare gör för att få ner halten av tetrahydropapaverolin. Jag menar, hur skulle det se ut om folk visste det?

Silja hade inte förstått så mycket av vad han sa, men eftersom hon förstod att han mådde bra brydde hon sig heller inte. Hon gick mot honom.

- Knolla?

- Va? Ja, alltså, jag arbetar.

Just då öppnades ånyo dörren till källaren och Oleg kom in.

Kapitel 10

Leonid såg till att de övriga flickorna stannade kvar vid poolen, där de sträckte ut sig i solen och sökte livvakternas ögon bakom solglasögonen på samma sätt som livvakterna sökte flickornas ögon bakom deras solglasögon. Det brukade gå vilt till på nätterna och om inte Oleg eller någon av topparna på besök från Moskva lade beslag på flickorna var det fritt fram för livvakterna och de manliga filmaktörerna. Och tvärtom.

Men vad det gällde kopulerandet i enskild ställning eller grupp handlade det mestadels blott om livvakterna och flickorna. De manliga aktörerna var mest intresserade av spriten och de eventuella droger som kunde finnas tillhands. Det hörde till undantagen att någon utanför den ryska kretsen var med på festerna eller att de fick tillfälle att utbyta kroppsvätskor med någon ur kolonin.

Amerikanens eller engelsmannens eller vad han nu var medverkan natten innan var mer än ett undantag eftersom det var första gången någon ur gårdens icke ryska personal deltagit. Det var en sensation. Han hade deltagit trots att det var förbjudet för ickeryssar i personalen att delta - med undantag för ungraren Lazlo - och han hade satt på en av flickorna. Dessutom hade han gjort det i den gemensamma salongen där ungraren filmat akten med moderiktig handkamera. Sannolikt var filmen redan på väg ut på en av Lazlos "amatörsidor" eller på väg in i en Nato-dator i Belgien. (Lazlo hade varit alldeles till sig efteråt: utlänningen hade envisats med att stöna eller skrika "Oh, my God" på minst hundra olika vis under filmandets gång, medan Silja professionellt stönat med dels på ryska, dels på hemgjord engelska, men mestadels bara sagt det mer internationella "ohoh, oh-oh, ooh, oh".)

Det var tydligt att Silja kände sig smickrad av utlänningens uppvaktning, även om han var lite klent utrustad och även om han föreföll att ha en ovana att läcka gaser när han kopulerade. Detta gladdde de övriga flickorna, som var väl medvetna om att även de bara hade en försvinnande kort tid på toppen.

Leonid ställde sig att titta på skördelaget, där det idogt arbetade på mellan de långa raderna ute i vinfälten. De befann sig i ett långt och flackt fält, där förmiddagens begynnande hetta satte luften i lätt dallring. Trots de yviga lövverken på varje stock erbjöds de skördande ingen egentlig skugga och de täta raderna höll värmen kvar på ett effektivt sätt. Svetten lackade mellan vinstockarna.

Leonid började fantisera om varje kvinna och hennes kropp. Han ville inte ha de vackraste. Det var för bra och för farligt och dessutom var det mindre sannolikt att en av de vackraste skulle acceptera att bli väghora så där rakt av. Kanske filmstjärna, men inte väghora. Alltså, fortsatte Leonid sitt resonemang, borde han söka efter en något äldre kvinna som såg ut att ha det svårt. Fattigt. Barn att försörja. Och gärna en alkoholiserad make som hon tog hand om trots att hon inte borde göra det. En rejäl kvinna. Det är en sådan som är beredd att göra vad som helst för sin familj. Sina barn och

sin alkoholiserade man. Han letade med sin tränade blick och hittade tre tänkbara kvinnor bland det femtontal som sakta klippte sig fram i värmen.

Han bestämde sig för att gå till vinkällaren och ta reda på mer om dem.

Kapitel 11

- Mas Russja, vinkällaren, Duvale, svarade Duvale telefonen med en suck.
- Säg, Monsieur Duvale, är han hos er? undrade en nervös kvinnoröst.
- Vem?
- Luc! Min son!
- Nej, men jag har väntat på att han ska ringa och förklara varför han inte är här.
- Det kan han inte, eller jag menar: jag vet inte var han är, eller vad som hänt, han kom inte hem igår, han åkte till gården redan i går morse för att göra vad han nu gör där, men han kom aldrig hem igen och jag borde ha ringt polisen för länge sedan, särskilt som ni nu säger att han inte är hos er, han har alltid haft ett gott öga till er Monsieur Duvale, även om det inte alltid märks, men han har ett gott öga till er, däremot gillar han inte alls den där utlänningen och då menar jag inte alla ryssarna för de är ju som de är, fast jag undrar om det är så bra med alla de där flickorna, jag hoppas verkligen inte att de får syn på min pojke...
- Nej, det är nog ingen större risk.
- Va? Vad menar ni med det? Han är lite mager, men han är snäll.
- Ja, jag menade inte så, jag menade bara att han brukar hålla sig här hos oss i vinkällaren. Flickorna är mest i huvudbygganden, eller runt poolen, och allt det där ligger ju långt från vinkällaren, eller hur?
- Ja, det har ni rätt i, ja, jag vill ju att han ska hitta en flicka att gifta sig med, men inte någon av de där, det gör jag inte, en mor vill att hennes son ska hitta en anständig flicka som kan ta hand om honom, som kan städa och diska och som ser vad hennes man behöver, visst är det så, Monsieur Duvale?
- Nja, det...
- Men var är han då? Ni har verkligen inte sett honom?

- Nej, jag...
- Då ringer jag polisen. Nu måste något göras.
- Vänta, Madame Impots, jag tror inte att ryssarna skulle uppskatta att...
- Vad då? Ryssarna? Vad har de med den här saken att göra? Är det ändå där han varit i natt? Säg inte det! Så får det bara inte vara!
- Nejnej, lugna er, det tror jag inte alls, men...
- Då ringer jag polisen nu!

Duvale fick luren i örat och han insåg att det lugn han känt efter sitt novellskrivande redan var förflyktigt och något sa honom att nu kunde det bara bli värre. Han suckade och gick ut i vinkällaren för att leta efter Stone som fortfarande inte levererat morgonens mätvärden.

Kapitel 12

Ute i vinkällaren höll en rasande Oleg Stone på en arm, rakt upp i luften. Han stirrade den assisterande vinmakaren ursinnigt i ögonen. Stone var nära att börja gråta där han hängde med näsblodet droppande och aids och gonorré och syfilis och klamydia. Silja åsåg förskräckt scenen på ett par meters betryggande avstånd. Det här var en situation där det var bäst att ligga lågt, insåg hon.

Duvale blev så paff att han först inte fick fram ett ljud och när han väl var redo att ta till orda visste han inte alls vad han skulle säga. Hela situationen föreföll så gruvligt besynnerlig.

- Hmm, vad pågår här då? frågade han till slut försiktigt.
- Åh, han blod i näsan , Oleg komma, förklarade Silja.

Oleg brydde sig inte om Duvale. Han skakade lite på den slappt hängande Stone och väste på sin bästa engelska:

- Jag vill inte se dig med Silja en gång till, förstår du?

Han kastade iväg Stone som en trasdocka, in bland de rostfria 10 000 – literstankarna, och tog Silja under armen och lämnade vinkällaren. Silja var både rädd och förhoppningsfull. Antingen innebar detta det totala nederlaget för henne, eller så var hennes lycka gjord. Och det lutade mest åt det sistnämnda. Leonid mötte dem i dörren, men låtsades inte se dem. Han gick direkt till Duvale.

- Jag har några frågor kring några av kvinnorna i skördelaget.
- Vad är det du vill veta?
- Om de är gifta, om de har barn, vad för slags ekonomi de har...
- Det vet inte jag, det får du ta med Michel. Han känner dem bättre än jag. Och du där, sa Duvale och nickade åt Stone, du ser för helvete till att komma till mig med mätvärdena. Nu!

Leonid märkte knappt Stone där han låg och kved mellan tankarna och även om han var lite besviken på den tvärs Duvale insåg han att Michel skulle kunna bli en bundsförvant när det gällde att hitta tillfälliga produktionsfaktorer åt företaget. Glatt visslande styrde han åter stegen mot vingården.

Kapitel 13

Gårdskontoret fanns inrymt i samma gamla byggnad som det alltid legat i. Förr var det en del av vinkällaren men när den uppfördes på nytt i grå betong revs allt det gamla, utom kontoret som nu utgjorde en oberoende del i borte ändan av produktionsbyggnaden, den ändan som vätte mot huvudbyggnaden på kullen – den tredje kullen som Duvale medvetet eller omedvetet inte kunde upptäcka – som inte var planterad med vinstockar. I kontoret fanns ingen grå betong. Väggarna var vitkalkade. Det fanns kvar mycket av det gamla bland annat i form av affischer som förkunnande vinappellationens Côtes-de-Provence härlighet, solblekta och mer moderna nu än när de en gång trycktes. Men det som dominerade intrycket i kontoret var allt pråligt krimskrams som ryssarna absolut ville ha där: en porslinsdalmatiner som tittade på besökaren med glittrande ögon och tungan dallrande på den öppna käftens hörntänder, ett till synes malädet älghuvud (en tolvtaggare), två oproportionerliga skinnfåtöljer för besökarna, en persisk matta och en väggbonad som blänkte i guld och föreställde en kvinna på en vit häst. Och utöver detta allt det som alltid funnits i kontoret i form av skrivmaskiner, räkneapparater, datorer, skrivbord och hyllmeter med dammiga pärmar.

Här styrde Christiane Leblanc sedan tjugo år. När hon kom till gården var hon blonderad och välpumpad och gift med en vattenskidåkare från Roquebrune sur Argens. Hennes plan var att stanna något år, bli med barn och sedan leva som vattenskidåkarens bortskämda fru i Roquebrune. Detta gick om intet när mannen i fråga träffade en tjeckisk tennischampion och skaffade barn med henne. Han ville fortsätta förhållandet med sin fru ("det där har ju inte med oss att göra") som inte tyckte att det var läge för det. Hon tog tillbaka sitt flicknamn, men behöll Madame som titel och något mindre välpumpad om än aningen mer rundhyllt fanns hon kvar på gården. Och blonderad var hon fortfarande. Vita testar som torkats ut av mångårigt vätesuperoxidmissbruk.

Att förre ägarna åkte ut och ryssarna in, förändrade inte så mycket i hennes värld. Hon fick ge med sig avseende de nya möblerna. Å andra sidan fick ryssarna avstå från att slänga ut något av det gamla. Resultatet var att man fick klättra över det gamla skrivbordet, de gamla stolarna och allt det

nya för att ta sig från den ena änden av kontoret till den andra. Något större problem för Madame Leblanc var inte detta. Hon använde alltid bakdörren, som ledde direkt till hennes skrivbord. Det var besökarna som tvingades klättra över möblerna om de fick för sig att stiga in. Det hände också att Christiane Leblanc med bestämd röst bjöd in folk, särskilt säljare och skördearbetare som inte kunde annat än att lyda.

Fram till dess ryssarna tog över skötte hon gårdsförsäljningen, en syssla som framför allt bestod i att sälja rosévin till turister; bokföringen, en syssla som framför allt gick ut på att rädda ägaren från skattmasen; och ägarens tvätt, en syssla som framför allt bestod i att försöka hålla ägarens kläder rena, strukna och sammanhängande. Hon hade hoppats på ett bättre öde än att bara bli kvar på gården när den såldes. Men hennes förre arbetsgivare blev en dag uppvaktad av en vitryska från Minsk som tyckte att de skulle slå sina påsar ihop, sälja gården och flytta till Capri-trakten, som hon uttryckte saken. Som av en händelse dök de ryska spekulanterna upp i samma veva och allt var klart på bara någon vecka. En normalt omöjligt kort tid, men de enligt franska lagen obligatoriska notarierna och den övriga byråkratin gjorde sitt arbete i rekordfart. Det viskades om att någon i Paris sett till att allt hanterats med största brådska.

Vad det blivit av den forne arbetsgivaren visste hon inte riktigt. Han och vitryskan från Minsk åkte till Italien. Så mycket var klart. Om inte annat tydde ett vykort från Alassio och ett annat från Elba på det. Men sedan hade hon inte hört något mer. Kanske borde hon rota i saken, men mannen ifråga hade gjort sitt val och om ingen annan i hela världen brydde sig, varför skulle då hon göra det?

Hon hade det bra med de nya ägarna. Gårdsförsäljningen hade upphört. Nu exporterades allt vin direkt till Ryssland. Inte heller behövde hon städa, stryka och lappa. Allt det där som hon gärna avstått från. Däremot hade hennes ansvar över ekonomin stärkts. Särskilt sedan Oleg och Leonid insett hur väl hon hanterat skattefrågorna åt sin förre arbetsgivare.

Det enda som gjorde henne lite betänksam var alla kvinnorna som kom och åkte. Och alla filmteamen. Något skumt var det med det där också. Hon förstod att det handlade om prostitution, men var och en väljer själv, ansåg hon. Snarare var det filmteamen det handlade om. Hon hade alltid haft svårt för filmare, som bara gjorde överkliga skräpfilmer; fotografer, som jagade prinsessor i döden; och journalister, som bara spred lögnen. Särskilt om sådana som värnade om de verkliga värdena, som fosterlandet, familjen, religionen... ja, renheten på något vis. Jo, ryssarna var utlänningar, men de bidrog med egna pengar så det gick an. Fast de borde betala extra skatt. Det borde alla utlänningar göra om de ville bo i detta världens mest sofistikerade land och särskilt den här världens behagligaste och vackraste plats. Egentligen borde även Parisare och andra nordfransoser betala extra skatt om de ville komma och profitera på det sköna Provence.

Ryssarna betalade skatt. I massor. De förlorade pengar på sin vingård. Massor av pengar. Å andra sidan förde de hela tiden till mängder av nya pengar och om man antog att det var svarta pengar de passerade via vingården så bidrog både de och hon till ett mycket samhällsnyttigt arbete, när de med gemensamma krafter såg till att föra in dessa svarta pengar i den mindre ljusskygga och mer offentliga delen av samhället. Det var inte utan att Christiane Leblanc kände sig som något av en sentida Jeanne d'Arc, som genom sitt flit bidrog till att plocka hem i annat fall förlorade pengar till den franska staten.

Men det hon älskade mest av allt var att utöva makten, hur liten som helst bara den gick att utöva och direkt stor var den som regel när hon jagade hugade spekulanter från gården – vanligtvis fick de en rejäl utskällning för att de hade mage att komma och försöka köpa vin direkt på plats – eller när hon förolämpade folk i telefonen. Som nu.

- Hallå!
- Hallå ja...

Rösten bröt. En utlänning.

- Ja? Ja?!
- Inte tala bra franska. Engelska?
- Ingen här talar engelska. Vi är i Frankrike. I Frankrike talar man franska. Talar ni franska i England eller var ni nu kommer ifrån? Tycker ni att det skulle vara naturligt?
- Inte förstå så bra. Tala långsamt.
- Jag har inte tid med sådant här. Vad vill ni?
- Tala engelska?

Med en känsla av total triumf slängde Madame Leblanc på telefonen och med ett leende satte hon sig att vänta på att mannen skulle ringa upp igen. Det gjorde han inte, men efter en stund ringde en fransktalande kvinna upp.

- God dag, mitt namn är Linda Sparrow och jag är Richard Pointers personliga assistent.
- God dag.
- Monsieur Pointer har försökt ringa er för att avtala tid för ett besök.
- Vad vill han?
- Vad han vill? Vet ni inte vem han är?
- Nej.
- Han är Amerikas ja sannolikt världens främsta vinskribent – och han vill komma och besöka er!
- Världens främste? Hur vet man det?
- Ja, men det vet alla...
- Han är ju amerikan.
- Nu förstår jag inte riktigt.
- Det spelar ingen roll. Varför vill han besöka oss?
- Vi har hört mycket gott om er gård sedan ägarbytet och sedan Louis Duval tog över vinmakandet.

- Vad var det för fel på oss innan då?
- Det är inte säkert att det var något fel tidigare, men...
- Inte säkert?
- Förlåt, det var säkert inget fel tidigare heller, men det är först nu vi fått kännedom om er. Går det bra att Monsieur Pointer kommer på besök?
- Jag förstår fortfarande inte vad det skulle vara bra för.
- Ja, men snälla ni, om Monsieur Pointer skriver om ert vin, om han tycker om det och ger det en bra poäng, kommer ni att kunna höja era priser mångfaldigt. Det är så marknaden fungerar idag. Om ni så vill Madame så är Monsieur Pointer marknaden. En bra poäng av Monsieur Pointer och er lycka är gjord.
- Vi säljer redan allt vårt vin till det pris vi vill ha.
- Så bra, men tänk på äran då!
- Poäng av en amerikan... hör ni inte hur dumt det låter? Ett franskt vin. Hur skulle en amerikan, uppfödd på hamburgare, Dioxin-cola och undermålig litteratur och filmer, kunna bedöma ett franskt vin? Har ni aldrig tänkt på det Madame?
- Hm, det är faktiskt så att Monsieur Pointer bara besöker ett ytterst litet antal gårdar och när han gör det är det väldigt ovanligt att han gör det själv.
- Det där låter intressant. Hur gör han då?
- Ja men det är det jag försöker förklara för er: han är jättestor! Gigantisk! Han har en medarbetarstab på trettio personer som inte gör annat än provar vin åt honom.
- Jaja, det där låter mycket amerikanskt och imponerar föga på mig, det ska ni ha klart för er Madame. Vill ni komma till saken nu?
- Det har jag ju! Monsieur Pointer vill besöka er vingård! Han vill prova era viner! Fråga Monsieur Duvale, han förstår vad det här handlar om! Han vill inte missa det här tillfället, det kan jag lova er!
- Skrik inte åt mig Madame! Jag avskyr skrikiga personer, särskilt när de ringer från USA, men det är så typiskt er amerikaner att gå på på det där viset. Kan ni aldrig visa någon hänsyn? Tror ni att ni är jordens herrefolk? Tacka vet jag den gamla goda tiden när det fanns en supermakt till. Men ni kommer att ruttna sönder inifrån!
- Jag tror inte att det här är sant. Kan jag få tala med Monsieur Duvale?
- Jag, ska tala med Monsieur Duvale. Skicka mig ett fax och tala om vad ni vill och så får vi se om vi hör av oss. Adjö!

Kapitel 14

Ute i vingården hade skördelaget tagit en kort vattenpaus. De satt ner inkrupna under vinstockarnas lövverk. Nertill på skuggsidan och mitt i stocken fanns inga löv kvar. Det ingick i Duvalés idéer att göra "éfeuillage", avlövning. Syftet var att öppna stocken för upptorkande vindar, som hämmade utvecklingen av mjöldagg, röta och annat för stocken skadligt. Dessutom, hävdade Duvale, behövde själva klasarna solljus för att uppnå en optimal mognad avseende inte bara sockret utan även aromerna och i det här fallet framför allt färgämnen och tanninerna, vinets naturliga och sträva konserveringsmedel, i de blå druvorna som senare skulle bli till rött vin. Solen gassade och Leonid kunde känna dunster av svett och damm där han närmade sig arbetarna. Ju närmre han kom, desto fränare blev lukten. Finfint, tänkte han.

Skördelaget tittade misstänksamt mot mannen som fånigt leende närmade sig dem med händerna knäppta på ryggen. Han var av under medellängd, runt de femtio, tunn och tunnhårig och hade ett månformat ansikte. Det kalla leendet och de listiga ögonen, gömda bakom och tätt intill den vassa näsan, vittnade om hans bakgrund som förhørsledare i Ljublanka.

- Vilket härligt väder! utbrast han när han kommit fram till gruppen, som inte orkade ägna honom någon annan uppmärksamhet än ett lätt förakt.
- Jo, svarade Michel, som kände sig manad att säga något.
- Går det bra?
- Jo tack, det går bra, Monsieur.
- Så det blir lite vin i år också? Är det en bra årgång då?
- Nja, så vitt man vet nu...
- Vet ni inte det ännu?
- Nja, vi tror det, Monsieur Duvale säger att det ser bra ut, men helt säkert vet han inte förrän om några månader när allt satt sig.
- Satt sig?

- Ja, jäst färdigt och så. Mycket kan hända under jäsningen. Det är en hel process där inte bara sockret jäser till alkohol utan en massa annat också händer.
- Vad då till exempel?
- Ja, jag vet ju inte så noga, men efter vad Monsieur Duvale förklarar så bildas massvis av aromämnen och man kan faktiskt styra både det och en del annat, men det är det bäst att ni frågar Monsieur Duvale om.
- Javisst, men jag skulle vilja prata med er också, sa Leonid och lade armen om Michel och började vandra bortåt i raden. Säg mig, känner ni era skördearbetare väl?
- Några av dem. Emanuel Legrand, till exempel, han är son till en av mina bästa vänner. Vi gick i skolan tillsammans. Ja, hans mor och jag. Och Corinne Schmidt, hon är dotter till grannflickan Christiane, som gifte sig med en tysk och sedan skilde sig och nu arbetar de båda två här, fast mamman är ledig just idag. Tandläkarbesök. Och...
- Ja tack, jag undrar speciellt om hon där och hon där och hon där.

Leonid pekade på sina tre tilltänkta och Michel tittade fundersamt på dem.

- Är det några problem?
- Varför skulle det vara det?
- Ja, Daniella har ju haft en del problem förr...
- Vem av dem är det?

Michel pekade på en kvinna i fyrtioårsåldern med runda former, en del hängfläsk, solbränd och lätt skrynklig hud, någon tand borta och den övriga tandraden kraftigt missfärgad; håret hängde gråstänkt svart i ansiktet på henne trots att hon satt upp det i en knut. Hon tittade plötsligt upp på dem och Leonid kunde notera att näsan var kraftig, liksom resten av ansiktet, läpparna fylliga och ögonen mörkt bruna. Något speciellt hade hon, samtidigt som hon alldeles uppenbarligen var helt utsliten.

- Hur gammal är hon?
- Ja, hon har blivit till åren nu, Daniella, måste vara åtminstone 30, kanske 32 eller 33.
- Jaha, jaha, vad har hon haft för problem då?
- Hon har haft otur med sina män. Ända sedan skolan. Blev med barn tidigt, var inblandad i droger, blev av med sitt barn och så där.
- Försöker få ordning på sitt liv?
- Ja, absolut! Jag kan gå i god för henne! Hon är en bra flicka som haft otur. Ni tänker väl inte säga upp henne? Hon är en utmärkt arbetare.

- Tvärtom, tvärtom, jag har ett erbjudande till henne. Kan ni be henne komma hit?
- Självklart Monsieur. Daniella! Kom hit! Monsieur vill tala med dig.

Skördelaget visslade efter henne när hon med tveksamma steg gick bort mot Leonid med något överdrivna höfrörelser. Till gruppens stora nöje spelade hon upp sin Bardot-imitation. Leonid kände inte till den, men förstod att det var en akt han såg och han var inte sen att uppskatta den. Och det var det sista någon i skördelaget såg av Daniella.

Kapitel 15

Det var inte förrän hans fru – en rar flicka från Canberra med uppnäsa, fräknar och iriska rötter – och treåriga dotter – sin mors avbild - stod i vinkällaren som Stone kom ihåg att han inte varit hemma på natten. Han låg och kved mellan de rostfria cisternerna där Oleg slängt honom och Duvale lämnat honom. Ansiktet var nedblodat och han snyftade. Hans fru var inte särskilt förtjust i honom egentligen, hon hade tagit honom av två skäl: han försörjde henne och han behövde ömkas; dessutom ställde han inte alltför stora krav på det sexuella planet, där hon oftast hade lesbisk huvudvärk – men nu började hennes hjärta blöda. Ilskan och oron ersattes av moderlig kärlek där hon snart knäböjde vid sin makes sida.

- Men snälla du, vad är det som har hänt?
- Åh, det är den där Duvale. Jag har lärt honom och de andra franska lortgrisarna att en vinkällare måste vara ren. Ren, ren och återigen ren. Allt måste ständigt spolas med vatten: slangar, pumpar, golv, tankar, hinkar, allt. Allt. Det är det enda sättet att åstadkomma rena viner. Att behålla all frukt. Men vad får jag för tack? Jag får knappt ens vara assisterande vinmakare. Nu får jag inte vara med och prova heller. Nu ska jag gå runt och göra ett simpelt vinkällararbete. Jag är en simpel vinkällararbetare som måste arbeta dygnet runt och nu har jag trillat och slagit mig.

Hans kvinna var förvånad över hur illa behandlad hennes man blev på gården. Han hade ofta klagat över trög- och dumheten hos Duvale och de andra. Men det här tog priset. De jagade livet ur honom samtidigt som Duvale tog åt sig hela äran själv.

- Nää vet du vad, nu går jag och talar med Duvale om din situation. Typiskt män att inte säga ifrån.
- Nejnej, älskling, vänta lite nu, jag ska bara arbeta här en tid, sedan drar vi vidare. Till ett annat jobb. Kanske ett annat land.
- Du vet att det inte är en lösning.

- Jaja, men då kanske jag kan hitta en annan gård i närheten.
- Eller så börjar jag att arbeta igen. Jag kan säkert undervisa i engelska. Det finns massor av barn som behöver stödundervisning i engelska. Deras lärare kan ju inte uttala på engelska. Siss iss jor naos an siss iss jor maoss... haha...
- Ja men det har vi inte talat om, jag vill fortsätta bära försörjningsbördan.
- Det får vi väl ta och tala om då, eller hur? Nyss skulle du ju sluta arbeta.
- Inte sluta arbeta, bara här.
- Det kommer alltid att finnas en Duvale som sätter sig på dig, Philip. Det är på tiden att du inser det nu. Det har varit likadant sedan du var liten, dina föräldrar, dina skolkamrater, dina lärare... Du är född förlorare. Det bara är så. Så det är faktiskt ingen dum tanke att jag börjar arbeta istället. Eller så gör vi det båda två.
- Snälla du, måste vi prata om det här nu, jag har det svårt nog som det är.
- Med din Duvale, jaja, ynkrygg, jag talar väl inte med honom då, men ikväll är det du som kommer hem. Duvale får göra rent själv.

Hon tog dottern i handen och gick sin väg. På vägen ut stötte hon ihop med gårdens enda äkta blondin, Leena från Karelen, och det skulle visa sig vara början på en lång resa.

Kapitel 16

I väntan på de för planeringen avgörande mätvärdena gjorde Duvale en kort inspektionsrunda. Lika mycket för att slippa tänka som för att det var nödvändigt.

Vid receptionen, där de nyplockade druvorna togs emot, såg allt bra ut. En traktor hade just varit inne och lämnat ett femtiotal plastlådor fyllda med blå Carignan-druvor. De enda blå druvorna som utöver Carignan återstod att plocka var Mourvèdre. De senaste mognadsmätningarna visade att det var hög tid att skörda Carignan-druvorna och vädret med mycket sol och vind var perfekt för druvan. Om allt stämde skulle Mourvèdre-druvorna vara klara för skörd om bara ett par dagar.

Så här långt såg allt perfekt ut. Året hade varit bra, liksom det föregående året, vars väder påverkar de druvembryon som redan då finns på stockarna. Och skörden hade gått perfekt. Lite åskregn i augusti, när det behövdes och sedan sol och vind. De gröna vitvinsdruvorna hade skördats i rasande

fart i slutet av augusti och början av september och sedan hade de tidigt mognande blå druvorna skördats med gott resultat. Först Tibouren och Grenache och sedan Cinsaut. Druvor som nu jäste i tankar och fat.

Receptionen var egentligen entrén till vinkällaren. Det var hit druvorna fraktades från fälten och det var härifrån de pumpade vidare i stora eller mindre rör och slangar till de väntande tankarna. På de flesta gårdarna i grannskapet fanns bara den nödvändiga druvmottagningen och pumpanordningen i receptionen. På Mas Russja fanns dessutom en gallringsmatta, en fem meter långt transportband som användes för en ordentlig selektering av druvorna. Ju bättre druvor, desto bättre vin, var Duvalens enkla tes. Liksom den övriga byggnaden var receptionen mest grå betong. Kvinnorna som arbetade där var dels unga studentskor vars kurser inte hunnit börja, dels äldre hemmafruar till militärer som pensionerat sig i Draguignan eller som fortfarande var aktiva och tillbringade dagarna på det stora övningsfältet Canjuers några mil upp i bergen.

Duvale ställde sig vid gallringsmattan, där tre kvinnor under stor koncentration ägnade sig åt att sortera bort löv, kvistar och dåliga druvor från den övriga skörden. Druvorna som lämnades på bandet fortsatte in i en avstjälningsmaskin, därefter krossades de och pumpades in i en tank för att jäsa. För att vara säker på att inget skulle gå galet tillsatte Duvale lite odlad jäst. På så vis kunde han vara säker på att ingen dålig jäst tog hand om fermenteringen, med risk för att något skulle gå galet. Egentligen ville han inte använda odlad jäst, därför att han ville att naturen skulle styra så stor del av processen som möjligt, men han trodde att det ändå kunde vara bra och Stone var på honom som en iller om att han skulle använda odlad jäst. Duvale var rädd för att om han inte tillsatte jäst så skulle Stone göra det i smyg.

Kvinnorna nickade åt Duvale och koncentrerade sig än mer på sitt arbete. Så länge Duvale stod vid bandet släpptes inga oönskade delar igenom. När han inte stod där kunde det vara lite si och så med den saken. Men, som Stone konstaterade, var och en blir salig på sin tro och om Duvale ville ödsla pengar på kvinnor som stod och glodde på ett löpande band så för all del.

- Jag hörde att Luc är sjuk, sa en av kvinnorna till Duvale.
- Nja, jag vet inte om han är sjuk.
- Jaså, varför är han inte här då? För han är väl inte här?
- Nej, han är inte här. Ingen vet var han är. Hans mamma ringde mig om saken tidigare i dag.
- Konstigt. Luc är inte typen som bara försvinner... väl?
- Nej, ingen är mer förvånad än jag.
- Har det hänt något?
- Det kan man inte veta. Förstås. Men lite orolig är jag. Det är inte likt Luc att inte dyka upp på arbetet utan vidare.
- Det kanske har med ryssarna att göra?
- Haha, nej, det tror jag inte. Tror ni att ryssarna är maffia?

- Hmm, nej, jo, en del säger det.
- Struntprat. De är inte mer maffia än andra som ser till att tjäna sig en hacka där det går. Businessmen, som de säger. Har druvorna varit så här fina hela morgonen?
- Ja.
- Bra, då kommer vi att göra bra vin.

Duvale gick till sitt kontor för att vänta på Stone. Han drog ut nedersta skrivbordslådan och tog fram novellen han totat ihop på morgonen. Bra, tänkte han, bra, och han kände sig åter stärkt, nöjd och i väntan började han tankspritt bläddra bland andra texter han hade liggande i lådan. Terapi, tänkte han, en lisa för själen, och läste förstrött de anteckningar han gjort:

” Det unga har svårt att förstå är, hur nära nuet för tjugo år sedan är.”

” De var uppfyllda av den vrede och det mod som en nationalsång och en fana kan injaga i en naiv och komplexfylld själ.”

” Man måste ge sitt liv chansen att växa in i sin roll.”

” Han var inte tillräckligt intresserad för att inte visa att han var intresserad.”

” IT: nördarnas revansch.”

” IT: nördarnas väg att vinna status, samhällsställning och respekt.”

”Verkligheten är för komplicerad för att kunna rubriceras.”

” I den stund en regim dödar (för att hålla sig kvar vid makten) förklarar den sig illegitim.”

” Den rörelse som dödar oskyldiga på sin väg mot makten kan aldrig bli en legitim regim.”

” Det är inte alltid den som har bäst syn ser bäst.”

” Minnet är erfarenheternas bakgård.”

” Att man oftast överskattar sig själv och sin betydelse, utesluter inte att andra underskattar den. ”

” Vänner är bekanta som fortsätter vara bekanta även i motgång. ”

” En människa kan aldrig bli hel eller dö hel om den inte gör som den vill i livet, utan att trampa på andra – så hur många dör hela? ”

” Ett problem är, att ungdom i kombination med visdom torde vara något obefintligt. Ungdom i kombination med erfarenhet finns, men det är å andra sidan ofta en ytterst destruktiv kombination.”

- Monsieur Duvale, det är några poliser här som vill tala med er, avbröt en av gallrerskorna honom plötsligt. Hon stod i dörröppningen med de av druvorna blåfärgade plasthandskarna i ena handen; med den andra kliade hon sig förstrött i det grå håret.

Kapitel 17

Den aningen satte Michel såg efter Daniella och kliade sig fundersamt på den alltid lika orakade hakan. Han saknade nu en duktig plockare. Duvale skulle bli rasande. Först Luc spårlöst försvunnen och nu Daniella. Det skulle också innebära problem i vingården. Michel kunde sitt jobb. Han hade närmare fyrtio års erfarenhet från halvdussinet gårdar och kooperativ i trakten. Till Mas d'Olivette kom han för sju år sedan och här ville han avsluta sin karriär. Duvale var lite knepig, men med tanke på att han kom från Bordeaux kunde det vara värre och han förstod sig på att styra en skörd. Irriterad skrek Michel onödigt brutalt åt de övriga att sätta igång igen.

- Men hallå! Vi har ju precis hunnit sätta oss, klagade den långa och gänglige Olivier som blivit något av en veteran i Mas Russjas skördelag. Han började redan som ung student, när han läste teknik på gymnasiet i närbelägna Lorgues. På den tiden handlade det mest om att klippa av allt som växte på stockarna och att få in det i vinkällaren så snabbt som möjligt. Några gånger hade han också hjälpt till att ta bort vildskott från stockarna, sådant som växer ut där det inte är meningen att det ska växa ut någonting och som inte ger någon frukt. Ett slags ogräs på stammen. Men det var bara vissa år den förra ägaren hade tyckt att det var lönt att odla tid på sådant. Sedan Olivier läst färdigt hade han gjort ett fåtal försök på arbetsmarknaden, men några mer fasta arbeten för hans typ av teknikutbildning fanns inte i trakten och han ville inte flytta. Därför hade han hankat sig fram via kortare vikariat. En sin tids proletär, som han själv uttryckte saken, utan att egentligen sakna en mer fast anställning. Lite här och lite där passade honom bra. När han inte fick sin inkomst från en arbetsgivare fick han den av skattebetalarna och som han såg det gick den egna skatten till en reserv som han tog av under de perioder han inte hade någon annan inkomst. De som tjänade mer fick lämna mer till den gemensamma kassan, ett pris de betalade för att de ville och fick arbeta hela tiden och för att de hade mer spännande jobb med fler förmåner och i det rådande samhället också en högre status. Var och en sin lyckas smed och var och ens lycka unik, tänkte Olivier. Sedan ryssarna köpt gården och Duvale kommit dit hade han arbetat allt mer där. Nu gällde det inte bara att rensa bort vildskott då och då. Nu skulle även löv och druvklasar rensas bort. ”Löven hindrar vinden från att torka upp stockarna efter regn och på så vis motverka skadeangrepp och ju färre angrepp vi har desto mindre bekämpningsmedel behöver vi använda. Dessutom behöver druvorna lite solljus för att nå optimal mognad. Druvorna tar vi bort därför att en för stor skörd sänker kvalitén på slutprodukten, vinet,” förklarade Duvale. Struntprat, hade Olivier och de flesta andra tyckt, men om nu någon var tillräckligt dum för att betala dem för att slänga druvor så gjorde de det.

- Jaja, men nu sätter vi igång, inget tjafs, sa Michel och föregick med gott exempel.
- Undrar vart Daniella skulle? sa Marcel och tittade på Olivier. De var bästa vänner och hade just suttit och talat om tefaten som en del påstod hade landat på Malmont. Ingen av dem hade sett vare sig tefat, cigarrer eller rymdvarer och tyckte att det hela var ganska absurt. Och även om det fanns många vittnesskildringar så försäkrade både politikerna, polisen och militären att det inte fanns några tefat på Malmont.
- Hm, ja, jag hoppas hon snart är tillbaka, sa Olivier och tittade på sin betydligt kortare om än inte mycket kraftigare vän, som dessutom hade betydligt längre hår och en rundare näsa än han själv.
- Äsch, varför då? Hon är alltid med när kärringarna har fistävling. Det är äckligt. Och så där jätterolig är hon ju inte annars heller.
- Nej, men hon brukar sätta på några av oss varje år.
- Jamen, det är det ju inte bara hon som gör. Som tur är.
- Nej, men i alla fall. Jag tycker hon är schysst, sa Olivier och såg lite besvärad ut.
- Jag känner henne inte. Tycker hon ser sliten ut. Dricker hon inte också?
- Vaddå, har hon varit full?
- Nej, men jag tror att hon och den där rödhåriga, Christine?, tar sig en pruttare tillsammans då och då. Marcel gjorde en paus i plockandet och förde handen mot munnen i en menande rörelse.
- Kanske. Har det så stor betydelse?
- Nej, det har det väl inte. Jag är mer bekymrad över bråket idag.
- Ja. Så länge de tjafsar lite är det okej, men det börjar bli lite väl påtagligt nu.
- Tror du att vi måste ta ställning snart?
- Och hur skulle du göra då? Vem skulle du slåss med?
- Måste vi slåss?
- Det är klart att vi inte måste. Jag skiter i det där.
- Men om vi måste ta ställning då?
- Vad då, ”ta ställning”? Jag skiter i dem.
- Ja men, de finns ju där. Det är verklighet, Olivier.

- Jo, det är det, men det faktum att det finns provokatörer på båda sidorna tvingar inte mig att ta ställning i deras djävla konflikt. Jag skiter i deras idiotkonflikt.
- Men om de hoppar på dig då?
- Ja, då lär jag väl nita den djäveln som gör det. Oavsett vem det är.
- Olivier, jag tror inte att det är så lätt.
- Nänä, det kanske det inte är, men jag kommer aldrig att vara med den ena sidan mot den andra. Inte i den där idiotkonflikten. Du, Marcel, tror du att Duvale är klok i huvudet?
- Varför skulle han inte vara det?
- Han tvingar oss ju att slänga druvor? Han betalar oss med ryssarnas pengar för att slänga ryssarnas druvor. Verkar det klokt?
- Nej, det gör det inte. Jag förstår vad du menar. Helflängt. Har aldrig varit med om dess like. Och tänk när han kom ut i början av skörden och skällde ut oss därför att vi skördade för mycket! Det brukar vara tvärtom. Om du frågar mig så är Stone den ende vettige personen i vinkällaren. Luc är jättekonstig och Duvale galen.
- Ja, eller så har han något i görningen... men vad är det han håller på med?
- Hur menar du?
- Jo, alltså, Duvale måste ha något på gång. Han är alldeles för slipad för att bara be oss slänga druvor för sitt nöjes skull. Han har en plan, jag är säker på det.
- Vad skulle det vara? Att utarma den ryska maffian?
- Du vet inte att ryssarna är maffia.
- Haha, hallå, från vilken planet kommer du? Det är klart att det är maffia. Varifrån tror du att brudarna kommer som springer omkring med tutterna i vädret runt huvudbyggnaden. Har du varit nere vid poolen?
- ”Har du varit nere vid poolen?”... hur fan skulle jag kunnat ha varit nere vid poolen? Det har inte du heller.
- Nej, men man har ju sett ett och annat ändå.
- Och vad skulle du ha sett som inte jag sett?
- Nja, kanske har jag varit mer uppmärksam än du, men det är framför allt Luc som berättat för mig.
- Luc? Vad vet han om det?

Kapitel 18

Leena hade inget ärende till vinkällaren. Eller någon annanstans. Hon kände sig lite ensam och behövde paradoxalt nog komma bort från de andra flickorna så hon gick en promenad på egen hand. Hon kallades Leena från Karelen därför att hon kom från Karelska näset. Hennes familj hade varit finnar fram till andra världskriget då de i ett slag blev Sovjetmedborgare. Efter Gorbatsjov och glasnost och Jeltsin blev de en dag ryssar. Hon föll pladask för den korta, smala och svala brunetten med fräknar och uppnäsa som kom ut från vinkällaren med en liten kopia av sig själv i ena handen.

- Heej, sa hon förläget och utan att närmare reflektera över vad hon gjorde. Sharon Stone svarade lika blygt ett försiktigt heej. Båda rodnade och tittade ner i marken.
- Är... är det här man gör vin, frågade den välväxta Leena och tittade under lugg på Sharon.
- Ja, det är väl det, svarade Sharon och kikade tillbaka och fastnade med ögonen i Leenas blå magneter. De stod tysta en stund.
- Vad är det här? frågade till slut Leena med ett leende och visade två djupa skrattgropar under de höga kindkotorna.
- Jag vet inte, svarade Sharon och skrattade förläget, men vi kanske borde prata lite mer? Innan Leena hunnit svara hade Sharon öppnat dörren till vinkällaren och sagt åt sin dotter att gå och leka med pappa, som just höll på att skölja av sitt huvud under en kran i borte änden av byggnaden.
- Philip! Jag har fått lite att göra. Kan du ta hand om lillan en stund? Jag är snart tillbaka. Hejdå!

Innan Stone hann svara var hon ute igen och hon och Leena småsprang bort från vinkällaren mot huvudbyggnaden.

- Nej, vänta, sa Leena, vi kan inte gå ner till huvudbyggnaden då blir det ett himla liv. Hon tittade sig omkring och bestämde sig för skogspartiet som låg bortom fälten med Syrah-plantor. Kom! sa hon och tog Sharon i handen.

Kapitel 19

- Hallå? svarade Leonid i telefonen på hans enorma träskrivbord från Ivan Stretjenkos möbelsnickeri i Kaliningrad. Trots sin storlek förmådde inte skrivbordet matcha kontorets 150 kvadratmeter fyllda med troféer från olika håll av det gamla Sovjetimperiet. En förgylld Volga-front på en vägg, ett isbjörnshuvud på en annan, en hög möbel från Estland, ett flertal konstföremål från Georgien, Azerbadjan och Uzbekistan och ett enormt arkivskåp i plåt från Ljublanka – det hade stått i hans fars fängelsedirektörens kontor där.
- Mas Russja?
- Kanske.
- God dag, det här är Linda Sparrow, personlig assistent till Richard Pointer. Jag ringde tidigare till er, eller rättare sagt gården, tror jag.
- Ja.
- Jag fick tala med en så konstig människa.
- Ja.
- Kort sagt är det så att Monsieur Pointer vill komma och besöka er.
- Vad handlar han med?
- Öhh, vin, antar jag.
- Vi har inget att sälja.
- Jodå, det har ni. Alla har något att sälja, men nu är det så att...
- Aha, jag förstår. Vad föredrar Monsieur Sponter då? Feta? Magra? Bruna? Vita? Gummi? Läder? Wetsex? Djur? Jag har allt, bara han kan precisera sina önskemål...

Ett fullständigt obegripligt samtal från en ytterst förvirrad person, konstaterade Leonid när han fick luren i örat. Förlorad tid. Å andra sidan var han mer än nöjd med sin dag. Daniella hade visat sig klara provfilmningen bra och var redan på väg till parkeringsfickan efter den första bron på vägen mellan betaltullen vid motorvägsavfarten och Saint Tropez. Ett utmärkt ställe att arbeta på. Platsen

var känd för sina fala kvinnor och det fanns gott om utrymme för en eller flera bilar och pinjeträden gav både svalka mot middagssolen och borgade för en om än liten så i alla fall diskretion och Daniella skulle bli en utmärkt ersättare för Svetlana.

Kapitel 20

Christiane Leblanc trodde inte sina ögon. En självgod belgare hade lyckats klättra in på hennes kontor och frågade nu om hon sett några UFO. En löjlig belgisk journalist med barnsligt ansikte, en larvig lugg och urmodiga kläder. Häpnadsväckande.

- Ska vi ta det här från början igen, sa hon. Ni kommer från Belgien och stövlar in på mitt kontor med er äckliga lilla mops...
- Terrier, Madame...
- ... er äckliga lilla terriermops, påstår att ni är en belgisk journalist, utan att skämmas, och frågar mig sedan om jag sett några marsipaner på senare tid?
- Ungefär så, Madame.
- Det skulle i så fall vara ni och er mops.
- Förlåt?
- Marsipaner, men det förstår nog inte ni. Inte belgisk... humor, haha.
- Det här är inget att skämta om, Madame.
- Nej, verkligen inte, Gud bevara mig för att bli född belgare! Säg, intresserar småbarn er? Äter ni mycket dioxin – fläskkött och Belgisk blå? Köper ni många helikoptrar? Ägnar ni er åt rasism? Tycker ni om ägg? Hur många ägg äter ni per dag i så fall? Kanske ni rent av äter dioxin – kycklingar ibland också? Eller har ni gjort er en förmögenhet på djurfoder framställt på plast och av svart arbetskraft? Ni belgare är så underlägsna oss fransmän, ni är så löjliga, och ändå ägnar ni er åt så mycket sjuka, ja, direkt olagliga saker – hur kan ni?
- Madame, jag kom inte hit för att diskutera med en extremist...
- Extremist?! Extremist!? Jag ska tala om för er att min far var med i motståndsrörelsen under andra världskriget, han och alla hans bröder, de slogs för det fria ordet, inte en Vichyfemtekolonnare så långt ögat nådde i min släkt inte och så har ni mage att tro att vi skulle

ha sänkt oss till att rösta på fienden! Ut! Ut ur mitt kontor, belgare! Hur många av er var med i motståndsrörelsen? Ett helt Vichy var ni med kungen i spetsen! Sjuka människa!

- Går det bra att tala med någon annan på gården? redan halvvägs ut genom dörren försökte den belgiske journalisten få en syl i vädret
- Jag bryr mig inte om vad ni gör, förfärliga människa, men låt mig inte få syn på er här igen!

Kapitel 21

Oleg tog med sig Silja till sin lägenhet i huvudbyggnaden. Femhundra svulstiga kvadratmeter. Även höjdarna från Moskva skullen bo där när de var på besök, men det var de så sällan att han i princip hade allt för sig själv. Silja var imponerad. Hon stod och strök tankfullt med fingret över en bauta leopard i porslin och tittade på de båda uppstoppade flamingorna intill när Oleg ropade på henne från soffan i leopardskinn. Han hade knäppt upp skjortan i halsen och lösgjort slipsknuten och satt där och skrevade med polyesterbyxorna på ett absurt vis på grund av soffans låga markhöjd. En bit längre bort stod en engelsk soffgrupp i skinn och ett glasbord på någon obestämd form av polynesisk matta, den som ville ha ljus hade två bastanta och överdimensionerade golvlampor i mässing och med alldeles för små rosa skärmar att tillgå. En askkopp på en meterhög fot i guld och mahogny stod intill ett sirligt skrivbord i trä från Ivan Stretjenkos möbelsnickeri i Kaliningrad. En behållare, eventuellt tänkt att ha vedklabbar eller paraplyer i och inköpt i Syrien som äkta brons, stod jämte en uppstoppad vinterhare längst bort i rummet. Mest iögonenfallande i rummet var ändå den enorma teveskärm som dominerade ena långsidan. I taket hängde tre även för rummet väl tilltagna kristallkronor – importerade från den sovjetiske guvernörens före detta residens i Alma Ata.

- Kom, sa han och höll upp ett glas vodka mot henne. Hon log och gick bort och satte sig.
- Rysk. Skål! sa han. Häng ut ena patten.

Silja gjorde som han ville och han satte sig att klämma på det lite lösa, blåvita bröstet.

- Fint, sa han. Från och med nu är du med mig. Förstått?
- Ja.
- Och du kallar mig Oleg, som de andra.

- Ja, Oleg.
- Du är min kvinna och det innebär att du inte ligger med några andra. Förstått?
- Ja, Oleg.
- Den där mannen i vinkällaren, vem är det?
- Åh, ingen speciell...
- Men vad gjorde du i vinkällaren?
- Jag är road av vin... jag vet inte... bara gick omkring.
- Det är bra. Om någon annan man rör vid dig slår jag förmodligen ihjäl honom. Och dig också. Förstått?
- Ja, Oleg. Du gör mig så lycklig.

Och så blev Silja Olegs kvinna, att älska honom i nöd och lust och att vid hans sida hålla ett öga på gårdens verksamhet.

Kapitel 22

Duvale gick ut till receptionen, där två poliser från det kommunala kommissariatet i Draguignan stod och väntade. Den ene var stor och grov och i femtioårsåldern, den andre var av medellängd, medelvikt och någonstans mellan trettio och fyrtio år. De hälsade på varandra och gick in på Duvales kontor medan pratet satte igång i vingården och receptionen.

- Ja, jag vet inte så mycket. Pojken var här som vanligt förra veckan och i helgen när han hade jourtjänst, sa Duvale och tittade på den yngre polisen med det mer sympatiska utseendet.
- Vad innebär det? frågade den äldre polisen och lät lika otrevlig som han såg ut att vara.

- Att han åker hit på söndagen, då vi inte skördar, för att mäta temperaturerna och densiteten...
- Densiteten?
- Ja, det visar hur stor del av sockret i musten som hunnit omvandlas till alkohol, vid en viss nivå tar sockret slut och jäsningen avstannar.
- Är inte det ganska självklart?
- Jo, men...
- Kan vi hålla oss till det väsentliga då kanske?
- Ja, men...
- Alltså: vad gjorde Luc Impots här i söndags?
- Han mätte värdena på vinet.
- Värdena?
- Temperaturen och densiteten.
- Vad är det bra för?
- Man måste se att inget går galet.
- Och om det gör det?
- Då måste man intervensera.
- Intervensera?
- Ja, vidta den åtgärden som krävs.
- Hur vet man vilken åtgärd som krävs?
- Det är ju mitt jobb, jag är vinmakare.
- Varför var då inte ni här och gjorde mätningarna?
- Jag kan inte göra allt själv. Jag har många andra uppgifter...
- Som?
- Som att leda arbetet här, att planera arbetet här, att dra slutsatser av den informationen jag får in via mätningarna i vinkällaren och vingården...
- Vingården?

- Ja, man mäter mognaden på druvorna så man vet när man ska skörda.
- Gjorde Monsieur Impots det också?
- Nej.
- Så varför talar ni om det?
- Ni frågade mig.
- Håll er till fakta, Monsieur... Duvale.... Duvale är det ert namn?
- Ja.
- Har ni alltid hetat det?
- Ja.
- Och ni är född i Frankrike?
- Ja. Eller snarare Marocko. Men på den tiden var det franskt. Helt och hållet. Och jag är född fransk medborgare av franska föräldrar.
- Ni är inte arab, menar ni alltså?
- Hm, ja, det är väl det jag säger, men det är inte det jag menar, jag menar bara att jag är en pied noir.
- Låt oss avgöra den saken, Monsieur Duvale. Det är vi som drar slutsatser här. Vad har ni emot araber, Monsieur Duvale?
- Jag har inget emot araber!
- Varför försöker ni framställa er själv som ickevarandes arab då?
- Det gör jag inte!
- Ni är alltså en arab?
- Nej!
- Hm, ni har definitivt ett identifikationsproblem Monsieur Duvale. Det är inte bara så att vi kommer att vilja tala mer med er, ni borde också tala med en psykolog, men kanske kommer ni förr än ni anar att komma i kontakt med fängelsepsykologen.
- Va? Är jag anklagad för något?
- Stopp där! Vad var det jag sa? Det är vi som drar slutsatser och avgör vem som är anklagad här. Inte bara er bakgrund, utan också ert uppträdande vittnar om skuld, Monsieur Duvale.

- Men jag har inte gjort något!
- Den saken avgör vi, Monsieur Duvale. Ni gör er själv en otjänst när ni uppträder så där obstinat.
- Ja, Monsieur.
- Så där ja. Kan vi börja om nu?
- Ja, Monsieur.
- Är ni arab?
- Nej!
- Nej, vad då?
- Monsieur!
- Ja?
- Va?
- Vad vill ni? Ni sa Monsieur.
- Det var bara för att göra er till viljes.
- Har jag bett er säga Monsieur?
- Nej! Hör på nu: jag har massor att göra, jag har inte sett den saknade sedan i lördags, men jag vet att han var här och arbetade igår, därför att alla värdena från söndagen låg på mitt skrivbord när jag kom hit i morse.
- Hur vet ni att det var Luc Impots som lämnade värdena?
- Det vet jag förstås inte.
- Mmhm, mmhm, där ser ni, som polis kan man inte bara rusa rakt på och ta fasta på första bästa antagande.
- Nej, det förstår jag och det är bra att ni är så uppmärksam, men titta här, det här är Lucs signatur, han har signerat värdena och de är skrivna med hans handstil. Jag har svårt att tro att någon annan gjort det här.
- Ah-ah, nu är ni där igen, jag varnar er Monsieur Duvale för att försöka göra vårt arbete.
- Det ska jag givetvis inte göra, jag vill bara hjälpa till.
- Just det. För oss är det samma sak. Håll er bara lugn och lägg er inte i vårt arbete.
- Vad tror ni då? Har det hänt en olycka?

- Allt det där ingår i utredningen och vi kan inte säga så mycket om den saken, men vi har inte fått in några olycksfall eller något annat som skulle kunna tyda på att Monsieur Impots råkat ut för en olycka, sa den yngre polisen.
- Har han bara stuckit?
- Det kanske ni kan tala om för oss. Har Luc Impots varit deprimerad den senaste tiden, eller har ni kunnat göra några andra iakttagelser?
- Nej, allt har varit normalt. Jag tror inte att han är typen som tar livet av sig förresten.
- Vem har sagt att han tagit livet av sig? högg den äldre till och återtog initiativet.
- Ni antydde det, Monsieur.
- Nu är ni där igen! Och drar slutsatser av vad vi säger. Ni ska passa er noga. Det finns ingen som har sina papper i en sådan ordning att vi inte kan sätta dit dem för något. Särskilt inte om de är pied noir.

Kapitel 23

- Vad har Luc berättat för dig? frågade Olivier en gång till när Marcel valde att bara se illfundig ut.
- Nu är du allt bra nyfiken, va?
- Ja, det är jag, skrattade Olivier.
- Okej, Luc brukar smyga omkring på gården på kvällarna och fönstertitta. Det har han alltid hållit på med. Det vet du säkert.
- Ja, det är väl inte bara här han gjort det.
- Nej, och det är väl känt att han sitter och runkar i buskarna längs joggingspåret nere i stan, sa Marcel med ett leende.
- Inte bara där, tror jag, varhelst han ser lite tutte så är han igång.

- Ja, och enligt Luc är det massor av den varan nere i huvudbyggnaden.
- Alla de där brudarna man ser?
- Ja. Enligt Luc går de inte bara omkring och visar tutarna, de spelar in film också.
- Lägg av. Det är inte sant.
- Luc säger det. Det skulle i alla fall förklara vad alla brudarna gör här.
- Mmm, det låter inte helt osannolikt.
- Men det bästa av allt är att Luc påstår att han varit med.
- Haha, nej, det däremot är knappast sant.
- Varför inte? Han säger det.
- Jaja, det finns så mycket han skulle kunna berätta. Typisk skrytlögn från en svendom. Det vet du lika bra som jag.
- Jo, jag håller med dig, men jag pratade med honom i fredags, efter jobbet, och han kunde till och med berätta hur det ser ut i några av rummen i huset.
- Hur vet du det?
- Nja, det lät trovärdigt.
- Men det kan han ha sett utifrån.
- Nej, kanske har han inte sett det, kanske är allt en fantasi, men det var för verkligt och det var sådant som man inte kan se utifrån och jag undrar hur Luc skulle kunna fantisera ihop sådana där grejor om vad brudarna sa och så där, det borde vara omöjligt om han inte träffat dem.
- Äh, han har sett några p-rullar, det är allt.
- Jag vet inte, jag tror att han varit med i några.

Kapitel 24

Den belgiske journalisten lämnade omtumlad Madame Leblancs kontor, i änden av den stora källarbyggnaden. Han gick runt byggnaden och kom till receptionen med gallringsmattan och de tre kvinnorna som sorterade bort det sekunda.

- Har ni hört något om de oidentifierade flygande föremålen som setts i trakten den senaste månaden? frågade han de tre kvinnorna sedan han kort presenterat sig. De skakade på sina huvuden, såg ut som om journalisten kom från yttre rymden och rådde honom att fortsätta till Duvale för att höra med denne.

I den grå korridoren av betong, mellan receptionen och Duvalens kontor, stötte journalisten ihop med poliserna. De utbytte kort artiga hälsningsfraser och den större och mest pratföre av poliserna tog till orda.

- Belgare? undrade han.
- Ja, belgisk journalist.
- Haha, det är därför ni låter så underligt! Att ni belgare alls försöker tala franska är obegripligt, och om ni nu envisas med att göra det: kan ni inte lära er att uttala på rätt sätt. Och att räkna. Vet du, Marron, att de inte kan räkna?
- Nja, vi har lite andra ord för åttio och... försökte journalisten.
- Lite andra ord? Annorlunda ord? Antingen talar ni franska eller så gör ni inte det. Det är vi fransmän som bestämmer om vi vill ändra räkneorden, inte ni belgare. Var var ni igår förresten?
- Jag satt på planet mellan Bryssel och Nice.
- Vad gör ni här?
- Jag försöker skriva ett reportage om de oidentifierade flygande föremål som en del påstår har synts i trakten.
- Det finns inga marsipaner här, men araber! Polismannen skrattade hjärtligt, men kom till sans när de båda andra inte hängde på.
- Ni har inget sett alltså?
- Det är vi som frågar här. Jag vill veta var ni bor så att vi kan kontakta er om det skulle behövas.
- Jag bor på Hotel Touring i Draguignan.

Poliserna lämnade den belgiske journalisten, som gick till Duvalés kontor, medan de själva gick till Madame Leblancs kontor.

Kapitel 25

Silja hade hört av de andra att Oleg tyckte om att sitta i sin soffa med armen om en kvinna som hade ena bröstet ute så att han kunde klämma på det. Just så satt de nu. Det var första gången på årtal som någon visat ett sådant intresse för Siljas bröst. Snart skulle han väl även gå till sängs med henne och hon såg fram emot det.

- Vi köpte Mas Russja häromåret. Det hette Mas någonting annat förut, något med oliver. Vi ville ge stället ett mer ryskt namn, något som visar vilka vi är. Dessutom är Russja vackert tycker jag och jag tycker om vackra namn och saker och framför allt kvinnor, sa Oleg och log varmt mot Silja som förvånades över och charmades av denna nya sida hos Oleg. Ingen hade sagt någonting om att han kunde vara sådan, eller så hade han aldrig visat den sidan för någon annan.
- Företaget skickade hit mig för att ta hand om hela verksamheten och det har gått bra. Våra flickor har fått en dominerande ställning på kusten, i samtliga divisionerna, och vi har producerat hundratalet filmer här på plats, hundratalet! Alla får sitt, utom pedofilerna, där har vi satt gränsen: kvinna-man, kvinnor-man, män-kvinna, lesbiskt – fast inga bögar; sadism, urin, avföring, konstiga platser och kläder... Och vi har en del verksamhet även på annat håll i Frankrike och övriga Europa, framförallt Skandinavien, vet du Silja, att det finns en lite hamn som heter Kapellskär på den svenska ostkusten? Nej, men du ska veta att det är där vi för in alla cigaretter som ska säljas i Sverige och Norge. I norra Frankrike, dit italienarna inte nått, har vi lyckats etablera en framgångsrik beskyddarverksamhet. Hemma i Ryssland har vi mest hjälpt Företaget med mutor till politiker. Tänk dig Silja: 107 miljoner ryssar som väljer 450 parlamentsledamöter – det är jättebusiness! Men vi säljer inte mord. Inte därför att vi har något emot mord, men det finns andra avdelningar i Företaget som specialiserat sig inom det området, framför allt på att ta livet av konkurrerande affärsmän, haha. Men vi har utbildat baltiska flickor åt rebellerna i Tjetjenien. Vitstrumpor, som de här prickskyttarna kallas är väldigt inkomstbringande. Några månaders utbildning och sedan säljer man dem bara. Faktum är att Victor, som leder den avdelningen i

Företaget, har den vid sidan om Mas Russja mest lönsamma delen i Företaget. Va? Vad säger du om det? Skjuta ryska soldater istället för att knulla dem?

- Jag...
- Haha, nej, du behöver inte svara, lilla dumbom. Titta på skåpet där borta! Oleg pekade ut över det enorma golvet i hans salong, bort mot ett fem meter brett och fyra meter högt skåp, som gick från golv till tak men bara förmådde fylla en del av salongens bortre vägg. Å andra sidan var dess tyngd i form av ek och sirliga ornament så andtagande, att skåpet i all sin nyrika vulgaritet tycktes fylla hela rummet när man väl flyttat ögonen från den enorma bildskärmen till den bortre väggen. Silja tittade lydigt på skåpet och kände Olegs varma hand klämma till på bröstet.
- Det där Silja är ett skåp för kännare. Det är konst. Visst, man kan fråga sig vad konst är. Jag säger att det är det som människor vill ha: tavlor, bra mat, sex, möbler... Och ju mer pengar man har, desto mer är man beredd att betala. Förr kunde jag köpa tavlor för några spottstyver, nu kan jag inte tänka mig att handla så billiga tavlor. Inte därför att jag inte tycker om dem, utan för att de är billiga. Det där skåpet Silja, det är inte billigt. Och jag tycker det är väldigt vackert. Som du.

Det kommer från Ivan Stretjenkos Möbelsnickeri i Kaliningrad. Tillverkat enkom för vår räkning, för att stå där det står. Kostade en förmögenhet. Stretjenko är Rysslands dyraste designer idag. Och tro inte att han bara ritat och tillverkat snickerier, nej, han gör allt möjligt. Du vet suputen Jeltsin och hans datja, ja, den utanför Moskva, visst är den fin? Ritad av Stretjenko. In i minsta detalj. Till och med askkopporna är designade av honom. Här fanns ju redan huvudbyggnaden, men vi lät Stretjenko bygga till. I princip allt du ser är nybyggt, särskilt de delarna där du känner dig som mest hemma.

- Jag känner mig hemma överallt här, raring, det är så fantastiskt fint och nostalgiskt på något vis. Påminner om min barndom.
- Just det! Du är verkligen en kvinna i min stil, Silja! Det påminner om vår barndom. Vi bad nämligen Stretjenko bygga till 2000 kvadratmeter i nystalinistisk stil. Rakt, slätt och grått. Vi älskar det. De tröga fransmännen har haft svårare att uppskatta stilen, men det beror på att de inte fått lära sig att uppskatta den och de kan inte ha samma känsla för den som vi. Tänk dig, Silja, en ishockeytröja med CCCP. En röd med vit text, kanske till och med en vit med röd text. Och så Firsov på ryggen. Det du, Silja! Men vet du, att Stretjenko är släkt i rakt nedstigande led på mödernet till den svenske vetenskapsmannen Linus Benjaminsson, som kom till Ukraina för flera hundra år sedan. Han experimenterade med fortplantning och lämnade kvar en yoghurt där han konserverat sin egen sperma. När sedan en piga blev stungen av en geting på det allra heligaste gav någon henne just den yoghurten att smörja in sig med för att lindra smärtan. Döm om hennes förvåning när hon några veckor senare befann sig vara havandes. Hon, en jungfru. Haha! Det var så det gick till förr i världen. Fast det var en assistent till Stretjenko som fick avsluta arbetet. Det var han som ritade alla tunnlarna, reservutgångarna haha, som löper under vinodlingarna. Omkom när han kom hem till Kaliningrad igen. Tragiskt.

Silja var fascinerad över hur talför den annars lite buttre Oleg var, men hon antog att det var så här han var när han slappnade av. I själva verket var han dödsfäst och lite nervös och pratade därför på.

- Haha, även det här stället har kostat en och annan slant. Bra det. Det bästa med min fru är att hon slösar så, ja, jag måste tala med dig om henne, hon är helig, mor till mina båda barn och hon får göra vad hon vill och jag får göra vad jag vill. Vi har inget gemensamt annat än att jag föder henne och att hon föder mina barn. Fast just nu är hon i Japan tillsammans med sin senaste toyboy. Serge, heter han. Haha. Serge! Otroligt. Hursomhelst så ville Serge absolut åka till Japan och shoppa på Akihabara i Tokyo. "Jag vill handla på tid," sa han och det fick han. De har redan börjat ringa från Daiichi för att fråga om vi inte behöver ha ny teve eller ett nytt kylskåp också. Kan du tänka dig? Det är business det! Och kan du tänka dig att Serge snattade! Han snattade fanskapet! Vi fick muta den i och för sig lättmutade polisen – de mutar och hotar till och med inom den japanska poliskåren med nakenfoton och annat som de tycker är komprometterande, haha, visste du det? det är sant - hursomhelst fick vi muta för att bli av med problemet. Pinsamt för min fru, men det gav tydligen Serge en kick. Men bry dig inte om min fru. Det är oss det handlar om och du är min kvinna nu, Silja. Eller hur?

- Ja Oleg, jag är din kvinna och jag vill att du tar mig nu.

Kapitel 26

Stone lät det kalla vattnet från kranen längst ner i vinkällaren rinna över sitt tunga huvud. Han luktade fortfarande illa, särskilt ur munnen, och han var fortfarande lika rädd för att ha dragit på sig allehanda könsrelaterade sjukdomar, med aids som kronan på verket, men det som nu dominerade hans värld var den värkande näsan som rubbats något ur sitt läge av Olegs kraftiga slag. Värst av allt var att Silja verkade vara Olegs frilla och då låg han verkligen risigt till. Könssjukdomarna i all ära, Sharons besvikelse i all ära: Oleg föreföll vara Djävulen själv.

Förtvivlad och trött märkte han inte att dörren till vinkällaren öppnades och att hans hustru ropade till honom. Det var inte förrän hans lilla dotter, Linda, stod alldeles intill honom som han upptäckte henne.

- Haha, pappa leker med vattnet! sa hon.

Stone ryckte till och hann skvätta vatten på Linda innan han var tillbaka i verkligheten.

- Men hej gumman. Ja, men vi får vi nog sluta leka med vattnet nu. Vad gör du här? Var är mamma?
- Mamma gick med en tant. Jag skulle gå till dig.
- Va? Men, vad... har mamma gått sin väg? Och lämnat dig hos mig?
- Ja.
- Men varför sa hon inget till mig?
- Mamma är kär, sa flickan och fnittrade.
- Haha, nej, det tror jag väl ändå inte. Kär i vem förresten?
- En tant.
- Haha, nej vetduvad, vad är det där för fantasier?

Stone sprang bort till dörren, öppnade den och ropade på sin fru, utan att få något svar. Hur det nu än var med kärleken så hade Sharon av någon oförklarlig anledning gått iväg med någon och lämnat Linda hos honom i vinkällaren.

Stones räddning blev den belgiske journalistens lilla terrier som plötsligt uppenbarade sig i vinkällaren. Först tänkte han slänga ut hunden, mån om hygien som han var och glömsk om att han nyss stått med en blodig näsa och förorenat vinet, men vid närmare eftertanke lät han hunden och flickan hållas och återgick till att ömka sig själv under vattenstrålen.

Kapitel 27

Den belgiske journalisten knackade försiktigt på dörren till Duvalés kontor, steg in och fann sig stå framför en medelålders man med normal kroppshydda och av medellängd, med mörkt hår, mustasch, skäggstubb och en mycket trött uppsyn. Mannen satt bakom ett enkelt skrivbord i plåt och såg frånvarande ut. Det starka skenet från takarmaturen svepte in allt i en blådaskig dager.

Duvale försökte samla tankarna. Han hade i sitt vuxna liv aldrig varit med om något värre. Att polisen satte upp honom på listan över misstänkta kunde vara i sin ordning, han fanns i Luc Impots närhet och var hans chef, men att bli provocerad på det där sättet var för mycket. Han kände en instinktiv antipati mot den store, provokative polisen.

- Jaa? sa han frånvarande och tittade upp mot belgaren.
- Ja, ursäkta, jag kommer från Bryssel och är här för att skriva en artikel om de oidentifierade flygande objekten som sägs ha landat på Malmont här utanför Draguignan.
- Var det er hund som nyss sprang förbi här?
- Va? Ja, det måste jag nog erkänna att det var.
- Ni måste förstå att man inte kan ha hundar springande lösa i vinkällare på det där viset. Även vin är ett livsmedel och som andra livsmedel måste det hanteras varsamt och med största hänsyn tagen till de sanitära betingelserna. Orena druvor, ett orent golv eller kanske en oren slang kan kontaminera, smitta, vinet så att vi måste tillsätta mer svavel i syfte att hålla det i form och den höga svavelhalten är dels i största allmänhet oönskad av en upplyst konsument, dels ger den huvudvärk vid stor konsumtion.
- Jag kan försäkra...
- Dessutom tar vinet smak och lukt, framför allt lukt, en stickande lukt, av svavlet om man tillsätter aldrig så lite för mycket.
- Jag förstår, jag ska genast hämta min hund.
- Bra, men tala först om ert ärende. Min assistent befinner sig i något av utrymmena i vinkällaren. Han tar säkert hand om hunden.
- Tar hand om?
- Ja, han kör väl ut den.
- Det är i sin ordning. Hunden lär vänta på mig utanför.
- Bra. Ni jagar alltså Ufon?
- Nja, de här flygande föremålet som uppenbarligen landat på Malmont intresserar hela världen, även Belgien, och jag är här för att försöka skapa lite klarhet i vad som egentligen händer. Framförallt undrar jag och många med mig varför de franska politikerna, polisen och militären hävdar att det inte finns några bevis för att det finns farkoster på Malmont.
- Underligast av allt är kanske att det var militären som sa sig ha upptäckt föremålen.
- Ja! Just det. Varför har de bytt ståndpunkt, tror ni?

- Tja, ingen aning... ingen aning. Har ni varit och besökt föremålen?
- Nej, det går inte. Området är avspärrat.
- Ja, det är ju det. Varför spärrar man av ett område där det inte finns någonting?
- Kanske finns där något annat än utomjordingar, kanske är det en fint?
- Ja, det är en tanke som slagit några av oss. Andra hävdar att det är utomjordingar som regeringen och FN förhandlar med. Åter andra menar att våra representanter bara avvaktar för att se vad som egentligen är på gång. Det som oroar många är att en del människor försvunnit under de senaste veckorna.
- Men det gör det väl alltid?
- Vaddå?
- Försvinner folk härnere på kusten under sommaren?
- Ja, det gör ju det. Men säg mig, har ni kommit fram till något, vet ni något som inte jag vet?
- Jag har precis börjat min utredning så jag vet nog inte mer än ni i dagsläget.
- Vad gör ni här på Mas Russja förresten?
- En journalist är en journalist är en journalist. Jag åkte hit för Ufonas skull. Väl här hörde jag folk tala om den mystiska vingården Mas Russja. Många tyckte att jag hellre borde skriva om den än om farkosterna på Malmont.
- Varför då?
- Det kanske ni kan berätta för mig? Om alla pengarna som investeras här och den ryska kopplingen – det är klart att folk tror att det är maffia. Om de många kvinnorna som passerar förbi – det är klart att man tror att det är prostituerade. Om filmteamen – man inser att de filmar, men vad filmar de?
- Hmm, ja, det låter kanske inte så bra.
- Och vilken är er roll i det här?
- Hallå där, jag har just stått ut med en fullständigt idiotisk poliskonstapels imbecilla frågor och förolämpningar, jag tänker inte ta mer skit i den vägen!
- Vänta lite, var det de där båda poliserna som jag mötte kanske?
- Kanske det.

- Haha, den ene av dem förolämpade mig å det grövsta därför att jag är belgare, en riktig jubelidiot.
- Det är helt säkert samma person.
- Ja, det är inte min mening att förolämpa er, men för mig är det så uppenbart att allt inte är som det ska här på gården och ni som förefaller vara en både belevad, beläst och trevlig person måste väl ha vissa betänkligheter?
- Det borde jag säkert ha, men mitt uppdrag är att göra vinet. Ett så bra vin som det någonsin går att göra här. Gör inte jag det så gör någon annan det – ja, det där låter tunt, men så är det trots allt. Men slå er ner för all del, sa Duvale i samma ögonblick som telefonen ringde igen.

Kapitel 28

Christiane Leblanc log för sig själv där hon satt och tricksade med de ryska siffrorna, vilket inte alltid var det lättaste, men den dumme belgaren hade verkligen gjort henne upprymd. När det knackade på dörren nästan sjöng hon fram ”Stig in” och när hon såg sin bror, familjens stolthet, stå där i sin uniform började hon skratta.

- Men Lillebror, en sådan överraskning, vad gör du här?

Lillebror Leblanc rättade till kopplet och smilet, sträckte på sin något grova kroppshyddda och log mot sin syster – en sådan flicka! Hade hon inte varit hans syster hade han friat. Familjens stolthet, så flink med siffrorna.

- Haha, jag överraskar svartfötter och belgare, som är dummare än du någonsin kan ana.
- Det kan jag visst och jag vet att åtminstone belgaren håller sig med en liten äcklig mops.
- Bingo! Har han varit uppe hos dig också?
- Jajamensan, jag gav honom en lektion om Vichy, haha.
- Vichy?
- Asch, det är för komplicerat för att förklara nu. Berätta istället vad ni gör här?

- Någon har ringt oss och anmält en person som saknad. Ja, vi letar ju redan efter ett par-tre stycken här i trakten och vi vet fortfarande inte om den här verkligen är bortkommen.
- Aha, Luc Impots mor har ringt.
- Hur vet du det?
- Luc kom inte till jobbet idag. Och han är alltid bortkommen, haha.
- Haha, där fick du till det syrran.
- Jag har lite svårt med din humor Leblanc och det här är ganska osmakligt ska du veta, sa plötsligt Leblancs kollega Marron.
- Oj, titta han talar, sa Leblanc.
- Oj, hör han talar, skulle kanske vara mer korrekt Leblanc. Du vet vad jag tycker om dina rasistiska utspel och jag är mindre road både av din lek med vinmakaren och belgaren och dina osmakliga skämt om den försvunne.
- Hans skämt? Hallå där, vad är det för ett upphovsmannarättsligt intrång, för att inte säga stöld? Det var jag som fick till det.
- Ni skrattar båda två, men jag tycker inte att det är kul. Vem är ansvarig för gården?
- Formellt eller i praktiken?
- Gör det någon skillnad?
- Ja.
- Formellt.
- Ja, då kan inte jag hjälpa till. Då måste ni ta er över till Hotell Kiev och be att få tala med Oleg.
- Monsieur Oleg?
- Monsieur, om ni så vill. Oleg är ett förnamn. Inte ens jag vet helt säkert vad han heter i efternamn. Det finns väldigt få monsieurer här. Om man säger så.

Hon fnissade och tittade under lugg mot sin bror som också fnissade, dels därför att hans syster var så duktig, dels därför att Marron var en tystlåten, seriös och tråkig typ.

- Hotell Kiev? frågade Marron.
- Ja, vi kallar den nya huvudbyggnaden så. Ser ut som en betongbunker från Stalins tid. Den är svår att missa, sa hon och pekade ut genom sitt fönster mot kullen som krönte

Mas Russja och där huvudbyggnaden var belägen, cirka 300 meter från vinkällarbyggnaden, kontoret och lagerbyggnaderna. Allt var omgärdat av vinrankor, utom marken närmast huvudbyggnaden, där en park pliktskyldigast anlagts, sedan den nya huvudbyggnaden slukat det halva hektaret vildvuxen trädgård som förr växte runt mangårdsbyggnaden. Grusvägar, saltade mot dammet, löpte kors och tvärs från kullens topp via vinkällaren och de andra husen ner mot infarten, som låg cirka trettio meter lägre än gårdens högsta punkt, på sin väg ner mot infarten förgrenade huvudvägen sig i åtskilliga traktorstigar mellan de olika vinfälten på den fyrtyo hektar stora gården – övrig mark inräknad.

- Ja, den är svår att missa, suckade Marron som sedan länge funderade över hur ryssarna fått bygglov till skräckpalatset på kullens topp. Han var helt säker på att både ryssarna, kvinnan Leblanc och ett antal tjänstemän och kanske också politiker i Toulon hade ett finger med i spelet. Och så en förfäligt massa pengar förstås. Ungefär som med sekten som fick bygga uppe vid Castellane.
- Kom igen Leblanc, vi går och talar med den här Oleg och glöm för en stund att han är ryss och behandla honom som en vanlig människa.
- En fransman? log Leblanc och blinkade mot sin syster.

Kapitel 29

- Ursäkta, sa Duvale och lyfte telefonluren. Hallå?
- Är det Monsieur Duvale?
- Ja.
- Åh, vad skönt. Det här är Linda Sparrow, personlig assistent till Richard Pointer.
- Ja, hej.
- Hej. Mister Pointer är sedan länge en stor beundrare av era viner, Monsieur Duvale.

- Är han? Det var mycket trevligt att höra.
- Ja, visst är det! Mister Pointer befinner sig just nu i Avignon och han undrar om han kan komma och besöka er i eftermiddag?
- I eftermiddag redan?
- Ja, jag är ledsen att varslet blir så kort, men jag har försökt ringa flera gånger för att boka tid med er. Senast idag på morgonen, men det är stört omöjligt. Jag antar att jag fått felaktiga nummer av l'Intercomité Professionnelle i Les Arcs.
- Det var konstigt. Vi samarbetar ofta med PR-organet för Côtes-de-Provence och de borde väl ha vårt telefonnummer. Har ni försökt med fax eller mail?
- Nej, Mister Pointer använder inte de kommunikationsmedlen.
- Jaså, inte det, nehej.
- Så, går det bra att vi kommer i eftermiddag?
- Vi?
- Ja, jag är med också.
- Jaa, javisst, det går väl bra, men vi är mitt i skörden så det lär vara lite rörigt. Vad vill Mister Pointer prova?
- Det här är ju er första skörd på Mas Ryska...
- Mas Russja.
- Ja, just det, Mas Ryska, så det är väl årets skörd han vill prova.
- Ja, det är lätt ordnat för allt är på tank eller fat så vi får väl gå runt och prova direkt från tankar och fat, kan det passa er?
- Det passar oss utmärkt! Går det bra att vi kommer om några timmar då?
- Visst, inga problem.
- Då ses vi i eftermiddag på Mas Ryska.
- Mas Russja.
- Ja, Mas Ryska. Vi har en karta.

Duvale lade på luren.

- Pointer, världens kommersiellt sett viktigaste vinskribent. Ringer bara sådär och säger: nu kommer jag. Vem tror han att han är? sa han och vände sig mot belgaren.

- Förmodligen världens kommersiellt sett viktigaste vinskribent, sa belgaren och log.
- Va? Haha, ja, jo, det är han ju, men han har en gom som Stone, min assistent.
- Och?
- Känner bara frukt, stor doft och alkohol. Tycker att överdriven etanoldoft, alltså alkohol, är positivt, tycker att flyktig syra – ett anslag av klister eller salubrin – luktar gott, helt okänslig för obalans i vin...
- Säg mig, vad är det: ett obalanserat vin?
- Ett vin med balans innehåller motsvarande del på andra sidan i smakvågen. Ingen del tillåts få vågen att kantra. Till exempel överdriven syra. Hög syra, som känns framför allt nere på sidan av tungan, kan störa smakintrycket av ett vin. Obalans. Ett perfekt vin är inte bara doft- och smakrikt, det är dessutom väl balanserat, har harmoni, elegans och finess.
- Haha, vad är då det?
- Kan du hålla med om att Pelé var en elegant på fotbollsplanen? Att Michel Platini och Nisse Liedholm var eleganter? Att ett hästekipage kan vara elegant? Att en dressyruppvisning kan bjuda på par där häst och ryttare är mer eller mindre i harmoni med varandra? Ja, vi kan även tala balett, konstakning, varför inte konst och litteratur också, och mycket annat.
- För att förstå Pelé måste man kunna lite om fotboll, för att förstå dressyrparet måste man kunna lite om dressyr och så vidare och det är alltså blott den som kan tillräckligt om vin som förstår att uppfatta och uppskatta elegans, harmoni, balans och finess?
- Just det.
- Och det kan inte Stone och Pointer?
- Nja, Pointer är väl inte helt körd, men Stone... men nej, jag har ingen anledning att sitta och tala med en ny bekantskap om något sådant, dessutom en journalist.
- Haha, jag är inte intresserad av att vika ut dokusåpan Mas Russja i min tidning, huga, nej, jag är mer seriös än så. Men säg mig, när den här Pointer kommer, hur tar du då emot honom? Han kommer ju faktiskt därför att han gillar dina viner, finess eller inte.
- Ja, som jag sa är han inte helt körd och vi får väl se vad han tycker idag. Antagligen blir han besviken. Normalt förbereder producenten hans besök. Hans smakpreferenser är så tydliga och lätta att tillfredsställa.
- Hur då?
- Tja, man kan slänga i lite hårt rostade ekspån – rostade över öppen låga – och låta dem ligga i tanken ett par dagar innan Pointer kommer och om vinet ligger på fat ser man

till att ha ett par hårt rostade fat, som han får smaka ur. Den hårda rostningen gör vinet mer avrundat och mer lättillgängligt som ungt. Till exempel ek från Allier, som är vanligt i Bordeaux-viner, gör vinet väldigt otillgänglig under lång tid. Istället för att runda av vinets kantigheter, stramar Allier-eken snarare upp vinet och lämnar det i ett sådant skick under flera år. Det är först kanske tio år senare som det står klart hur mycket bättre det vinet egentligen var.

- Då har ju Pointer rätt! Vem vill vänta tio år på sitt vin?
- Jamen, det blir så mycket bättre!
- Tio år. Det är löjligt.
- Nej! Ja, jo, men inte för den intresserade. Det är värt allt för den invigde på samma sätt som en biljett för kanske flera tusen är ingenting för den fotbollstokige som vill gå och se VM-finalen.
- Det är konst alltså?
- Vad menar du med konst?
- Det kan förstås vara det som envar vill ha, allt som skänker människor njutning i någon form: mat, vin, tavlor, musik, sex, idrott...
- Just det. Håller du också med om att betydelsen konst är lika med svårt, bäst visat i uttrycket "det där är väl ingen konst" är oacceptabelt? Mycket som är svårt görs inte för att skänka njutning och gör det inte heller, eller så skänker det njutning till en enskild eller en liten minoritet på den stora massans bekostnad.
- Samtidigt som massan vill ha hötorgskonst, kioskdeckare, dussinfilmer och såpor! Vi är överens. Men en sak måste jag fråga dig, för du överraskar mig.
- Hurså?
- Nja, dels är det ovanligt att man börjar prata så här med en egentligen okänd person, dels trodde jag att vinmakare i första hand ägnade sig åt att fundera över vin.
- Det gör nog de flesta vinmakare och jag vet inte om jag avviker särskilt mycket från mina kollegor.
- Som Stone.
- Haha, kanske finns det vinmakare och vinmakare.
- Får jag ställa min fråga?
- Visst.
- Utifrån det vi nyss sa: vad är då politik?

- Understundom stor konst, men för det mesta ingen konst alls.

Kapitel 30

Efter en kort rast för vattenintag, rökning och toalettbestyr, som måste utföras i någon vinrad utom synhåll, återtog skördelaget sitt hårda arbete. Solen vräkte sig över värkande ryggar och oskyddade hjässor. Sydfransk brittsommar i sitt esse. Närmare 30 + redan vid 11-tiden. Skördeförhållanden som den ovane klarar på sin höjd en halv dag utan att få solsting eller värmeslag.

Marcel började känna sig lika trött som han gjort när Fun Radio satte igång honom en evighet tidigare. Han rätade på ryggen, suckade och blev förvånad över att se Michèle Gordini och Robert Dutroux titta åt hans håll samtidigt som de förde en viskande konversation.

- Hallå där! Vad är det som pågår? frågade han skrattande.
- Ingenting! Absolut ingenting! svarade de båda i korus så snabbt att det var uppenbart vem de pratat om och att de med intill sannolikhet gränsande visshet talat om Marcells bohemiska liv som musikwanabee och att han och Olivier tillhörde ett kommando som ägnade alltför långsamma nätter åt att befria trädgårdstomar – kanske satte de dem också i samband med de mer bestialiska grupper som dessutom halshögg tomtarna. Varför inte? tänkte Marcel och log ändå bredare mot Robert som trotsade värmen i ett blåstall och som höll på att sätta sekatören i ögat när han skulle torka bort lite svett innan han snabbt tog skydd bakom sin vinranka. Michèle kom sig inte för att göra något annat än att stå och se mer rädd ut än hon ändå gjorde av ohejdad vana sedan hon fått alldeles för mycket stryk hemma och i skolan under sin uppväxt och på senare tid av sin man, den oförbättrlige suputen och kvinnomisshandlaren Jacques Gordini. Marcel tyckte synd om dem allihop.
- Det är mycket du inte vet, det var faktiskt inte Vasco da Gama utan Ahmad ibn Majid som visade européerna hur man via haven tar sig till Indien, sa Nadja två rader bort och klippte med van hand av en fullmogen klase och lät den trilla ner i hinken som hon ställt under stocken vid sidan om de bara benen som slutade i ett par nötta joggingskor.

- Äh, lägg av. Jag hade glömt om det var Vasco da Gama, Columbus, Magellan, Marco Polo eller någon annan som upptäckte sjövägen till Indien, men någon av dem var det, och nu när du säger det så kommer jag ihåg att det var Vasco da Gama, och sedan kom Cook och en massa andra efter honom, sa Jean Rossini med ett leende, glad över att han kunde dra Nadja ur villfarelsen att en arab upptäckt Indien. Det var Jean som varje dag körde kompisarna Marcel, Olivier och Nadja till Mas Russja. De övriga tre umgicks i samma gäng av musiker och bohemer i Draguignan och dess omgivningar. Själv förde han en lugn tillvaro som pensionerad militär – han hade tillbringat en stor del av sin aktiva tid som kapten utomlands och hade därför fått gå redan vid femtio års ålder - och hoppade då och då in under skörden eller tog andra tillfälliga jobb för att få tiden att gå. Han var mycket förtjust i de tre ungdomarna och särskilt den vackra Nadja, som stolt och naivt försvarade sitt ursprung till Jeans stora nöje – han såg henne nästan som sin egen dotter och han var glad över att kunna lära henne ett och annat.
- Haha, du måste förstå Jean, att allt det där är nonsens. Det är som när man ska fira millennieskifte och tvåtusen år: på fullt allvar säger folk att jorden ska gå under och än det ena och än det andra, medan det i själva verket bara är en minoritet av planetens befolkning som faktiskt tror att det där millennieskiftet överhuvudtaget betyder något, eller ens är medvetna om det. Har du aldrig tänkt på det?
- Dumheter. Jag såg hur man firade millennieskiftet över hela världen. Det är klart att alla inte hade råd, men de som hade det deltog sa Jean och kavlade upp ärmarna på sin av svett blöta skjorta.
- Det är klart att det fanns festligheter jorden runt, men hur stora var de till exempel i Kina, den folkrikaste staten på planeten? Och förresten så var det på intet vis Ahmad ibn Majid som fann sjövägen till Indien. Den upptäckte om inte annat kineserna långt tidigare, eller rättare sagt: de fann sjövägen till Afrika och indirekt Europa. Med ditt synsätt kan man väl säga att de upptäckte Afrika.
- Nej ser du Nadja, det där går jag inte på. Men det är bra att du håller på ditt. Du måste bara akta dig för att tro på allt du får lära dig av de dina. Du vet att jag inte tillhör dem som gör skillnad på folk, men propaganda är alltid farligt.
- Om du säger det så Jean... log Nadja, som i likhet med Marcel och Olivier såg Jean som en god vän, om än en något inskränkt sådan och därför så mycket roligare. Framför allt var han snäll.
- Marcel! ropade Alain medan han bar fyllda hinkar till traktorn, där hinkarnas innehåll hälldes över i låga brickliknande korgar för vidare transport till gallringsmattan i vinkällaren. Marcel! Har du kommit på vem som var först med att köra Gibson Les Paul genom en Marshall på maxvolym? Alain bodde i Trans-en-Provence och försörjde sig som gitarrlärare. Fritiden ägnade han åt att spela jazz och han tyckte om att prata musik med den betydligt yngre och på området allmänbildade Marcel.
- Nej, jag är inte säker ännu! ropade Marcel tillbaka.
- Okej, du får till i kväll på dig, men då vill jag ha ett svar. Annars kan du inte!

- Okej!
- Vem tror du det är? frågade Olivier där han hukade intill Marcel och fyllde hink på hink.
- Jag minns inte och är inte heller säker på att någon är hundra på saken. Det brukar heta att det var Eric Clapton, jag tror till och med att jag läst att Jimmy Page sagt det, i "Guitar Player" eller "Guitar" eller "Musician", var var det jag såg det? Men tänk om det var Dave Edmunds, när han gjorde den där Sabre Dance? Det skulle inte förvåna mig om det var Jeff Beck. Eller kanske var det Bill Nelson? Han använde ju tekniken med framgång, men det var förstås först på 70-talet. Nja, jag kommer nog att gissa på Clapton i alla fall.
- Äh, lägg av. Det är klart det var Clapton. Det vet alla. Alain försöker bara göra dig osäker. Han pluggade in en Gibson i en Marshall och sedan var det inte mer med den saken. Och det är banne mig fortfarande det bästa sättet att få fram ett aningen metalliskt ljud med tydlig överstyrning.
- Fast det finns himla bra substitut numer! Centaur kanske är för dyr, men varför inte en klassiker som MXR distorsion?
- Centaur?
- Känner du inte till den? Handgjord pedal, helt transparent så den känns som ett med stärkaren. Fet, men dyr.
- Har du testat den?
- Ja, på instrumentmässan i Saint Raphaël i våras. Det var där jag hittade min Danelectro Dirty Thirty.
- Ja, det kommer jag ihåg.
- Fast jag låter väl inte som Steve Vai för det.
- Nej, för han spelar oftast på Ibanez Jem med Di Marzio – mikar, Evolution eller Breed, och Carvin Legacy och så förstås Bad Horsie-pedal.
- Rosewood eller lönn i halsen?
- Lönn så klart!
- Nu är de igång igen, sa Jean, jag fattar ingenting.
- Du är inte den ende som inget fattar, tröstade Nadja och drog med baksidan av handen en hårtest åt sidan. I likhet med många andra kvinnor arbetade hon med gummihandskar. Varmt, men effektivt mot de blå druvornas färgämne som annars hade en förmåga att dröja sig kvar på händerna i form av svarta fläckar upp till ett par månader efter skörden.

- Men det är väl alltid så, fortsatte Nadja, att det man inte haft tillfälle att lära sig kan vara fullständigt obegripligt och det som man valt att inte lära sig både är obegripligt och tråkigt.
- Hur ska vi göra med Duvale? Olivier sänkte rösten så att bara Marcel kunde höra honom.
- Jag går till ryssarna och säger som det är. Idag. Före lunch. Jag har bestämt mig.
- Jag vet inte hur klokt det är, men du har förmodligen rätt, samtidigt tycker jag inte att det är vår sak. Olivier tittade bekymrat på Marcel.
- Kanske inte, men det bara är så att Duvale är så djävla träig, en gubbe med en massa idéer. Stone är yngre och häftigare. Verkar vettigare. Säkert bättre att arbeta för. Dessutom kanske jag får se någon filminspelning, eller i vart fall något som skulle kunna ge bevis för att Luc verkligen varit med om något här på gården. Är å andra sidan allt lugnt och trist och odramatiskt i vanlig ordning är mitt tips att Luc skrytljög.

Kapitel 31

De båda poliserna iaktogs av ett flertal dolda ögon medan de närmade sig den lika stora som grå och fula huvudbyggnaden på Mas Russja. När de stod vid huvudentrén väntade Leonid på dem innanför dörren. Nöjd med att så snabbt och enkelt ha hittat en ersättare till Svetlana såg han ett möte med den franska ordningsmakten som en lagom avslutning på en framgångsrik förmiddag.

- God dag Monsieur, hälsade den yngre, uppenbarligen vältränade av de båda polismännen när Leonid öppnat dörren, vi kommer från kommissariatet i Draguignan (detta hade Leonid redan noterat; han ansåg det var bättre med den vanliga polisen än gendarmeriet, som kunde vara besvärligare, i alla fall på lägre nivå).
- Och vad kan jag stå till tjänst med? log Leonid.
- Oleg! sa till Leonids överraskning plötsligt den äldre polisen, den lätt korpulente med den knöliga näsan.

- Haha, nej jag är inte Oleg. Ni tar miste där.
- Miste och miste, har ni era papper i ordning, va? Det skulle jag vilja veta! Och alla andra förbannade belgare och andra som ränner runt här, hur är det med dem? Va?
- Och vilka befogenheter har ni att komma hit och ställa frågor till mig om det?
- Passar det inte så får ni väl åka hem till Ryssland igen!
- Hm, ja, nu är vi inte här för att titta på någons papper, sa Marron, men vi skulle väldigt gärna vilja tala med personen som heter Monsieur Oleg och som enligt er kontorist...
- Administrativa chef, om jag får be, bröt Leblanc in.
- Madame Leblanc? frågade Leonid förvånat. Vad har hon gjort?
- Vad hon har gjort? Hon har förbanne mig inte gjort något som kan störa dig! svarade Leblanc. Vi talar här om en respektabel dam från trakten, en riktig fransyska, som är född här, som har gått hos nunnorna här, som har sett rugby på stadion sedan barnsben, en ärlig, pålitlig, ren och fin människa av bästa sort. Hur kan ni överhuvudtaget tro att en sådan människa begått ett brott? Vet hut karl! Och se nu för helvete till att ta oss till den där förbannade Oleg annars måste vi be er följa med till stationen.
- Men, snälla ni, jag...
- Oleg! Nu!

Två mer feta än välbyggda, men i vart fall imponerande stora män hade nu kommit till Leonids undsättning och de tittade frågande på denne. Leonid gjorde en försiktigt gest med handen att de skulle avvakta. Den här polisen var så uppenbart störd att det nog var bäst att ta honom till Oleg.

- Var vänliga och vänta ett ögonblick så ska jag se om Monsieur Oleg kan ta emot er.
- Tack! Det var vänligt, skyndade sig Marron att säga och de båda poliserna steg in i den med blommiga tapeter förskönade hallen och ställde sig att vänta där, tillsammans med de båda ryska vakterna. Efter bara någon minut var Leonid tillbaka.
- Monsieur Oleg tar emot i sin salong, sa han med ett leende och visade dem vägen till salongen, där det luktade instängt i största allmänhet och kön i synnerhet. Oleg och Silja satt i den stora soffan och gned näsorna mot varandra och fnittrade som små barn.
- God dag Madame, Monsieur, försökte Marron men avbröts snart av Leblanc.
- Oleg?
- Hm, ja, det är jag.

- Och vem är kvinnan?
- Hur så?
- Det är vi som ställer frågorna.
- Hm, jag är inte så säker på det, sa Oleg och lade armen om Silja, tog fram hennes ena bröst ur toppen och började krama det. Ni ska veta att skrikiga poliser inte imponerar på mig. Sådana skär jag halsen av. Och om jag själv inte orkar göra det, därför att jag till exempel sitter i en soffa och leker med min älskades ena patte så låter jag någon annan göra det.
- Det där är... skrek Leblanc men blev avbruten av Oleg.
- Det här är dagens sanning. Och ni ska veta att vi tagit livet av en och annan polis, och politiker, och affärsman och många andra. Ni är inte värda ett dugg.
- En fransman är alltid en fransman!
- Haha, tillåt mig att skratta.

Oleg hade fått nog och tänkte teckna åt sina hejdukar att brotta ner den irriterande polismannen med de korviga öronen och den knöliga näsan, problemet var vad han skulle göra med honom. Döda honom? Bara ge honom en omgång? Rent av nöja sig med att kasta ut honom? Ja. Men på tjeckiskt vis från andra våningen. På västra sidan, där källarplanet ligger över jord så att det i praktiken är tre våningar till markytan. Och sedan muta den andre, trevlige polisen. Alltid bra med en kontakt på den lokala polisstationen. Men då sa Leblanc något som fick Oleg att rycka till av nyfikenhet.

- Amerikaner, sa Leblanc.
- Vad menar ni?
- Ja, det kan man fråga sig, men amerikaner är ett avskum utan like, det ska jag villigt erkänna och mot dem borde övriga världen stå enad, det är bara de där problemen med araberna och de andra invandrarna.
- Varför säger du så om amerikanerna?
- De är gapiga och har McDonalds. Inte mer än rätt att bonderörelsen bränner ner dessa imperialismens symboler.
- Är du medveten om att amerikanerna ser oss nu? frågade Oleg.
- Ser oss nu? Haha, nej det tror jag inte, men det finns en McDonalds i Trans-en-Provence, och det är inte amerikaner som landat på Malmont. Senast de landade här var 1944. Tyvärr.
- Vill du att de ska komma tillbaka?

- Nej, det var synd att de kom. Då. Menade jag, sa Leblanc.
- Vet du inte att amerikanerna har utvecklat ett satellitsystem som kan övervaka i stort sett varenda millimeter av jorden. Året runt.
- Nej, det tror jag väl inte. Om ni sagt att det var vi fransmän som lyckats bygga upp något sådant skulle jag tro på det, men amerikanerna, nej, det klarar de inte av.
- Likväl har de gjort det. De avlyssnar. Allt. Och det handlar inte bara om militär verksamhet i traditionell mening. De avlyssnar affärssamtal, allt, som kan främja den amerikanska saken, de amerikanska kapitalisterna. Hela USA är byggt på den grunden och allt de gör tjänar till att främja deras affärer i världen. De drar sig inte ens för att skapa konflikter, att provocera, om det främjar deras affärer. Och missförstå mig inte nu: jag har inget emot metoderna, det är i sin ordning att de bombar lite här och var, att de avlyssnar och fotograferar, att de tar skamgrepp; det som irriterar mig är att det är de som gör det. De ställer till problem för oss vanliga businessmen och det är jag emot. Därför är jag emot det imperialistiska, kapitalistiska USA.
- Nu förstod jag inte riktigt, men jag håller helt med och det är därför vi måste få ut McDonalds ur landet.
- Hm, ja det är en bra start kanske. Men vet du: jag vill bli en västerlänning, lära mig allt ni kan, vara som ni, gå som ni, och har man pengar kan man uppnå sina drömmars mål. Det är det jag gör just nu. Gör du det?
- Va, vaddå?
- Skulle du inte behöva tjäna en extra hacka då och då?
- Jo, har ni något att föreslå?

Marron harklade sig.

- Ursäkta mig, men vi är här för att tala om en person som anmälts saknad.
- Var inte saken ordnad med Svetlana? frågade Oleg vänd mot Leonid.
- Jodå, men det är tydligen en arbetare som inte infunnit sig på sitt jobb den här morgonen och någon har ringt polisen för att be dem söka efter honom.
- På det viset, men ni måste förstå att jag inte har med den saken att göra och jag bryr mig inte heller, jag är mer intresserad av om ni vill börja arbeta för mig?
- Som en av era livvakter? frågade Leblanc förhoppningsfullt.
- Haha, nej, nej, ni skulle förstås fortsätta som poliser och bara stå till förfogande. Man vet aldrig när er hjälp kan behövas.
- Hm, ja, vad är ni då beredd att betala? frågade Leblanc

- Dubbel lön varje månad, på ett konto i Schweiz eller något annat land som ni väljer. Självklart ingår också ett och annat skjut, helt enligt era innersta önskningsar.

Leblanc tittade förhoppningsfullt på Marron, som visade sig vara mindre tilltalad av idén.

- Nej, vet ni vad, det här vill jag verkligen inte vara med om. Kom med mig så går vi nu Leblanc!
- Gå själv om du vill det, jag stannar.
- Du vet att jag kommer att göra allt jag kan för att sätta dit dig, sa Marron, och er också, fortsatte han med en nick mot Oleg.
- Gör som du vill, svarade Oleg. Jag är glad att din kollega väljer med hjärnan.

Kapitel 32

- Jag vet inte heller vad som hände, men det känns som om jag är hemma, förstår du vad jag menar? sa Sharon och tittade djupt in i Leenas ögon, där hennes blick svetsat sig fast. De hade sökt sig till pinjelunden bortom Syrah-fältet. Träden luktade starkt och mattan av nedfallna barr och mossa var mjuk och skön. Kvinnorna satt tätt tillsammans, dolda för omvärldens blickar. Den molnfri himlen bredde ut sig som en blå evighet ovan pinjetopparna och cikadorna drog en av årets sista valser.
- Jag förstår precis vad du menar och jag kan inte sluta att se dig i ögonen, jag som aldrig brukar se folk i ögonen.
- Det jag förstår minst av allt, måste jag erkänna, är att du är en kvinna, det skrämmer mig.
- Har du aldrig haft en kvinna?
- Nej, jag har knappt haft en man,

Båda tänkte på Stone och fnittrade.

- Och du då? frågade Sharon.
- Jag? Nej, jo, alltså jag har ju haft många både män och kvinnor, som du förstår... Förstår du det?
- Ja, jag har förstått det.
- Stör det dig?
- Nej, Jo, väldigt mycket, men det jag känner nu är viktigare. Har du älskat någon av dem?
- Med dem, ja, men jag har aldrig älskat någon av dem. Jag har nog aldrig älskat någon förrän nu, om nu detta fantastiska som jag känner är kärlek.
- Det måste det vara. Jag tror att det är den där kicken som man kan läsa om, men som i alla fall jag aldrig trott på. Ungefär som med orgasm.
- Jamen orgasm har jag fått.
- Det har inte jag.

De fnittrade igen och började sakta att smeka varandra.

- Hur är det? frågade Sharon.
- Vaddå?
- Att ha en kvinna?
- Jag vet egentligen inte. När vi gjort filmscener, eller om vi uppträtt, är det så väldigt annorlunda, knappast så att säga normalt lesbiskt sex, eller sex över huvud taget.
- Berätta!
- Jo, om det är en eller flera män med brukar det vara ungefär så här: först slickar han lite och sedan suger jag, och så knullar han lite i en ställning, i en till, och en till, och sedan sprutar han i ansiktet eller på bröstet.
- Män är verkligen bröstfixerade, eller hur?
- Ja, fnittrade Leena, i alla fall är väldigt många bröstfixerade, men du... jag älskar när en kvinna smeker mina bröst, eller ändå hellre slickar och kysser dem...

Sharon knäppte långsamt upp Leenas klänning, och började smeka hennes bröst och blev själv upphetsad av att göra det.

- Åh Gud, vad skönt, viskade Leena med halvslutna ögon, sluta inte... kyss dem också...

- Men du, viskade Sharon, penetrationen...

Leena tittade ner på henne och de brast ut i ett gapskratt.

- Allvarligt talat, sa Sharon när de slutat skratta.
- Kom, lägg dig här vid sidan om mig, sa Leena och lade sig ner på bädden av barr och mossor.
- Jag tror att penetrationen är högst personlig, fortsatte Leena. Jag har ju inte varit lesbisk tidigare så egentligen vet jag inte. Själv har jag inget emot att penetreras, men det är inte heller något jag längtar efter. Det är inte som i porrfilmerna där de lesbiska tjejerna absolut måste ha en dildo eller två i sig.
- Jag tror inte att jag egentligen tycker om penetrationen. Philip och jag brukar faktiskt inte älska så ofta...
- Brukade från och med nu... hoppas jag.

Sharon log.

- Philip och jag brukade inte ha sex särskilt ofta, men det är sant att jag hellre tillfredsställde honom med handen eller munnen än jag lät honom tränga in. Åh, vad det är skönt när du smeker mina bröst. Inte ens det skänkte mig egentlig upphetsning tillsammans med Philip.
- Du är helt klart lesbisk! jublade Leena.
- Jaaa, jag är väl det! Men inte hoppar man väl i säng på direkten bara för att man är lesbisk?
- Nej, men säg inte så, är det bara för att jag...
- Nejnej, älskade Leena, jag menade inte så... det är bara det att jag känner mig inte riktigt redo, även om jag vill.
- Snälla du, vi behöver väl inte ens tänka på det? Kan vi inte bara prata och smeka varandra lite grann? Göra det som vi känner för?

Kapitel 33

- Visa ut den här unge, oförståndige mannen, bad Oleg Leonid, som inte var sen att efterkomma hans önskan. Marron tittade ilsket och förebrående på Leblanc, som såg nöjd och viktig ut.
- Vad jag förstår har du lite problem med andra nationaliteter? fortsatte Oleg så snart Marron lämnat rummet.
- Raser. Och nationaliteter. Men det är väl inte så konstigt?
- Hur menar du då?
- Ja, ursäkta, ni är ryss, och det är väl bra, men fransmännen är bäst. Men sämst är engelsmännen. Jag hatar dem över allt, men man måste säga att de vet att tukta uppkomlingar och visar tydligt var gränsen går, som när de avrättade den där arabprinsessan och hennes arabälskare. Det skulle aldrig gå för sig här i Frankrike.
- Men det hände ju här i Frankrike.
- Hm, ja det gjorde det ju...
- I Paris till och med!
- Ja, men det visar bara att vi måste avsätta mer resurser till ordningsmakten och enda sättet att få råd med det är att få bort alla kostnaderna som hör invandringen till.
- Någonstans tror jag att vi förstår varandra, men du måste inse att det inte handlar om raser, utan om pengar. Du tycker att man inte ska ge vård åt en person därför att han eller hon är arab. Men det är ointressant, frågan är om personen i fråga kan betala för sig. Den som kan betala ska ha vård. Utbildning, skydd, saker, sex...
- Jamen, det är bortkastat på vissa. Somliga förstår inte att uppskatta det fina i livet.
- Amerikaner, avbröt Oleg, vi talade om amerikaner. Du hatar dem därför att de är stöddiga. Jag hatar dem därför att de är rika. Därför att det är självklart att den som har pengar ska ha företräde i operationskön, att han eller hon ska bli bättre behandlad i domstolen, få en finare begravning, mer kärlek, mer kvinnor, eller män, eller vad som helst. Har du pengar, har du allt du behöver. Om du vill knarka klarar du av att göra det, år efter år. Blir du gammal och sjuk, och det händer ju även i de bästa familjer hehe, slipper du hamna i det allmänna vårdmaskineriet, vill du ha sex kan du köpa det i massor, vill du ha respekt eller makt kan du köpa dig det... Och grovt sett är det ingen skillnad på att vara hallick eller IT-konsult.
- Va?
- Så många miljoner, miljarder som felinvesterats under slutet av 1900-talet och början av 2000-talet, ja i år, allt detta under IT:s stenålder, haha, löjligt, men där har vi det

igen: folk köper sig en plats i gänget, lite respekt, lite vara med, genom att felinvestera i felaktiga IT-lösningar som man inte behöver och som, räknat över tjugo år, visade sig vara rena vansinnet. Men så där håller vi inte på i Ryssland. Vi hycklar inte. Vi gillar finessrika mobiltelefoner i förgyllda höljen och annat smäck, men det är bra mycket billigare än onödiga och storvulna IT-lösningar som aldrig fungerar tillfredsställande och som ingen egentligen begriper sig på, även om många låtsas göra det och skrupelöst säljer sitt icke befintliga kunnande till dem som är dumma nog att inte bara köpa det, utan också betala svinaktiga summor pengar för det. Där har du likheten! Affärer som affärer.

- Men det är intressant att amerikanerna alltid strävat efter världsherravälde av marknadsekonomiska skäl, fortsatte Oleg som nu var i högform och njöt av att, som han trodde, imponera på både den dumme polisen och Silja. De har strävat efter världsherraväldet därför att deras företag ska få sälja mer, för att deras businessmen ska bli rikare. Ni fransmän och vi ryssar har också strävat efter världsherravälde, och gör det kanske även nu, men vi gör det endast av maktskäl. Vi vill bli herrar över världen! Ha stora landytor! Som några andra bönder från 1800-talet. Det är vansinnigt och inte värt ett dugg!
- Men en sak ska du veta, fortsatte Oleg och lutade sig fram utan att släppa taget om Siljas bröst, amerikanerna har varit och är enormt skickliga och det beror på att det är en nation av sådana som vi ryssar nu äntligen har blivit: hungriga, hänsynslösa, bara business, business, pengar, pengar gäller. De har erövrat världen med film, läskedryck, snabbmat, allt! Och alla går på det! De har fått världen att ropa efter dem! Det är dit vi nu är på väg. Det är dit vi ska. Det är det enda målet man kan ha. Och till dess ska du komma ihåg att ingen bryr sig om vem du är, det som räknas är vem du utger dig för att vara.
- Hm, ja, och så tycker jag inte om belgare heller, sa Leblanc .

Kapitel 34

- Det är lustigt, sa belgaren, i en del av världen diskuterar man hur man ska göra för att bäst manipulera folk att köpa en viss produkt, att se en viss sak eller att bete sig på ett visst sätt, medan det visavi den andra delen av världen finns ett gigantiskt

fördelningsproblem. Men ju fler som uttalar detta faktum, denna inte alltid sedda självklarhet – låt vara att det ibland görs på ett naivt eller patetiskt vis – desto närmare kommer vi ett rättvisare och därmed säkrare och trevligare samhälle, därför att när tillräckligt många uttalat en åsikt tillräckligt många gånger, blir den en opinion.

- Är det därför som du skriver? undrade Duvale.
- Nejnej, det vore pretantiöst.
- Nu motsäger du dig själv.
- Ja. Kanske hoppas jag att vara med och uttala en åsikt så många gånger att den blir en opinion, men handen på hjärtat: jag skriver för spänningen. Titta bara nu; jag är här i ett främmande land och undersöker huruvida det landat farkoster från yttre rymden här. Och här, här på Mas Russja, springer jag på ett mysterium till: var är cavisten Luc Impots? Hänger kanske det här ihop? Är det utomjordingarna som tagit Impots? Vill du veta något annat? Jo, hit kommer jag till en vingård där den ryska maffian uppenbarligen tvättar pengar och frågan är om den inte rent av också utgör en bas för deras verksamhet längs Côte d'Azur? Och i Belgien arbetar jag sedan några månader på en större artikel om vad som ligger bakom de alltfler rånen mot hamburgerbarer. Fyra personer kör fram på mc, två går in och rånar kassan medan de båda andra håller vakt utanför. Eller de här biltjuvarna som bara går fram vid ett rödljus och säger att de nu tar över bilen. Vilka gör detta? frågar sig mina landsmän. Jo, svarar jag, den ryska maffian, som för övrigt också opererar härnere på kusten. De här stölderna där folk får näsan inslagen när de stannar för rödljus i cabrioletter, det är samma organisation. Och frågan är om de inte finns här på Mas Russja. Det skulle inte ens förvåna mig om det är de som har något fuffens för sig där uppe på berget Malmont. Och det är därför som politikerna, militären och polisen säger att där ingenting finns, trots att pressen inte får titta efter, trots att det är flygförbud i området, trots att det finns ögonvittnen, även om nu dessa inte vet exakt vad de sett...

Belgaren avbröts av en telefonsignal.

- Ursäkta, sa Duvale och sträckte sig efter luren.

Kapitel 35

- Oleg, avbröt Leonid diskussionen mellan Leblanc och den ryske hövdingen på Mas Russja, det är en person från vingården här. Han vill tala med dig.
- Med mig? Vad är det för dumheter?

- Juri har talat med honom och han anser att du bör lyssna på vad den unge mannen har att säga.
- Nå, visa in honom då. Och du kan sätta dig ner och vänta en stund, sa han med en nick åt Leblanc som inte var sen att låta sin tämligen ansenliga kroppshydda glida ner i en av skinnfåtöljerna.

Marcel kände sig ynkelig där han plötsligt stod i ryssarnas högkvarter. Allt var så stort. Och fult. Leopardskinn blandades med uppstoppade flamingor, enorma askkoppar på ben och en bildskärm större än duken på Eldorado 1,2 och 3 i Draguignan tillsammans. Han fick syn på sig själv i en spegel som upptog större delen av dörren han kommit in genom. Han såg mindre ut än vanligt och näsan var snarare en glödhet tomat än en rund och lagom stor del av hans normalt glada och avspända ansikte. Det lilla ärret på vänstra kinden lyste nästan lika rött som näsan. För en sekund kom han att tänka på den löjliga tatueringen Duvale hade på vänstra underarmen: en brun och grön palm under en gul sol på en beige sandkulle i ett blått hav. Vilken normal människa gör en sådan tatuering?

- Vad vill du då? röt plötsligt den store ryssen i soffan. Förbluffad noterade Marcel att ryssen satt och klämde på en blek och blonderad kvinnas bröst. Båda såg ut att vara några och fyrtio och i Marcells ögon var de väldigt gamla och väldigt fula. Ändå låg det något upphetsande i det där med att se den björnlika labben krama den bleka kvinnas tämligen lösa och välhängda bröst.
- Förlåt, jag vill verkligen inte störa. Kommer jag kanske olämpligt? Marcel förbannade sig själv.
- Tacka fan för att du kommer olämpligt, idiot. Skippa skitsnacket!
- Jo, alltså, Duvale...
- Vem fan är Duvale?
- Jamen, det är ju...
- Det är vår vinmakare, chefen för vintillverkningen, avbröt Leonid.
- Jaha, vad är det med honom då? Är det han som försvunnit? Tala med polisen här i så fall. Jag bryr mig inte.
- Nejnej, han har inte försvunnit. Det är Luc som har försvunnit.
- Och varför är du här?
- På grund av Duvale.
- Som inte har försvunnit?
- Nej, just det.
- Det skiter jag i.

Leblanc njöt av samtalet och kände sig oändligt nöjd med att stå på den ryska maffians lönelista. Det skulle inte bara ge pengar utan också status. Dessutom var han imponerad av den beläste, om än i rasfrågor okunnige, Oleg. Vilken man! Vilken ledare!

- Duvale lurar er på pengar, hasplade den förtvivlade Marcel snabbt ur sig och nu tystnade alla runtomkring honom.

- Lurar den där vintillverkaren oss på pengar?
- Ja, alltså, han stjälar inte pengar, men hans sätt att sköta vingården gör att ni förlorar massor av pengar.
- Hurdå?
- Han tar ut en väldigt liten skörd.
- Och?
- Få druvor, liten skörd, mindre pengar. Så enkelt är det. Och han gör det medvetet.
- Vad tjänar han på det?
- Det är det ingen som förstår, men det är solklart att ni förlorar pengar.
- Om det är något jag älskar så är det att tjäna pengar, om det är något jag hatar så är det att förlora pengar. Hur kan vi kontrollera det du säger?
- Prata med den assisterande vinmakaren, Monsieur Stone, han är också upprörd över Duvales sätt att hantera sitt jobb, och era pengar.
- Kolla saken, bad Oleg och Leonid försvann iväg för att telefonledes ta kontakt med en stirrig Stone, som ändå lyckades samla sig så pass att han förstod att baktala Duvale i lagom mängd.

Marcel stod tyst och väntade i den väldiga salongen. Ingen av de andra – Oleg, Silja, Leblanc, de båda livvakterna – sa något. Marcel tyckte att den store ryssen i soffan såg mycket arg ut.

- Nå? röt han, när Leonid kom tillbaka.
- Det verkar som om den här unge mannen har rätt. I alla fall menar även den andre vinmakaren att han kan öka våra volymer och vinster.
- Släng då ut den förste per omgående, skit samma vad det kostar eller hur många ben ni måste bryta, han ska vara borta om fem minuter!

Kapitel 36

- Va? Jag förstår ingenting? Nej... Jag kan förklara... Vem?... Nejnej... men...

Duvale blev sittande med luren i handen. Efter en stund tittade han på belgaren.

- Han la på.
- Vem?
- Ryssen. Leonid.
- Vad ville han?
- Jag är avskedad. Jag ska inkomma med mina ekonomiska krav som måste vara resonabla, i annat fall bråkar de... och det var inte fråga om att ta saker och ting till en skiljenämnd om man säger så...
- Men, men varför då?
- Jag lurar dem på pengar, sa han. Flera vittnen finns på att jag inte tar ut maximal skörd.
- Nu förstår jag ingenting. Lurar du dem på pengar?
- Nej, självfallet inte! Jag försöker bara göra ett så bra vin som möjligt. Det var därför jag anställdes och det var därför som jag tackade ja till jobbet. Pengarna intresserar mig faktiskt mindre än vinet i dagsläget.
- Är det en komplott?
- Min assistent är säkert inte oskyldig, men det här måste fler ligga bakom.
- Vad ska du göra?
- Haha, ja, hade du hört Leonid hade du förstått att det bara finns en sak att göra och det är att ta sitt pick och pack och försvinna från gården per omgående. Ska du förresten ner till stan för att äta?
- Ja, det ska jag väl, hur så?

- Jag lär inte få ta med mig min tjänstebil så jag behöver skjuts ner till stan. Jag ska bara ta vägen förbi kontoret och försöka ordna upp de praktiska bestyren med Madame Leblanc.

Kapitel 37

- Sommaren 1959 var min moster nyfödd. Det var det året den första människan satte sin fot på månen. Louise Armstrong, som hon hette, anlände på morgonen den fjärde augusti 1959, med den ryska, eller snarare sovjetiska kapseln Nivaz III. Det här historiska ögonblicket gick världen förbi på grund av små oansenliga händelser: För det första var amerikanerna, eller snarare USA-medborgarna, ointresserade. Dels trodde de inte att det var möjligt, dels hade de olika federala säkerhetsorganen fullt upp med att sopa igen spåren efter mordet på Marilyn Monroe. För det andra lyckades ryssarna, eller snarare sovjetmedborgarna, hålla projektet hemligt i det längsta. Ett projekt som skulle ge dem fantastiska propagandaframgångar. De skulle bli först på månen och det därtill med en amerikansk avhoppare. Men medan Louise cirklade in mot månen och hela den sovjetiska propagandaapparaten stod i högsta beredskap, upptäckte man att Louise, den snart första människan på månen, var lesbisk.
- Du driver med mig, sa Sharon där hon låg på Leenas arm och tittade upp mot den blå, hängande evigheten.
- Nej, hon var lesbisk, fnittrade Leena.
- Men du driver med mig.
- Snälla du, lyssna.
- Förlåt, fortsätt.
- Hon hade levt öppet med andra kvinnor i årtal. Något som KGB och alla andra missat – kanske just för att hon var lesbisk så öppet. Nu blev alla rädda för den skandal detta skulle ställa till. Ryssarna insåg att amerikanerna skulle få klart för sig hur det förhöll sig med Louises sexuella läggning och när den nyheten kablades ut skulle den ta död på deras egen jättesensation. Det positiva skulle slå över i något negativt. Även bland ryssarnas allierade. Alltså ställdes propagandaapparaten snabbt om för att kraftfullt kunna dementera om någon, amerikanerna till exempel, skulle påstå att en människa landstigit på månen. Nasa noterade kapseln i rymden och att det föreföll som om den landade på månen. När president Kennedy senare frågade Chrustjev om saken 1962, svarade Chrustjev att om så var fallet så föreföll det väl rätt korkat att återgå till Sputnik-programmet, och därmed var det färdigpratad om den saken och vad som hände sedan vet du kanske?

- Nej, berätta!
- Jomen det är klart du gör! Amerikanska män landsteg på månen cirka tio år senare. Apollo och det där.
- Jo, det har jag hört talas om, att de landsteg på månen. Men vem var Apollo?
- Från början en grekisk gud...
- Jo, det vet jag, men han var väl inte med på månen?
- Haha, nej, det var namnet på raketerna. Men du, det som man kan lära av Louises resa till månen är mycket. Inte minst att Sovjetunion, mina förfäders land, landet där jag föddes, hade en fantastisk propagandaapparat.
- Vad hände med Louise då?
- Hon levde ett undanskymt liv i Gulag, där hon gick en omskolningskurs, och senare i Sevastopol, där hon 1988 dog som ungmö. Allt som rörde hennes månfärd förstördes omsorgsfullt redan 1959, och om hon inte ristat in ett Q på en månsten, hade kanske sanningen aldrig blivit känd.
- Leena, ta mig med härifrån. Låt oss ge oss av tillsammans.
- Din dotter då?
- Jag vill ha henne med!... om du tycker det är i sin ordning...
- Haha, jada, det är i sin ordning, men förstår du vad du pratar om? Hur ska det gå till?
- Förstår du vad du pratar om? Vill du fortsätta ditt vedervärdiga yrke... förlåt, det...
- Det gör inget. Jag tycker inte att det varit så rysligt för min del, faktiskt, men jag vill väldigt gärna göra något annat.
- Jag har en kusin i Liverpool som vi kan åka till. Vi har alltid haft en bra kontakt och hon tycker illa om Philip.
- Har hon ingen man?
- Jo, hon har en man, men de är vidsynta båda två.
- Även för det här?
- Det hoppas jag, men vad tusan! Jag har pengar så vi klarar oss minst ett halvår. På den tiden ska vi väl kunna hitta någon form av tillvaro i världen?
- Och jag har också pengar...

Kapitel 38

Philip Stone var överlycklig. Av någon outgrundlig anledning hade Leonid plötsligt meddelat att han nu var ansvarig för vintillverkningen på Mas Russja. Duvale hade nyss lämnat vinkällaren. Det sista han gjorde var att utan ett ord ge Stone nycklarna till Volgan. Sedan åkte han iväg med den konstige belgaren och hans obehagliga hund.

Det första Stone gjort var att säga åt personalen att ta bort gallringsbordet vid druvmottagningen. Därefter gav han Michel och skördelaget nya instruktioner: a-l-l-a druvorna skulle skördas, även de något omogna och de ruttna. De skulle klippa mer, och snabbare. Allt skulle läggas på en öppen kärra och skyndsammast köras till vinkällaren där han plockade fram den gamla, större druvpumpen, den som Duvale bytt ut till årets skörd därför att druvorna inte skulle oxideras. Bra idé i sig, tyckte Stone, men fullständigt hopplös satt i ett ekonomiskt sammanhang där det gällde att snabbt processa druvorna.

Kanske kunde han rent av få ryssarna att utvidga sitt lilla vinimperium, en lite större gård i trakten skulle sitta fint, eller kanske något hemma i Australien?

Han var fortsatt bekymrad för alla de nya könssjukdomarna och tänkte fortsätta att droppa blod i vintankarna. Men allt det där var mindre viktigt just nu. Det enda problemet han hade var egentligen dottern Linda, som en av de före detta druvgallrerskorna tog hand om sedan hunden åkt med sin ägare. Vad hade det tagit åt Sharon?

Han behövde inte vänta på svar särskilt länge. Plötsligt kom Sharon in på hans kontor med en av de ryska hororna i handen. Han kände igen ryskan från kvällen innan, även om han inte riktigt kunde placera henne.

- Är det där din man? utbrast ryskan när hon fick syn på Stone.
- Jaaa, visste du inte det?
- Nej, jag vet inte vem som är vem här på gården, men den där var med och spelade in porrfilm igår.
- Va? sa Philip och Sharon Stone i munnen på varandra.
- Ja, det är ovanligt att någon från gården är med i någon av filmerna, i alla fall efter vad jag förstått, men han där var med i natt, det vet jag säkert eftersom jag satt och spelade kort i samma rum.

Sharon såg både förebrående och bedjande på Leena.

- Det är sant, jag kan svära på det, jag satt och spelade kort i samma rum som han och några till hade en orgie, höga som skorstenar eller fulla som alikor, och han där satte helt säkert på Silja och kanske någon till, samtidigt som det inte är otänkbart att han blev påsatt av någon av karlarna.
- Va? Nej, vet du vad? Det blev jag verkligen inte! utbrast Philip Stone förskräckt.
- Jag tror inte mina öron! skrek Sharon Stone.
- Älskling, jag kan förklara...
- Nej, det kan han inte! Hur vet du att du inte blivit påsatt? Gör det inte ont i baken kanske? Blodstänk i kalsongerna då? Gå till Lazlo och titta på filmen så får du se, eller du kanske redan ligger ute på nätet?
- Va? Driver du med mig, din djävla hora?
- Hora? Du kallar inte henne hora din satans horbock! Jag hatar dig! Och jag lämnar dig nu! Var är Linda?
- Men älskling, du kan väl inte tro på vad den där djävla horan säger...
- Hon är ingen djävla hora, men du är en djävla horbock, ditt as!

Sharon tog Leena i handen och rusade ut i vinkällaren för att leta efter Linda. Det tog henne inte lång tid att hitta dottern, som satt och lekte med stjätkar som slungats ut ur maskinen som skilde stjälkarna från druvorna före jäsningen (därför att vinet skulle bli mindre beskt, hade Duvale sagt). Sharon, Leena och Linda tog Sharons bil och åkte sin väg.

Kapitel 39

- Det finns fullt av gömda skatter i Var. Sanna mina ord, sa Jean Rossini och rörde runt med gaffeln i unikaboxen där en i hans tycke välsmakande kycklingsallad befann sig. Det var lunchpaus. Skördegänget satt utspritt i en olivlund på baksidan av vinkällaren. Träden gav svalka och utsikten ner mot Medelhavet var betagande även för slutkörda druvplockare. Morgonens kombattanter och deras anhängare satt långt från varandra, men stämningen var inte lika pressad längre. De nya direktiven från Stone gjorde arbetet enklare. Den ende som inte var nöjd med chefsbytet var Michel som inte hade något större förtroende för Stone.

- Alla talar om de där skatterna Jean, sa Olivier och öppnade sin låda med kall lasagne. Det jag undrar är varför ingen någonsin hittar någon av dem.
- De har letat på fel ställen. Och tänk efter, Olivier: här har funnits mängder av tempelriddare...
- Ja, de hade ju med sig ett och annat som de stal från oss, föll Nadja Jean Rossini i talet, där hon satt och åt den couscous hon tillagat kvällen innan.
- Just det och allt det där måste ju finnas någonstans, eller hur? Ingen har hittills hittat det.
- Heliga Graal? frågade Olivier.
- Tja, om inte den heliga Graal är nonsens så är det här någonstans som den finns, det är ett som är säkert. Men det är inte bara fråga om tempelriddarnas skatter...
- De bodde här va? Och seglade ut från kusten någonstans? frågade Nadja.
- Aigues-Mortes, men även från andra platser längs kusten och ja, det var en väldig massa tempelriddare som bodde härnere, men orden utrotades senare av oss fransmän, bara så du vet det.
- Haha, ödets ironi, som grekerna skulle sagt, sa Nadja.
- Jaja, hursomhelst ska ni tänka på att här även finns vrak längs kusterna, naziguld och kanske skatter sedan Napoleons tid, kanske när han tog bakvägen till Paris från Elba för de hundra dagarna som slutade i Waterloo, och tänk på allt som måste ha gömts under revolutionen eller när saracenerna kom...
- Eller av saracenerna när de tvingades på flykt av de råbarkade barbarerna som de stötte på här, sa Nadja.
- Titta där kommer Marcel! ropade Olivier.
- Han ser inte särskilt nöjd ut, sa Jean Rossini.

Marcel hämtade sin matsäck och gick och satte sig i skuggan under fikonsträdet intill Nadja, Olivier och Jean Rossini. De satt som vanligt en bit från de andra. Han tog upp en plastburk ur den lilla ryggsäcken och började äta den kalla lasagnen. Olivier räckte honom en öl.

- Nå? sa han.
- Jodå, svarade Marcel, Duvale bör redan ha lämnat gården.
- Det menar du inte? Berätta, vad hände?

- Ni kommer ändå inte att tro mig. Hela den där jättebunkern är kuslig. Lika ful som den är på utsidan, lika vulgär är den på insidan. Och jag talar då inte bara om möblemanget. Jag talar om människorna. Redan innan jag kom fram till entrédörren kom en biffig vakt och stoppade mig. Jag försökte förklara vad jag ville, men han grymtade mest bara. Förstod nog inte franska. Så småningom tog han med mig till huvudbyggnaden i alla fall och där fick jag vänta en stund innan han den där smalögde svengalin Leonid...
- Svengalin?
- Jo, Svengali var en demonisk manager till Trilby O´Ferrall i 1800-talets mest sålda roman ”Trilby”, som först skrevs som en följetong i en tidskrift, men blev en enorm succé.
- Nu bluffar du, det hade jag känt till, sa Olivier.
- Tydiligen inte. Jag bluffar inte. Men Trilby var väl sin samtids kioskdeckare eller såpa. Stort då, bortglömt några år senare. Ingen riktig konst. Skit. Men då fanns det en massa kläder och leksaker och godis och annat som hette Trilby, ungefär som Barbie eller som det är när det kommer en ny film från Disney.
- Och Svengali?
- Jo, han var Trilbys manager och lyckades göra henne till en stjärna, men hon var helt beroende av honom, rent av hypnotiserad...
- Det är väl inget nytt, sa Nadja.
- Nej, så är det ju ganska ofta, men det var nog en ganska oskriven story då.
- Vem skrev den förresten?
- Haha, det kommer jag faktiskt inte ihåg, men han hette Du Maurier eller något sådant.
- Hur kommer det sig att du kan så mycket? frågade Nadja.
- Det kan jag inte, men jag är intresserad av att lära mig mycket.
- Men berätta nu vad som hände sedan ryssarnas svengali mött dig, sa Olivier.
- Jo, jag berättade för honom om Duvale och att han lurade ryssarna på druvor och allt det där. Svengalin blev intresserad och eftersom det är han som är svengali här på gården, alltså den som i bakgrunden styr och ställer, egentligen, tog han med mig till den där store grottmänniskoliknande typen som är chef för Mas Russja och ni kommer inte att tro mig: han, grottmänniskan satt i en enorm salong, lika vulgär som övermöblerad, och vid sidan om honom satt en av hororna med ena tutten ute, och den satt grottmannen och klämde på med en av sina väldiga, håriga nävar, och vid sidan om den satt en av de där poliserna som vi såg här tidigare, och hela salongen luktade knulle, eller om det var horan och grottmannen som stank, det luktade i vart fall mest från soffan där de satt.

- Vad gjorde polisen där?
- Ingen aning.
- Men berätta vad som hände!
- Jag fick ställa mig där framför allihop och sedan bad grottmannen mig tala och det gjorde jag och sedan blev han ursinnig och jag åkte ut samtidigt som Duvale fick kicken. Och inget fick jag veta om Luc och om han verkligen varit där i huset.
- Va? Slängde de ut dig?
- Inte direkt, men jag åkte ut. De skulle kanske höra av sig sa svengalin.
- Inte ett ord till tack?
- Inte än i alla fall.
- Vad skulle du vilja ha då?
- Ett skivkontrakt så klart.

Kapitel 40

- Nu när allt lugnat ner sig och vi har förstått varandra tar vi en sup, sa Oleg och serverade Leblanc ett dricksglas vodka. Och sedan äter vi. Skål!

Han ropade något på ryska i en snabbtelefon och någon minut senare infann sig en servitör i svart och vitt och med vattenkammat hår med blinis och färserade grishuvuden.

- Jag hoppas det ska smaka. Vi har hyrt kökslaget från en stjärnkrog i London för ett par dagar. De är bra på att laga mat, men framför allt så knarkar de så förbannat, uppåttjack, så de kan jobba av bara helvete flera dagar i streck. Passar oss perfekt. Blinis och färserade grishuvuden, allt gjort efter mina anvisningar, mums!

- Finns det lite knark att få? Som dessert? undrade Leblanc.
- Självklart, min bästa kommissarie! Vad ska det vara?
- Kokain kanske?
- Jadå, du kan få med dig en påse också, och om du så vill kan du få lite flunitrazepam.
- Flunivad?
- Flunitrazepam! Det borde du som polis känna till. Det är ett sömnmedel, men också den aktiva substansen i medel som Rohypnol, används mot ångest och oro, men det fina i kråksången är att det gör brukaren mindre känslig, eller rättare sagt: mer känslökall, och det hjälper väldeliga när man till exempel ska råna, eller mörda på uppdrag.
- Jag mördar inte, jag är polis!
- Jaja, men det gör också att man känner sig oövervinnelig. Vet du inte att det oerhört vanligt att de brottslingar som du förväntas ta hand om ofta använder flunitrazepam och liknande preparat?
- Nej, men de är arga och känslökalla ibland, men jag brukar slippa hålla på med rån och mord och sådant.
- Hur kan man ”slippa” det som polis?
- Jag gör det i alla fall. Min chef är nog inte särskilt förtjust i mig, men den dagen vi tar över makten ska den djäveln nog få se på annat. Han och mina gamla lärare, och den förbannade rektorn, för att inte tala om mina klasskamrater, särskilt Francois Gilbert, han ska torteras långsamt till döds...
- Sluta med det där! Ska du arbeta för mig får de personliga raseriutbrotten och tillkortakommande stanna hos dig själv. Vi är ett professionellt företag! Förstått? Jag vill aldrig mer höra dig gå på så där om en skitsak.
- Nejnej, naturligtvis inte.
- Dessutom verkar det inte som om du behöver flunitrazepam. Nu äter vi, sedan får du kokain och så tittar vi på den där filmen som du spelade in i morse, Leonid!
- Va? Ja, just det, jag ska genast gå och hämta den.

Kapitel 41

Leonid gick för att hämta filmen han spelat in med Daniella på morgonen, men hans tankar var på annat håll. De hade kört ut Daniella till hennes plats vid vägkanten, men när de en timme senare kom tillbaka för att kolla att allt var bra, var hon försvunnen. Leonid hade precis fått beskedet.

Hon kunde ha stuckit, men hon var ganska påtänd samtidigt som hon var livrädd och förhoppningsfull, det här var hennes chans att tjäna lite pengar och få ordning på sitt trasiga liv. Det var Leonid övertygad om att hon trodde.

- Ja, då är vi klara att ge oss av.

Leonid rycktes upp ur sina grubblerier där han stod i den långa, tunnelliika korridoren – grå och upplyst av takarmaturers blåvita sken - utanför arkivet med porrfilmer. Framför honom stod det sex män och kvinnor starka kökslaget från London. Den något äldre köksmästaren som arbetade och knarkade minst och de unga, förhoppningsfulla konstnärerna som varit igång nästan hela tiden sedan de kom till Mas Russja. Även nu var de påtända.

- Va? Jaså, ni åker nu? Ja, tack ska ni ha. Vi uppskattar att ni kunde ta er hit och vi har verkligen tyckt om er mat.
- Det har varit ett sant nöje, ljög den engelske köksmästaren som var lycklig över att äntligen vara klar med det här uppdraget. Fullständigt bisarrt ställe. Men personalen fick ordentligt med stimulerande medel, och han hade fått med sig tillräckligt med kokain för att kunna köra skiten ur personalen de närmaste månaderna. Dessutom hade de fått skamligt bra betalt.
- Ja, tack då, sa Leonid och försökte åter koncentrera tankarna, därför att det där med Daniella var ändå inte det värsta. Nyss hade Valdimir ringt och sagt att sjukhuset i Draguignan hört av sig för att meddela att Svetlana försvunnit, utan att lämna ett spår efter sig. Leonid gick grubblande in i arkivet, hittade filmen med Daniella och tog med den och ett par-tre filmer till.

Kapitel 42

- Vad de håller på! Det där är ju äckligt, äckligtäckligtäckligt men de håller på, är det inspelat här och...Leblanc hade ätit och fått sin dessert. Nu var han hyperaktiv och kunde inte ta det lugnt.
- Jaja, ta det lugnt nu kommissarien annars trycker vi i dig lite nedåttjack, fattar du? sa Oleg.
- Jaja, jajamensan jag fattar, fattas bara annat, höga hästar, ta i trä, jag tar det lugnt nu, väldigt lugnt, det gör jag och...
- Det är inspelat här i morse och det är kanske inte alla som gillar det där, men det är ett bra test för de nya flickorna, eller hur Silja?
- Ja, det är det Oleg. Nyttigt, sa Silja utan övertygelse medan hon led med Daniella på testfilmen.
- Just det, nyttigt, och vi får veta att flickorna är lojala med Företaget.
- Jajamensan, lojal är hon helt säkert, det är hon definitivt, höga hästar, ta i trä, sa Leblanc.
- Men vi kan titta på något annat, om du inte tycker om den här testfilmen, för det är det det är. Inget vi säljer, men vi har en ungrare här som gör oss stora tjänster och han tycker om att lägga ut diverse saker på nätet och gärna i andras burkar och system, inte sällan som virus, och då är det ofta testfilmerna han använder sig av, chockar en del. Leonid, kan du vara snäll att byta film?

Leonid tog tankspritt Daniellakassetten ur videon och satte i en annan film, som uppenbarligen handlade om gruppsex. Kvalitén var inte den bästa, men det var tydligt att ett dussintal människor sög, slickade och knullade runt i en salig röra. Allt fångat av en skakig handkamera.

- Det här är väl andra bullar, va? frågade Oleg som höll på att få stånd.
- Öh, jaa, ja verkligen, jajamensan, hon längst bort där är verkligen lik din tjej, sa Leblanc.
- Ja, det är det som jag tänder på, lika vacker och sexig som du, Silja.

Silja fick inte ur sig ett ord, hon sneglade på Leonid, som även han satt som på nålar. Snart hade även de övriga insett att det var en film med Silja. Plötsligt exploderade Oleg.

- Men för helvete!
- Va? Vad är det? frågade Leonid och försökte se oberörd ut.
- Men ser du inte? Va? Silja! Ser inte du?
- Vavavad då för något, Oleg? sa Silja förskräckt.
- Det är ju den där djävla engelsmannen som ränner omkring i vinkällaren! Hur i helvete har han hamnat i skådespelarnas dagrum? Vet han inte att det är absolut förbjudet för den övriga personalen att vistas där? Leonid! Hur förklarar du det här?
- Men är du säker på att det är han? frågade Leonid och tittade på den in i kameran lyckligt leende Stone med Silja under sig.
- Det ser du väl för helvete att det är han! Kvalitén på filmen är urusel, men det är han, det är säkert som amen i kyrkan!
- Ja, om du är säker så är det förstås han, sa Leonid. Vad vill du att jag ska göra?
- Avskeda det aset förstås! Nu!
- Det ska jag göra, men då har vi ingen kvar som kan göra vin.
- Det skiter väl jag i! Se till att hitta en annan förbannad vinmakare eller gör vinet själv!

Leonid plockade snabbt med sig videokassetten och gick för att avskeda ännu en vinmakare. I korridoren drog han en suck av lättnad.

Kapitel 43

Han smakade verkligen illa ur munnen där han satt och nös på kontoret. Det passade bra, tänkte han, för han hade ingen matsäck med sig. Det har man inte när man inte sovit hemma. Och nu hade hans hustru lämnat honom. Pinsamt nog med en hora, men så skönt det var. Han var singel. Och han var chefsvinmakare. Bättre kunde det inte vara. Och ungen hade hon tagit med sig.

- Hallå! svarade han när det ringde, med den barska, till hälften rytande röst han lagt sig till med sedan han för någon timme sedan fick veta att Duvale var ute ur spelet och att han inte behövde oroa sig för att smitta sin fru med diverse könssjukdomar (det där med aids hade han förträngt för tillfället).
- Satans människa, ni har knullat med våra horor! skrek en oerhört ilsken och fortfarande nervös Leonid i hans öra.
- Vem är det jag talar med? skrek Stone tillbaka.
- Det här är Monsieur Larionov!
- Och vem fan är Monsieur Larinågontingov?
- Jag är biträdande chef här.
- Det är möjligt, men det här är vinmakare Stone. Chef!
- Idiot! Det är klart jag vet vem ni är och ni ska ha förbannat klart för er att ni inte är någon djävla chef längre, satans horbock. Ni vet mycket väl att det är förbjudet att umgås med flickorna på gården.
- Det har jag inte heller gjort!
- Prata inte strunt! Jag har precis sett filmen!
- Vilken film? Stones barska röst började mattas.
- Ni kanske inte visste att allt som sker här filmas? Särskilt orgierna i samlingsrummen. Vi säljer de filmerna, eller lägger ut dem gratis på nätet. Visste ni inte det?

Stone kom av sig. Hans fru hade lämnat honom. Dragit med en hora. Och tagit barnet med sig. Och han hade knullat med en hora och fått klamydia, gonorré, syfilis och aids. Och nu fanns allt på film! Helt säkert på film. Det var inget som Sharons hora hittade på.

- Hallå! Är ni kvar?
- Ja... ja, jag är kvar.
- Men inte länge till. Ni ska härifrån nu! Ögonaböj!
- Nej, men snälla ni... ni kan inte mena... jag menade inte...
- Hör på och lyssna väldigt noga: horan som du satte på har fallit chefen i smaken, det är hans kvinna nu och du ska tacka din lyckliga stjärna för att han inte såg vem du var med där på filmen. Se till att komma härifrån fort som fan innan han ser mer klart, därför att får han klart för sig exakt vad som hände kommer du inte att kunna ta dig

häriifrån, och det är jag som måste se till så att du försvinner från jordens yta och jag har en väldigt massa annat att tänka på just nu.

- Men...

Leonid hade lagt på. Stone insåg att det här faktiskt var en fråga på liv och död. Utan att närmare reflektera reste han sig upp och sprang, allt vad han kunde, från gården.

Kapitel 44

Richard Pointer och Linda Sparrow körde av landsvägen mot Mas Russja. Under de sju kilometrarna till vingården smalnade vägen alltmer för att på slutet sakta stiga uppåt. Dammet yrde kring bilen, trots att Pointer körde väldigt försiktigt. Han var en medelålders man med begynnande flint och många år med alltför god mat och för lite motion hade gjort honom aningen kraftig, om än inte direkt fet under den grå kostymen. Hon var välklädd och en i alla avseenden välansad kvinna på trettio år, i page och make up som krävde minst en halvtimme varje morgon. Mån om det perfekta bar hon alltid ett raffset av de bästa, och dyraste, märkena under märkesdräkten.

- Tur att vi inte åker bakom, sa Pointer och skrattade mot sin assistent som genast började skratta, lite nervöst.
- Jaa, ja, tänk så tokigt det skulle vara.
- Och dammig, skrattade han ändå högre samtidigt som det oroade honom att hans assistent inte förstött att det var dammet han avsett.

Just då kom en smal och gänglig man i trettioårsåldern rusande mot dem med något mycket vilt i blicken som stod ut i ansiktet som annars såg ut att be om ursäkt. När mannen såg bilen kastade han sig ner i diket och tog skydd med armarna över huvudet.

- Såg du det där? frågade Pointer.
- Ja. Vad ska vi göra?
- Det kanske är bäst att vi stannar. Jag förstod inte om han faktiskt kastade sig i diket, så såg det ju ut, men han kanske fått en hjärtinfarkt eller något sådant.

De stannade bilen och steg ur och tittade ner på Stone, som låg på magen och inte vågade titta upp.

- Nåd, nåd, det var inte meningen, skona mig, jag är far till ett litet barn! Jag blev lurad! snyftade Stone utan att titta upp.
- Men snälla ni, vi vill inte skada er.
- Vem har sänt er? Majakovskij? Eller är det chefen själv?

Pointer och Sparrow tittade på varandra. Pointer nickade med huvudet mot bilen. Långsamt, utan att störa galningen smög de tillbaka, hoppade in och försvann med en rivstart.

Stone låg kvar en stund och trodde att han var död. När han upptäckte att han kunde röra på sig såg han sig försiktigt omkring och sprang vidare så snart han fått klart för sig att kusten var klar.

Kapitel 45

Christiane Leblanc satt på sitt kontor och drack en kopp kaffe efter sin ovanligt sena lunch, som hon ätit vid skrivbordet. Det var mycket att göra nu och inte blev det lättare av alla belgare som sprang omkring på gården. Eller hennes bror för den delen. Hade han inte varit hennes bror hade hon inte orkat med honom. Och sedan hade ryssarna avskedat både Duvale och Stone. Inte för att hon saknade någon av dem, men det hade fallit på hennes lott att ordna fram en ersättare. Mitt under brinnande skörd. Hur dumma kunde de vara, ryssarna? När det knackade på dörren kände hon sig trött. Men det var inget mot hur trött hon kände sig när hon insåg att det var den amerikanske ”vinprovaren” och dennes assistent som stod där i dörren och såg malplacé ut i sin grå kostym med blåvit slips och svarta skor respektive ljusa dräkt och röda, högklackade skor.

- Hur gammal är ni? frågade Christiane Leblanc Pointer så snart de presenterat sig.
- Jag, öh, jag är 48 år, hur så?
- Ni ser bra mycket äldre ut! Tunt hår, väl mycket rynkor och ni hade säkert ingen fin hy som ung heller.
- Men snälla ni... försökte Sparrow.
- Ja, ni ska veta att ni ser ut att vara i samma ålder fast ni säkert tycker att ni ser mycket yngre ut.
- Jag är faktiskt bara 31 år!

- Där ser ni!
- Hur stor, ja ni vet vad har han?
- Va?
- Ja, han verkar ha en så liten, inget ytligt synbart avtryck alls, om jag säger så. Ingen utbuktning. Förstår ni?
- Nej vet ni vad...
- Jag trodde att alla amerikaner var välutrustade för hur ska annars alla era jättekvinnor kunna känna något när de låter sig lägras?

Christiane Leblanc var tvungen att ta stöd i sitt skrivbord för att kunna hålla skrattkonvulsionerna i schack.

- Madame, vi är här för träffa Monsieur Duvale, sa Pointer så lugnt han kunde.
- Ja, då har ni kommit helt fel. Här finns ingen Duvale.
- Vi har avtalat tid, sa Sparrow.
- Det tror jag säkert, men Duvale har fått kicken. Avsked. Sparken.
- Va? Det måste i så fall ha hänt idag, log Sparrow.
- Ja, det gjorde det.
- Men... jaa, det gjorde det, jaa...
- Finns här en assisterande vinmakare? frågade Pointer.
- Nej, det gör det inte. Även han har fått avsked. Och fråga mig inte vad de gjort, men det är helt säkert något allvarligt och olagligt. Annars får man inte avsked så där mitt under brinnande skörd.
- Nej, nej det kan nog äga sin riktighet. Men vem ska vi då tala med?
- Vad är det ni vill?
- Vi vill prova vinerna, jag har tänkt att skriva om dem...
- Som jag försökte säga på telefon är Monsieur Pointer världens bästa... bröt assistenten in.
- Såså, Linda, jag ber...
- Nej Richard, säg som det är: du är världens bästa provare.

Plötsligt fick Christiane Leblanc en idé.

- Kan ni också göra vin, Monsieur Pointer?
- Ja, nej, det kan jag inte. Inte i teknisk mening. Men vad tänker ni på, ni ser så fundersam ut?
- Jo, vi står ju utan vinmakare och jag måste snabbt hitta någon som kan avsluta skörden. Skulle ni kunna hjälpa oss med det?
- Men Madame, man ber inte Monsieur Pointer om en sådan sak. Han är en stjärna.
- Lugn Linda, jag tycker det låter intressant, ingen har någonsin bett mig göra vin åt dem förut. Kan vi inte gå och prova vinerna, Madame?

Kapitel 46

Den lille ungraren Lazlo med en framgångsrik KGB-karriär och en tjänstebostad i centrala Moskva bakom sig och stora bruna ögon i det lilla runda ansiktet (ansiktet och ögonen gjorde att han såg tio år yngre ut än sina 42) hade precis placerat snutten med den leende Stone och den professionellt stönande Silja som en tidsinställd bomb i ett amerikanskt nätverk när Leonid kom inrusande på hans kontor. Uppenbart nervös.

- Lazlo! Har du gjort något av filmen som gjordes i samlingsrummet igår?
- Ja. Mycket.
- Säg att det inte är sant!
- Jo, det är sant, vad är det med dig, Leonid? Du vet att jag alltid arbetar snabbt och en filmsekvens med en hora som berättar sagor på ryska och hemgjord engelska och stönar "oh-oh-oo" och en amerikan som bara stönar "Oh, my God, ooh my God" med ett leende lika stort som han är hög, det ska bara in i varenda dator där det kan ställa till huvudbry.

Leonid satte sig ner på besöksstolen i Lazlos spartanskt möblerade kontor, som i stort bestod av ett skrivbord, en redigeringsapparat, två datorer, cd-, dvd- och videobandspelare, cd- och

dvd-brännare, hyllmeter med kassetter och dvd- och cd-skivor. Någon plats, eller intresse, för tavlor fanns inte. Till och med golvet var kallt. I taket satt en lysrörsarmatur med ett obehagligt blåaktigt sken (som gjorde Leonid nostalgisk: det påminde om belysningen i Ljubljana).

- Det är alltså för sent att göra något åt den saken, suckade Leonid och tog sig för pannan och tittade tomt ner mot golvet grå betong.
- Ja, så kan man också uttrycka saken, men vad är det som står på?
- Det... det är ingenting. I alla fall inget att bry sig om, men du måste absolut förstöra den där filmen.
- Visst, om du säger det så. Och jag får inte veta varför?
- Nej, det får du inte.
- Och det som redan finns utlagt då?
- Jag antar att det är för sent att göra något åt det?
- Ja, det är det.
- Då får vi hoppas på det bästa.

Kapitel 47

- Vinerna är faktiskt inget vidare, sa Pointer, förutom tank fem, den är riktigt bra. Jag hade hoppats att de skulle vara bättre men de är väl sträva och syran är lite irriterande. Det är inte lätt att göra de här vinerna drickbara.
- Är det inte därför som man lagrar sådana här viner? frågade Christiane Leblanc
- Vaddå?
- Man lagrar väl sådana här viner för att de ska bli drickbara; unga lagringsviner är väl sträva och syrarika?
- Haha, försöker ni mästra Monsieur Pointer, Madame? sa Linda Sparrow.

- Du är en bimbo och kan ingenting om vin. Det är helt klart. Jag är av en god ras, har stil, är bildad och kan även något om vin och vill jag mästra någon så gör jag det, sa Christiane Leblanc utan att ta ögonen från Pointer.
- Madame, jag tror inte att viner behöver göras på det där gammaldags sättet. Kanske går det att ändra på de här. Jag vet inte. Men jag är beredd att göra ett försök, sa Pointer.
- Och det ekonomiska?
- Femtusen amerikanska dollar om dagen, varje dag som jag formellt kvarstår som vinmakare på gården och det gäller även lördagar och söndagar och andra dagar som jag inte arbetar.
- Bra, vi är överens, sa Christiane Leblanc och visste att hon nu hade den syndabock som behövdes för att hon skulle kunna rädda sitt eget skinn om det skulle behövas.

DEL II

Kapitel 1

Någon gång hade en läcka lämnats utan åtgärd. Eller var det kanske flera läckor? De många fläckarna i taket, som brunast i kanterna, tydde snarare på flera läckor. Några av missfärgningarna fortsatte ned längst de en gång vita och bruna tapeterna med urnor på piedestaler som motiv. Ovanför huvudkudden i rummets enda säng var tapeten inte brunsolkig, där var den svart.

De rödbruna terrakottaplattorna hade sedan de lades på plats någon gång mellan de båda världskrigen slitits av tusentals fötter. Under ett par år på 1940-talet användes hotellet uteslutande för tyska Wehrmacht. Här bodde kalfaktorn Helmut Riendlinger perioden januari – augusti 1944 och det var här han hade sin kärlekshistoria med bagardottern Gabrielle Souleido, som senare fick löpa gatlopp och ta sin flykt till andra delar av Frankrike, hela tiden livrädd för att ryktet skulle hinna ikapp henne och hennes barn. Hade han inte av misstag befunnit sig i La Motte tidigt den där morgonen i augusti 1944 när de amerikanska fallskärmsjägarna landade fel kanske han överlevt kriget. Dagen efter, den femtonde augusti, befriades Draguignan. Tyskarna retirerade mot Villa Gladys för att skydda kommandanten general Berringer och staben som befann sig där och där tog kriget slut i Draguignan.

Mellan 1952 och 1956 hyrdes rummet av en högt uppsatt tjänsteman på prefekturen, som då låg ett stenkast från hotellet, inrymd i det som idag benämns som "la Sousprefecture", där numer en biträdande prefekt styr. Inte samma sak som en riktig prefektur, men Paris ville ha det på annat vis och flyttade på 1970-talet prefekturen till Toulon som sedan dess är residensstad i departementet Var. Han använde rummet för sina många frillor. Ständigt någon. Och för att inte krångla till saker och ting i onödan och därför att han trodde att diskretionen på Hotel Touring var total, hyrde han rummet årsvis. Det sista året med sin hustrus samtycke.

Hotellet var lika litet på den tiden, men mindre slitet. Det riktiga förfallet började i slutet av femtiotalet. Nu såg det ut som om Touring skulle falla ihop om de båda byggnader på dess sidor togs bort. Nästan alla fönsterluckorna hade kärvat och endast någon enstaka förmådde mistralen fortfarande svepa med sig i de värsta byarna. Men då bara med ett långsamt och tveksamt knirrande. Det var många år sedan någon av luckorna var i sådant trim att de faktiskt slog i vinden.

Rummet mätte cirka tio kvadratmeter och innehöll utöver en enkel järnsäng i svart och nött mässing, ett rangligt, litet träbord och en knarrande pinnstol, som båda stod framför fönstret, med utsikt över den lilla platsen framför Bar des Capucines.

Färgen hade flagnat på fönsterbrädet och fönsterkarmarna och medan mistralen hade svårt att rå på luckorna var det inte otänkbart att en kraftig pust skulle kunna trycka in ruta eller två där

de satt löst fasthållna av ett allt svagare och sämre kitt. De kraftiga vindstötarna lyfte de solkiga gardinerna och blåste dammtussarna än längre in i hörn och skrymslen.

Resten av hotellet var i likhet med Tintins rum slitet. Han hade svårt att tänka sig att något av de sju andra rummen skulle vara i bättre skick än hans. Å andra sidan var rummet billigt och det låg centralt. På en minut var han nere på baren, där han kunde förhöra sig med de djupare lagren om vad de trodde om de flygande farkosterna på Malmont. Om de nu alls trodde att de fanns. En och annan polis eller brandman kom ibland förbi baren och hade alltid något att säga om saken.

Draguignan var en vacker stad, tyckte Tintin. Inte som Bruges. Men vacker på ett sydfranskt vis. Långt från Fontaine de Vaucluse, St Tropez och Avignon. Men vacker ändå med sina plataner, den gamla staden, de många barerna, bagerierna och charkuteriaffärerna. Kanske tyckte han bäst om den gamla staden med de många, trånga gatorna och byhusen som stod lutade mot varandra, många av dem nyrenoverade sedan borgmästaren bestämt sig för att göra en pärla av den tidigare ghettoliknande innerstaden.

- Ett bra initiativ, sa Tintin och tittade på Duvale som satt på den knarrande stolen framför fönstret. Sedan han fick avsked från Mas Russja hade Duvale tillbringat mycket tid med sin nyvunne belgiske vän. Då och då sågs de hemma hos Duvale, men där var så äckligt tyckte Tintin, att han hellre såg att de träffades på hans spartanska rum eller någon bar.
- Vad för något? frågade Duvale frånvarande och tittade upp på sin nyvunne vän, som utrustats med ett ovanligt naivt utseende som stod i bjärt kontrast till de andliga och intellektuella gåvor han uppenbarligen fått av i överflöd.
- Att rusta upp de äldre delarna av Draguignan.
- Ja, staden är riktigt vacker nu, sa Duvale och konstaterade i förbigående att vännens klädesval knappast gjorde saken bättre; retro i all ära, men golfbyxor, pullover och tweedkavaj var att ta i.
- Jag fick igår lära mig att man körde biltävlingar här en gång i tiden. Grand Prix-lopp. Visste du det?
- Nej, det visste jag inte. Hur kunde man göra det? Det finns inte precis några fartsträckor att tillgå.
- Säkerhetstänkandet var ett annat. I alla fall fram till den svåra olyckan i Le Mans i mitten av femtiotalet, men fram till dess kördes stadslopp lite överallt.
- Jo, jag vet att det kördes Grand Prix lite varstans, men i Draguignan?
- Vänta ska du få höra. Jag har bedrivit lite journalistiskt arbete. Det kördes Grand Prix mitt i Draguignan från 1950 fram till katastrofen i Le Mans 1955. Som mest var här 8000 betalande i publiken. Inte illa, va?
- Var fick de plats? Duvale kliade sig i den skäggstubb han lagt sig till med sedan han fick sparken från Mas Russja. Tintin tyckte att den matchade Duvalens i övrigt också

ganska sjaskiga uppenbarelse. Förvånansvärt att en man som var så noga med hygien på jobbet och med att hålla omgivningarna fria från oönskade dofter tog så dåligt hand om den egna hygien. Han hade inte bytt kläder på flera dagar och medan den svarta bomullskavajen fortfarande såg snygg ut var både den vita colletteröjan och de gröna byxorna fläckade.

- Tävlingarna kom igång på initiativ av en René Jourdan och med borgmästarens Monsieur Favro goda minne och välsignelse. Man gjorde helt enkelt om stadskärnan till en bana, en av fartsträckorna var huvudgatan, Boulevard Clemenceau. Förare från sju länder deltog. 1951 och 1952 var loppet till och med inskrivit i det internationella programmet för 500 racerbilar och godkänd som internationell racerbana. 1951 vann engelsmannen Alan Brown i en Cooper Norton före landsmannen Eric Brandon, också i en Cooper Norton, och amerikanen Harry Schell som körde en Cooper Jap.
- Bara engelsmän?
- Ja, mycket engelsmän. Året därpå vann André Loens, förnamnet till trots engelsman, i en Keft. Regnet öste ner. Men efter honom följde italienaren Bellechio och tysken Hann. Mellan 1950 och 1952 kördes även tävlingar med motorcykel här.
- Otroligt. Det måste ha varit livsfarligt både för förare och publik.
- Det var det. Förarna dog som flugor ända in på sjuttioalet, men efter den hemska olyckan i Le Mans ökades säkerheten för publiken.
- Vad har du mer hittat?
- Nja, inte så mycket. En gång om året samlas veteranbilsentusiaster i stan för att visa upp bilar från epoken och för att köra några försiktiga rundor längs den gamla banan. Kanske kan man då också få se en eller annan Bugatti eller Amilcar.
- Amilcar?
- Ja, en fransk racerbil som precis som sin franska kollega Bugatti gjorde över 200 kilometer i timmen redan på 1920-talet.
- Du driver med mig! Duvale var uppriktigt överraskad, dels över de höga farterna, dels över sin väns faktainsamlade, men framför allt över sitt eget intresse.
- Nej, redan på femtioalet gick bilarna lika fort som de gör idag. I över 300 kilometer i timmen.
- Inte undra på att förarna dog som flugor. Bromsar och annat kan knappast ha hållit dagens standard.
- Nej, verkligen inte. En annan framgångsrik fransk bil var Talbot, för övrigt ursprungligen en engelsk bil, men det var först på fyrtioalet. I mer modern tid har bland annat Ligier och Renault firat stora framgångar.
- Jaja, tack ska du ha. Finns det inget annat att berätta om staden?

- Den kände botanisten Claude Gay föddes i ett hus vid Place aux Herbes i gamla staden.
- Jaså, Claude Gay?
- Vet du vem det är?
- Nej, jag är också ny i stan och utan din upptäckariver.
- Han var apotekare i stan, kom till Paris med hjälp av en Paul de Chateaudouble och blott 26 år gammal skickades han till Chile för att starta upp en botanistutbildning. Där blev han professor. Det är väl något?
- Jodå.
- Och så vet jag att folket i Draguignan fortsatt är lika splittrat i frågan om de flygande föremålen på Malmont. Jag har allt från övertygade ögonvittnen till sådana som skrattar åt alltihop och säger att det är en skam för staden att folk nedlåter sig till för trakten så negativa fantasier och att de bara försöker få ett ögonblicks uppmärksamhet i media.
- Det där med ufon, vad jag kan påminna mig började det efter andra världskriget någon gång?
- För att vara mer exakt 1947. Det var den amerikanske privatflygaren Kennet Arnold som såg en formation av nio spegelblanka flata skivor jaga fram över Mount Rainier i nordvästra USA. De hoppade som stenar när man kastar smörgås i vattnet. På engelska kallas det saucers. Det är därför de kallas för saucers i USA och flygande tefat på annat håll, men den samlande beteckningen är ufo, unidentified flying object. Samma år, fortsatte belgaren snabbt för att inte bli avbruten, inträffade Roswellincidenten: ett tefat kraschade på en gård utanför Roswell i New Mexico och enligt vittnen fanns det människoliknande varelser med stora huvuden ombord. Förmodligen var det en form av ballong som ingick i det topphemliga försvarsprojektet Mogul.
- På tal om det växer min näsa.
- Va?
- Jag har inte berättat det för någon. Har ingen att berätta för. Men det oroar mig.

Belgaren tittade förvånat på sin vän, som trött stirrade ut genom fönstret.

- Växer din näsa?
- Ja, min näsa växer.
- Hur då växer?

- Den växer, växer, växer. Kan den växa på annat sätt än att den blir större? På alla håll och kanter. För ett år sedan var min näsa ganska liten, men det är helt klart så att den växer. Jag skulle tro att den är dubbelt så stor nu som för ett år sedan. Ingen reagerar för tänker man inte på det så går det långsamt. Dessutom har jag ju flyttat under det sista året.
- Det är omöjligt.
- Likväl växer den.
- Har du visat den för en doktor?
- Ja, men hon bad mig gå till en psykolog.
- Har du gjort det?
- Nej! Näsan växer, ska det vara så förbannat konstigt att förstå?
- Men då måste du gå till en läkare till och en till och en till, tills du träffar någon som tar dig på allvar.
- Så är det väl. Men det är förnedrande på något vis. Det är inte kul att vandra runt i vårdapparaten och bli tagen för en psykiskt sjuk simulant eller hypokondriker.
- Har du inga gamla foton att visa? Så att skillnaden syns?
- Nej.
- Men då går vi och tar ett foto och sedan åker vi på konsert i Lorgues. Det är besök från Paris. Lokala förmågor och en stjärna från storstaden ska visa uråldriga instrument och hur man kan använda rösten som instrument. Det kan bli hur spännande som helst.

Kapitel 2

Lokalen var enkel. Väggarnas grå betong odekorerad, dammtussar i hörnen av den kanske fyrtio kvadratmeter stora fyrkanten. Framför scenen stolar med säten och ryggstöd av orange plast och ben av rostfritt stål. Flera av dem med lätt deformerade ryggstöd till följd av flitigt nyttjande av tunga ryggar. Golvet var lika grått och kalt som väggarna och den till rummets yta anpassade scenen inte mer än 40 centimeter hög och gjord av trä, som målats i grått för att inte störa lokalens intryck av bunker. Jag funderade på huruvida allt detta var medvetet gjort. Ett utslag för någons önskan att skapa en tydlig miljö med något slags konstnärligt värde. Eller om det bara var så att ingen tänkt efter före. Så blev den tänkta lilla scenen en bunker med plats för en ändå mindre ensemble och sextioalet åhörare.

På scenen stod en kvinna, runt de femtio och klädd i en svart klänning och invirad i en grå sjal, och stönade i ett långt plaströr. Hennes glasögon var immiga av ansträngning och upphetsning. Vid sidan om henne satt två män, inte olika tibetanska munkar som för dagen övergivit sitt orange arv för att satsa på svart och grått, och en kvinna, som inte var särskilt lik en tibetansk munk men däremot klädd i en orange klänning och en orangeröd scarf. De spelade alla tre kastrull. Med jämna mellanrum vispade de runt med vispar i kastruller av olika dimensioner. På den andra sidan om kvinnan som stönade i röret satt en tredje kvinna, i fyrtioårsåldern som de tre på kvinnans andra sida, och i orangerött även hon. Med slutna ögon vaggade hon med i någon slags rytm samtidigt som hon då och då slog ihop två träbitar.

Åhörarna bestod förutom Duvale och jag själv av konstnärskollektivet i Lorgues och alla de kollektiv- eller konstnärswannabees som fanns i den lilla staden, som låg drygt en mil från Draguignan. Duvale hade svarat för transporten mellan städerna med sin osannolikt smutsiga en gång vinröda Renault 14. Det var första gången jag åkte med Duvale och denne visade sig vara en urusel förare. Häftiga accelerationer blandades friskt med än häftigare inbromsningar. I rondellerna höll han alltid till höger, även om vi skulle åt vänster eller rent av, som vid ett tillfälle, vända om sedan vi kört fel. Han svor åt de andra bilisterna och gav dem långfingret när de panikbromsade för att inte köra på den livsfarliga vinmakaren. Det var uppenbart att han inte hade en aning om hur man kör i en rondell och att han ansåg att ingen körde bil så bra som han. Längs den kurviga vägen körde han flera gånger genom skymda vänsterkurvor på fel sida. Jag visste inte hur det skulle gå till, men var tvungen, absolut tvungen att se till att jag körde tillbaka till Draguignan.

Plötsligt slutade stönandet och vispandet på scenen och en vild applåd bröt ut. Mest applåderade alla de som suttit och sett ut som om de förstod allt, att de var själsfränder med artisterna och de som långsamt vaggat med i musiken med slutna ögon. Reportern från Var-Matin som kände flera i kollektivet och som ville ha sin plats i kulturkretsarna i Draguignans omgivning så att han kunde sitta och äta middagar och dricka rödvin till långt in på nätterna, diskuterande politik, filosofi och litteratur med en viftande bordskniv i den ena handen och en vilande gaffel i den andra, drog en suck av lättnad. Äntligen kunde han smita iväg för att skriva en kort, men positiv notis om föreställningen som han nu bevisligen visat ett stort intresse för. Notisen begränsade omfång fick han som vanligt skylla på redaktionschefen och dennes bristande bildning för att inte säga blott rent kapitalistiska intresse i journalistiken. Och när reportern från Var-Matin gått visste alla andra att det var fritt fram att gå även för deras del. Ivrigt diskuterandes kvällens upplevelse.

- Oerhört fascinerande, sa jag.
- Mycket, sa vinmakaren som trodde att jag skämtade och att han deltog i en parodi på flertalet av de närvarande.
- Att den mänskliga rösten är mäktig alla de ljuden och rytmerna är i sanningen annorlunda!
- Jaa, Duvale lät tveksam, han hade tydligen tagit fasta på de klaustrofobiska och patetiska dragen i föreställningen. Ska vi ta en öl innan vi åker hem? frågade han snabbt.
- Öhm, låt mig överraska dig, jag har hittat en ny bar, jag kör dit! sa jag kanske en aning hysteriskt.

Vi hittade den smutsiga bilen där vi lämnat den på parkeringen bakom kyrkan och körde under tystnad den kurviga och smala vägen tillbaka till Draguignan. Bilens helljus fungerade som ett fullgott halvljus, där ljuskäglorna svepte fram över den svarta asfalten, mellan kork- och järnekar som tillsammans med pinje och fur kantade vägen. I höjd med det en gång danskägda Château Roubine, mitt mellan städerna, uppfattade jag att något kom ut på vägen. Mitt framför bilen. För att undvika vildsvinet tvingades jag att tvärnita. Det tjöt till i däck och bilen krängde svårt, men jag lyckades med konststycket att undvika djuret och att hålla oss kvar på vägen.

- Men Herregud, hur kör du? skrek Duvale.
- Såg du inte vildsvinet?
- Det är klart att jag såg vildsvinet! Du behöver väl inte tvärnita för det?
- Ska jag köra på vildsvinet då?
- Du kan väl väja? Det finns en ratt, sa Duvale påtagligt irriterad och tittade muttrande ut genom sin sidoruta.

Förvånad över hans utbrott hade jag inte så mycket att säga. Och inte han heller. Så vi satt tysta de dryga tio minuterna till Draguignan.. Jag bröt tystnaden samtidigt som vi körde över Pont de Lorgues och in i Draguignan.

- Har antalet vildsvinet ökat på senaste tiden?
- Tydligen. Alla säger att det knappt fanns några vildsvin kvar för några år sedan så de började korsa vildsvin med tama grisar och eftersom grisarna till skillnad från den äkta varan får kullar med många ungar har stammen av vilda svin ökat lavinartat. Idag utgör de faktiskt ett problem för vinnäringen.
- Attackerar de plockarna?
- Nejnej, men de äter upp de mogna druvorna.
- Och så utgör de en trafikfara. Ajdå, baren jag tänkte på är stängd.

Duvale försökte uppfatta vilken bar jag menade men såg naturligtvis ingen längst infartsvägen till stadens centrum. När vi kom fram till brunnen vid underprefektoren svängde vi in på huvudgatan Boulevard Clemenceau, där Grand Prix-lopp kördes en gång i tiden. Som den militärstad Draguignan är, var det mesta stängd så här efter 22.00.

- Vi får väl ta en annan bar, sa jag och körde till Bar du Theatre mitt emot teatern som dominerade Boulevard Clemenceau.

Den nyrenoverade baren satsade hårt på spel. Längst in i den stora lokalen fanns ett rum för den som ville spela eller titta på fotboll och tiercé på en TV som hängde på väggen. Fyra ynglingar spelade fotbollsspel samtidigt som de sporadiskt följde ett sammandrag av matchen Lyon – Bordeaux som spelats tidigare under kvällen, samtidigt som kvinnan i Lorgues

stönade på som värst i sitt plaströr. Två äldre män och barföreståndaren följde både matchen på TV och mellan ynglingarna. Vi satte oss vid ett bord nära entrén, beställde varsin fatöl av den upptagne men ändå tjänstvillige barföreståndaren och jag tog åter till orda (Duvale var fortfarande lite butter).

- Jag funderade på en sak: kan din växande näsa ha att göra med ditt yrkesval?
- Kanske.
- Varför blev du vinmakare?
- Därför att jag föddes med ett starkt psykopatiskt drag.
- Du driver med mig.
- Nej, jag föddes utan känslor, utan förmågan att känna empati. Jag tyckte det var i sin ordning att folk led. Var och en hade sig själv att skylla. Folk som led var patetiska. Däremot kunde jag bli sentimental. Typiskt en psykopat. Någonstans på vägen insåg jag att jag fick välja så jag satsade på bildning och ett yrke som var inriktat på förfining och små nyanser. Jag började skriva för att bli mjukare och psykopatdraget har gett mig förmågan att förstå ondskan, därför att jag i grund och botten är en brutal sälle som mycket väl kunde göra det de onda gör. Inget ont utan att det har något gott med sig.
- Du förvånar mig. Men kanske ändå inte.
- Tänker du på vildsvinet?
- Ja.
- Där ser du. Jag tyckte just då att du var en ynkrygg. Egentligen borde jag inte blotta den sidan av mig själv, men jag arbetar med den och därför föredrar jag att inte dölja den för en vän. Men nu har näsan börjat växa så jag vet inte vad jag ska göra.
- Att näsan växer behöver inte bero på ditt yrke.
- Haha, nej, men du föreslog själv att det är så och det är den mest positiva tolkningen man kan göra, eller hur?
- Låt det vara osagt till dess att du undersökt saken mer ingående.
- Å andra sidan gör det inget om jag måste sluta som vinmakare. Det är ett skitjobb.
- Vad skulle du annars göra?
- Jag får väl hitta något annat som utvecklar den goda sidan hos människan. Ett vårdyrke kanske. Det skulle vara en utmaning: att inte känna avsmak för de behövande.
- Får jag fråga dig en sak skribenter emellan och med tanke på vad du just berättat.

- Visst.
- Hur stort inflytande har överjaget på dig när du skriver?
- Inget alls.
- Struntprat.
- Nej, det är det inte. För dig som journalist är det självklart att överjaget styr oavsett om du inser det eller inte. Journalisten måste inordna sig. Det kan sedan bara gälla att behålla jobbet, att göra karriär eller den egna begränsningen. Men en bra text släpper fram underjaget. Det är som filosofen som låter det onda tala för det goda. Eller tvärtom
- Men kom också ihåg att journalisterna har ett ansvar att vaka över demokratien.
- Det finns journalister i diktaturer.
- De ägnar sig åt den urgamla furstespegligen, som i demokratier sköts av skvallerpressen.
- Gör det saken bättre?
- Kanske inte.
- Om du nu bevakar händelseutvecklingen och det politiska livet som ändå måste vara en demokratis kärna, själva diskussion, för det är det som är demokrati: diskussionen, att alla får ha en åsikt, även om det inte alltid är den egna åsikten som får råda. Att ge och ta. Hur ser du då på det här med de flygande föremålen? Finns de där?
- Ja, det är klart.
- Hur så klart? Politikerna och militären säger att de inte finns.
- Militären lyder politikerna.
- Det är folkets armé.
- Politikerna är valda av folket och det är alltför komplicerat för militären att diskutera med envar, de följer politikerna.
- Men varför ljuger de?
- De är rädda om sina jobb! Politiker ljuger för att få behålla sina jobb, sin makt.
- Och om journalisterna avslöjar lögnen får de sparken.
- Inte alltid. Om politikernas misstag framstår i full dager innebär det att de får avgå. Ytterst beror det naturligtvis inte på att journalisterna är sensationslystna eller att de

skapar de här situationerna, ytterst beror det på att medborgarna inte är tillräckligt bildade i ämnet demokrati, vilket gör att de faktiskt tror att det är pengarna som styr, marknaden, som om det vi köper inte skulle avgöra vår framtid, när den marknaden i själva verket har ett inflytande, en makt att använda och det är den som den andra också så kallade marknaden försöker få dem att avstå från, för marknaden i det fallet är inte massan, eller den manipulerade massan utan de som investerar i börsapper och som inte bryr sig om något annat än kursutvecklingen på dessa papper, och vilka skyldigheter skulle då massan ha mot dessa egoister? Eller när företag talar om att flytta för att slippa betala skatt, alltså inte därför att affären blivit olönsam – varför ska då någon i det utsatta landet, den regionen, fortsätta att köpa det företags produkter, varför skulle de inte istället skapa ett världsomfattande nätverk med målet att stjäla den affären? Som tack för senast. Medborgaren ska inte ta vad skit som helst och får det där diskutabla företaget ta över är det medborgaren som kommer att få skit. Bättre då att handla från ett mer samhällsvänligt och insiktsfullt företag, som också värnar om humanistiska värden.

- Om jag förstått den här utsvävningen rätt så innebär den dels att jag tappat tråden, dels att om politikerna begår misstag så straffas de av massan som inte är tillräckligt bildad för att låta politikerna begå några misstag samtidigt som företagen slipper undan alltför lätt, därför att folk i allmänhet inte insett att de i själva verket utgör marknaden och att de kan ha såväl sina valsedlar som sin köpkraft som instrument och vapen? Vart tog journalisterna vägen?
- Vart tog diskussionen om din näsa och din psykopati vägen? Politiker får inte begå misstag som alla andra och det beror dels på att de har ett större samhällsansvar än gemene man och i sanningens namn också på att det finns delar av journalistiken som urskillningslöst och utan eftertanke jagar rubriker, som inte drar sig för att framställa vilken skitsak som helst som något sensationellt eller som resolut kräver att föremålet för jakten försvinner från scenen, och den scenen är oftast politisk, så gott som aldrig ekonomisk, vilket förvisso är anmärkningsvärt och inte helt bra för demokratin sett ur det perspektiv som du anlägger.
- Dels kan man retoriskt fråga vem som äger medierna, men framför allt kan man konstatera att den här typen av journalistik bara ger sin publik, en del av den demokratiska massan, vad den vill ha.
- Nu håller du ju plötsligt med mig! Visst är det så: marknaden efterfrågar skiten, en levande såpa, som om tragedierna tagit slut, som om de inte finns, eller är det kanske just därför att tragedierna så påtagligt finns? Det är bara det att marknaden tappat förmågan att bli renad av dem.
- Kanske, men det är likväl ett utbildningsproblem. Medborgaren, människan, måste lära sig att bättre förstå grunderna för den egna existensen och demokratiens spelregler och framför allt respekt för sig själv och allt detta.
- Herregud Louis, som du kan gå på.
- Du också.

- Och jag tappade alldeles bort utgångsläget. Vad talade vi om? Din näsa och att du ska byta yrke och att du också skriver. Har du något jag kan få läsa då? Kul att se vad en psykopatisk vinmakare kan få ur sig.
- I morgon Tintin, i morgon. Jag kommer förbi Bar des Capucines för en morgonfika.

Kapitel 3

Bar des Capucines, nästan vägg i vägg med Hotel Touring, en typiskt fransk bar på landsbygden med PMU, Keno, tobak och fiskala frimärken, och kaffe och croissanter på morgonen och en om morgonarna aldrig sinande kö av tidningsköpare. Mest Var-Matin och l'Equipe men även Le Marseillaise och en och annan Le Figaro, Le Monde och Liberation Fimpar intrampade i det storrutiga golvet. En lika hygienisk som gammaldags och för yngre skrämmande ståtoa. En person som sköter försäljningen av tidningar och tobak, en till och jag som serverar espresso, café au lait, noisette och en och annan te eller varm choklad. En varm dag som denna är det lika många gäster på den lilla terrassen som inne i den rökiga lokalen. Det vanliga klientelet. Dag efter dag. Föräldrar som tar en kaffe innan de lämnar sina barn på Mirreurskolan ett stenkast från baren. Deras barn som tar en sista titt på läxorna eller studerar tidningsställen. Folk på väg till jobbet. En snabb kaffe vid ett barhäng eller en långfika med café au lait och croissant. Ständigt kaos på den lilla parkeringen framför baren. Inte mer än sju platser för alla barnlämnande föräldrar, kaffesugna arbetare, tjänstemän, arbetslösa, hemmafruar, hemmamän (nåja, de är lättträknade) och alla lantisarna som ska in till stan för att handla. Jag har ingen bil så jag slipper vänta på plats på morgonen och jag slipper att springa iväg till biljettautomaten när en lapplisa närmar sig. Fast jag som de andra på baren brukar hjälpa sådana som inte betalat sin avgift. Ser vi en parkeringsvakt rusar vi iväg och köper en biljett att sätta bakom vindrutetorkaren medan lapplisan väntar på att det ska gå fem minuter så att hon kan skriva ut sitt bötesförläggande. Lapplisorna brukar le nöjt när vi kommer springande med biljetterna. De gör bara sitt jobb och ser hellre att folk betalar sina avgifter än att de måste bötfällas. Blir det någon gång så att vi inte hinner springa iväg till automaten, brukar lapplisorna vänta tio minuter medan de kastar blickar mot oss i baren, blickar som ber oss skynda på. Givetvis talar vi om för de felparkerande att det är vi som räddat dem. Då spricker de upp i ett leende och betalar det vi lagt ut och nästa gång de parkerar framför baren tar de en snabb kaffe, ger oss hygglig dricks och ber oss att hålla ett öga på bilen.

Hit brukade den belgiske journalisten – han var ju en slags celebritet och jag kände igen honom från media som han medverkat i – och Duvale från Mas Russja komma för att dricka kaffe om morgonarna. Duvale kände jag till ganska väl eftersom min mammas kusin Renée arbetade som skördearbetare på Mas Russja. Hon tyckte inte alls om de där amerikanarna, han som försvann och han som kom istället för Duvale. Däremot älskade hon Duvale. En vänlig person som behandlade henne och alla andra med respekt och som såg till att inga oförrätter begicks i vingården. Ingen blev retad eller mobbad och trots de vanliga spänningarna mellan de olika grupperna blev det aldrig annat än smågruff tack vare den rättvise och vakne Duvale som styrde arbetet med järnhand. Jag var alltså positivt inställd till båda två och gjorde vad

jag kunde för att följa deras samtal, som ibland handlade om personer och händelser ur Draguignans historia, ibland om luddiga diskussioner som jag inte kunde uppfatta riktigt – kanske berodde det på att arbetet förhindrade mig från att höra allt, kanske därför att de verkligen var förvillande luddiga eller därför att jag helt enkelt inte hade rätt bildningsbas för att förstå vad de pratade om – men det mest anmärkningsvärda var sista gången de kom och fikade tillsammans. Det var en morgon i oktober år 2000 och Duvale satt och väntade på belgaren som dök upp vid niotiden. Han kom från Hotel Touring där han bodde under sin vistelse i Draguignan, fram till dess han försvann. De hälsade på varandra med en handtryckning och Duvale nickade mot en plastficka som låg på det runda bordet framför honom.

- Varsågod. Louis Duvalens samlade verk. Eller i alla fall några av dem. Jag valde ut dem på måfå.
- Tack. Får jag börja läsa med en gång?
- Visst, jag beställer kaffe, croissanter och pain au chocolat.
- ”Poesi och aforismer” – skriver du poesi också?
- På sätt och vis, men börja med ”Väderkongressen”. Jag skrev den i natt. Efter vår diskussion.
- Du hade ju valt på måfå?
- Nästan bara på måfå, log Duvale.

Väderkongressen

En gång om året samlades de - Gud, Allah, Buddha, Tomten, Julbocken, Pomperipossa, Merlin, medicinmän från hela Afrika och Amazonas, astrologer från Kina, spådamer från Rumänien och en irländare som var expert på att tyda tecken från torkade alger, för att nu nämna några - någonstans i världen, dit de lockades med skyhöga arvoden, porrklubbar, löften om ära eller vad annat de nu kunde önska sig. Arrangörerna av denna något udda kongress - meteorologer, väderlekstjänstjämnen, väderflickor och - pojkar, kommunikationsministrar och andra berörda från hela världen - hade två syften med sitt, som de tyckte lysande, arrangemang: dels ville de veta hur vädret skulle bli, dels ville de hitta nya ursäkter för att det inte blev som den enskilde medborgaren, väljaren och tittaren förväntat sig - alltså, till exempel regn under semestern och tön under julen, eller rent av ett raseriutbrott från El Niño när man befann sig på fel söderhavsö - så att de inte skulle kunna hållas ansvariga när det snöade, regnade eller blev ovanligt varmt; allt detta som ställer människans vardag på ända.

Kongressen hölls hemlig för massmedia, som kände till den, men inte var intresserade av att bevaka den eftersom det skulle innebära att det skulle bli mycket tunnare när man - när det regnade eller snöade eller värmdes - gick ut och lätt upprört frågade lätt upprörda människor om det inte var för djävligt med snön, regnet eller värmen och eftersom de flesta var beredda att hålla med, i alla fall de som kom med i mediet, kunde man följa upp med frågan om vems felet var. Lysande journalistik: alla pratar om vädret och är det på tok, vilket det för det mesta är, men som mest under semestern och viktiga helger, är det en bra nyhet, och regnar det eller snöar eller värmer lite mer än normalt är det ett scoop. Kan man sedan krydda det med någon riktigt upprörd envar ur massan så är det snudd på Stora Journalistpriset på det. Men allt detta förutsatte förstås att massmedia inte kände till vad som sades på den stora, årliga väderkongressen. För det skulle tunna ut stoffet.

Fast en gång funderade en tidning gjord av unga och obetänksamma människor på att skriva om väderkongressen, att avslöja den, och det gjorde den faktiskt, det är därför jag känner till den så väl, för jag skrev flera av artiklarna i vår artikelserie om evenemanget. Misstaget vi begick, tror jag, var att vi var upprörda över att alla de där människorna satt och pratade väder för dyra pengar varje år och att de gratis gick på porrklubbar och sådant medan kongressen pågick. Men det struntade folk i, det enda de ville ha var väder, och det fick de, även om det alltid var fel på det, men vems fel just det var, var aldrig så lätt att komma fram till, till de andra massmediernas stora lycka. För det var det som var nyheten.

Slut

- Jaha, en snabbt hopkommen kommentar till vår diskussion, sa belgaren och påbörjade ett pain au chocolat. Men jag tror inte att vi kommer längre med den diskussionen. Inte minst därför att vi egentligen är överens.
- Ja, vi är väl det.
- Har du tio franc till en kaffe?

Plötsligt stod Yves Montagnarde vid deras bord. De visste väl vem han var. Han brukade komma fram till deras bord, hade snabbt lärt sig att de tillhörde de givmildas skara. Montagnarde var och är en av stans fånar och son till en av Frankrikes bästa boulespelare genom tiderna: Jacques Montagnarde från Flayosc. Jag minns Yves som grabb. Vi gick på samma skola i Flayosc fram till hans olycka. Yves blev dum i huvudet när han som liten pojke fick följa med pappa Jacques till Saint Paul de Vence för att spela petanque med Yves Montand och dennes vän den väldige Charles Maladroit, som antagit enorma proportioner sedan han smittats av fetma i tunnelbanan i New York. I alla fall var Maladroit övertygad om att det var där det skedde i samband med att en trådsml kvinna nös rakt på honom en grå, råkall morgon i januari. Men det var först sedan en amerikansk doktor förklarat Maladroits snabba viktökning samma år med den händelsen. Enligt då nya forskarrön kunde fetma smitta via ett virus som spreds genom nysningar och liknande.

Och det var de magra personerna som bar på smittan. Ett slags värdväxter för fetmavirus. De feta, förklarade doktorn, bar på antikroppar mot smittan och, fortsatte han för att visa vad han kunde, även fåglar kan bära på viruset AD-36 eller adenon, som man också kunde säga. Maladroits enorma kroppshydda gjorde att han endast med viss möda kunde spela petanque och att hans precision var tämligen medioker och det bar sig inte bättre än att han prickade unge Montagnarde när han tog sats för att bomba.

Duvale gav honom en tia och väntade på att Montagnardes vän Jean-Pierre Gonzalez skulle komma och berätta om jättemyggorna i Honduras och be om en tia han också. Det var den vanliga proceduren och samma visa varje dag vid alla bord som ville höra på.

- Jag var inte dum i huvudet förrän jag åkte till Honduras, började han som vanligt sin berättelse samtidigt som han skickade iväg de bruna ögon mot fjärran och höll fram en torr, smutsig och väldig näve för tian, men allt det där giftet de sprutade ut på bananplantagerna var inte bra för någon av oss. Det var inte bara ohyran och svamparna som tog stryk. Men värst av allt var jättemyggorna som blev resultatet av flera års ohämmat skadedjursbekämpande. Det var de som gjorde mig galen. Myggor stora som helikoptrar. De kom om natten och attackerade oss. Men de kan inte flyga över Atlanten. Jag är säker här. Ge mig en tia till en kopp kaffe.

Han fick en tia av belgaren, tittade på den och avslutade på sedvanligt vis sitt anförande med att retoriskt fråga varför människan inte kunde acceptera att hon är dödlig.

- Vi måste lära oss att leva med döden. Döden som välståndet fått oss att glömma, sa han medan hårtestarna stod på ända under kepsen och tungan for fram mellan de sneda gaddarna i käften som formades som en ring vilka ord han än sa och fick till resultat att hans uttal var en aning sluddrigt.
- Så sant som det är sagt, sa belgaren och Duvale i munnen på varandra och de båda tokarna gick vidare till nästa bord och belgaren plockade fram en bunt med papper märkt "Poesi" och gjorde sig klar att läsa vidare läsa.
- Nej, vänta lite Tintin, vid närmare eftertanke ska du nog läsa "Turist" först. Den handlar också om det vi talade om igår.
- Skrev den i natt också?
- Nej, så snabbt går det inte. Jag skrev den i början av skörden.

Turist

Mombasa ligger vid Kenyas ostkust. Där är som regel mycket varmt och fuktigt, men det är ett populärt resmål och där finns massor att göra för en sådan som jag. Dessutom är det mesta billigt när man väl är på plats. Därför valde jag Kenya som destination för min semesterresa.

Strax utanför Mombasa ligger mängder av hotell. Bland dessa återfinns hotell Ocean dit jag anlände sent en fredagskväll efter en bedrövlig resa. Flygledarna vid Air Kenya strejkade både i Nairobi och Mombasa och planet var ett dygn försenat. Väntetiden tillbringade jag med barnfamiljer och andra charterresenärer som jag inte hade mycket gemensamt med. När jag kom fram till hotell Ocean gick jag därför och lade mig direkt.

Jag vaknade tio timmar senare. Det var redan eftermiddag och något att äta stod inte att finna på hotellet, som var uppbyggt i flera separata avdelningar, småhus, med ett par rum i varje hus. Restaurangen, grillen, baren och poolen låg nere vid stranden. Jag fick ge mig ut på promenad för att hitta något att äta. Som mitt hotell låg direkt vid stranden var det bara att börja gå i den varma och mjuka sanden längs havet, där det fanns mängder av försäljare av allehanda krimskrams och det ena hotellet avlöste det andra. Efter att ha antastats av flera besäftiga månglare gick jag in till ett annat hotell. Välväxta män i kakiuniformer och tropikhjälmars såg till att hålla pöbeln borta. På hotellet fanns som tur var bara turister.

Jag sjönk lättad ner i en rottingfåtölj i baren och beställde en club sandwich och öl och funderade över hur dumma infödingarna var, vilket jag också sade till en annan person som satt intill mig i baren. ”Ja visst är de, ” svarade han och skrattade. ”Har du luktat på dem?” fortsatte han och såg nyfiken ut.

”Nej, det har jag inte hunnit med, ” svarade jag sanningsenligt.

”Inte hunnit med? De stinker ju. Vänta tills bartendern kommer ska du få se.”

Tillsammans väntade vi och började fnittra när bartendern kom med min club sandwich.

”Ja, ” sade jag, ”han luktar. Luktar alla så där?”

”Ja, du måste prova en av hororna. De luktar också, men man vänjer sig.”

”Ja, jag hade tänkt ta mig några horor när jag är här. Det lär ju finnas en hel del. Vet du var man får tag i en?”

”Det är bara att gå ner på stranden. Såg du inte hyddan du gick förbi där borta? Där kan du få dig ett skjut.”

”Är de inte sjuka då?”

”Det är klart att de är sjuka. Alla är sjuka här. Men du får väl skydda dig.”

Efter att ha ätit färdigt vandrade jag sakta tillbaka till mitt hotell. De hänsynslösa och stinkande försäljarna var ytterst ovänliga. De föraktade de vänliga och hotade de ovänliga. Och de vältränade unga männen kände turistkvinnornas kåta blickar. Jag fick kväljningar och förmådde mig inte gå bort till hyddan med horan. Istället tog jag min tillflykt till poolen på mitt hotell, där jag somnade.

När jag vaknade befann jag mig åter på stranden, men det underliga var att jag inte var mig själv. Jag var en av månglarna medan någon annan gick omkring i min kropp: en lönnfet och blek turist som stirrade på mig och de andra med skrämde och föraktfulla ögon. Jag blev ursinnig på honom därför att han hade stulit min kropp och gick omkring och tittade på mig med sina skrämde och föraktfulla ögon. Innan jag visste ordet av hade jag huggigt ihjäl honom med en kniv, arresterats och dömts till 60 års fängelse och 60 000 KSH i böter. Jag fördes till fängelset, där jag omtöcknad lade mig att sova.

Jag vaknade av att någon skrek ”Up, time to work!”. Irriterat bad jag skränfocken hålla tyst. Till min förvåning började rösten då pryglar mig ända tills jag stod upp och intog min plats i frukostservisen på hotell Ocean. Mina läppar var större, kroppen smalare och starkare, noterade jag och blev förskräckt när jag upptäckte att min hud var svart och att jag äcklades av de nyanlända turisternas bleka kroppar. En anskrämligt ful och blek kvinna i övre medelåldern pockade från sitt hörnbord på min uppmärksamhet samtidigt som en lika blek och ful man i min egen kropp log mot mig. Vis av erfarenheten och fylld av äckel inför mannens bleka kropp avstod jag från att attackera honom. Jag nonchalerade mannen och gick bort till kvinnan som undrade om jag kunde komma med lite färsk frukt ikväll också och det var först då jag insåg att jag var kvinna och egentligen inte servitris utan formellt hotellets kokerska. Restaurangchefen hade fått syn på mig och tittade strängt på mig. Snabbt ilade jag ut i serveringsgången mot köket, men han hann upp mig. När det första slaget kom svepande svimmade jag barmhärtigt nog av förskräckelse.

När jag vaknade var jag i min egen säng tillsammans med hotell Oceans kokerska som inte alls var kokerska utan ingick som en service åt hotellets gäster. Jag blev ursinnig av att se henne ligga kvar och vältra sig i min säng som om hon hörde till mig. Medan jag funderade på vilka sjukdomar hon kunde lagra i sin kropp sparkade jag henne ur sängen och slängde ut henne ur mitt rum. Satans infödingar, tänkte jag och förflyttades i ett slag till restaurangen Carnivore i Nairobi, där jag i den subtropiska värmen fick lyssna till Bing Crosby och Jinglebells och titta på de mest häpnadsväckande juldekorationer alltmedan alla gästerna med glatt mod och giriga blickar försökte äta så mycket lejon, giraff, zebra och andra vilda djur som möjligt för den engångssumma de betalt för måltiden. Käcka infödingar ilade runt och serverade oss i stråhattar och slitna sammetsvästar med vilda djur på. På en mängd teveapparater strategiskt utplacerade i restaurangen kunde presidenten ses hålla tal och företrädesvis japanska, amerikanska och tyska turister blandade sina språk i den flottiga luften. Äntligen semester!

Jag blängde på mespropparna som sökt sig till den vegetariska delen av jätterestaurangen där de satt och åt mat från Herbivore-listan medan jag åt vilda djur och drack litervis med Tusker öl och nästan lika mycket Kenyan Gold och annat från Boozivore-listan som gick att blanda med kaffe. I loved it och ville inte somna igen. Av någon anledning slog delikatesserna från Boozivore-listan på sikt ändå ut kaffets uppiggande effekt och jag somnade.

När jag vaknade var jag rädd. Jag låg i en trång lerhydda tillsammans med min familj. Lukten av tamdjuren var påträngande. Idag skulle jag och de andra pojkarna gå ut på savannen för att bli män. Inte förrän vi dödat ett lejon och hade med dess huvud tillbaka till byn kunde vi komma hem och då skulle vi få välja oss en kvinna bland byns flickor. Jag smög ut ur hyddan och stötte ihop med en gammal man, en av byns äldste, som stod där med sitt röda skynke och tittade mig i ögonen. ”Jag håller på det jag håller på med därför att jag tror att jag är odödlig,” sade han allvarligt till mig. Han funderade lite och fortsatte: ” 1950-talet började och slutade med optimism och framtidstro. 1960-talet började med gabardin och smal slips och slutade med låtsasrevolt och utsvängda jeans. 1970-talet började med v-jeans och slutade med stuprör och punk. 1980-talet började med en gryende yuppievår och slutade med ett yuppieyipii. 1990-talet började med baksmälla och slutade som om det aldrig börjat. 2000-talet började med... ah, vad bryr du dig om det?”

”Haha,” svarade jag, ”gamla öststatarna körde Skoda, Lada och Trabant och en del, de körde inte alls, haha, för de hade inte råd och en massa dumma infödingar kan inte läsa, i bästa fall håller de inte bilderna upp och ner, haha, men du har rätt: vad bryr jag mig om det? Jag är mer intresserad av din klocka.”

”Min unge vän, om du inte vet var du är eller vart du ska, se då efter varifrån du kommer.”

Jag mindes då en olycklig vän som hade en förfärlig fru som sydde honom en kavaj av en utsliten trasmatta. Hon var bra mycket större än vad han var och hade en groteskt formerad byst så till vida att den stod ut rakt fram som en buffert mot omvärlden. Den var äkta, försäkrade hennes stackare till make, men inte särskilt inbjudande, tillade han olyckligt. ”Mitt problem är att vi, min hustru och jag, inte har rätt tillräckligt ofta,” sammanfattade han parets situation.

”Har du ofta rätt?” frågade jag den gamle mannen.

” Jag har rätt så ofta att jag inte behöver bry mig om att alltid ha rätt,” svarade han och tillade: ” det är inte alltid den som har bäst syn som ser bäst.”

”Vad trafikljus ändå är vackra,” undslapp jag mig då och han suckade och sade: ” Ja, men eller och, beroende på situationen, detta är av största vikt: man måste ge sitt liv chansen att växa in i sin roll.”

Nu förstod även jag och jag tackade den gamle för hans visdomsord och fylld av insikt och självförtroende gick jag för att möta de andra pojkarna som skulle ut på lejonjakt och jag gjorde det jag aldrig trott att jag skulle vara kapabel att göra denna morgon: jag ställde mig framför dem och talade till dem: ” Många människor föredrar Big Brother, Country & Western, snabbmat och Coca-cola – därför är Jorden en så farlig plats att bo på.”

Slut

Jag förstod inte allt och särskilt inte slutet, men belgaren log nöjt och sa, att det ”var en bra pendang till gårdagen det också”. De tittade båda fundersamt ut över parkeringen framför baren och bort mot Casinobutiken på andra sidan gatan.

- Var det allvar det där med din psykopatiska sida? frågade belgaren efter att ha flyttat blicken från Casino - butiken via baren Verdon på andra sidan parkeringsplatsen till Duvalés orakade ansikte.
- Va? Jo, det var det, men ta det inte så allvarligt. Det där är historia. Till min förvåning har jag utvecklats till en god person, en godhjärtad, varm person.
- Psykoanalytikern Lacan hävdade begärets rätt argumenterade mot det godas arbete.
- Det onda som vill så ont och verkar så gott och det goda som vill så gott och verkar så ont?
- Inte riktigt, men för all del. Målet med terapi var för honom att få subjektet att uppnå och bli bekant med upplevelsen av absolut hjälplöshet.
- Låter som ett utvecklingsprogram från sena 1980-talet.
- Haha, den reflektion kan vara nog så sann, men det var inte så Lacan tänkte, tror jag. Han såg en risk i ambitionen att alltid göra det goda: ju mer subjektet tillfredsställer överjagets krav desto hungrigare blir det och desto starkare blir de neuroser som föds.
- På tal om överjaget... tänk så många frustrerade journalister det måste finnas.
- Målet för Lacans kritik är i första hand Kants... är du bekant med honom?
- Det är klart jag är.
- Trodde väl det. Målet med Lacans kritik är i första hand Kants kategoriska imperativ: ”Handla så att dina handlingar kan upphöjas till universell lag”. Resultatet av Lacans väldiga tankerörelse är en paradox: onskans godhet och godhetens ondska. Exempel: kristendomens massakrer, stalinismens och amerikanismens skövlingar, sekteristers hjärntvätt.
- Vad var då hans slutsats?
- Följ ditt begär oavsett lag och ordning.
- Det är exakt det jag gör.

Kapitel 4

- Det hände tydligen idag på eftermiddagen, berättade jag för Duvale där vi satt på Bouffon och åt middag. Det var torsdag och musikuppträdande i form av en lokal pianist som mest förde tankarna till ett större hotells pianobar, där han satt bakom sitt instrument och såg ut att vara närmare sextio och glad över att ha någonstans att spela inför publik. Det fårade ansiktet sprack ofta upp i stora leenden som framhävde de många skrynklor. Han var som sig bör mager och lätt tunnhårig. Dagen till ära bar han skjorta och kavaj. Placeringen, längst bort i ett av hörnen av matsalen som var rektangulär men i två nivåer, gjorde att alla kunde se och höra honom. Servisen småsprang i sin iver att inte låta någon vänta på sin tur att beställa kvällens meny, eller pizza, pasta eller a la carte. På väggarna hängde konst av den lokala konstnärinnan Mireille Dulong: konfiguratív målningar i exploderande färger, som ingen skulle köpa trots att de kunde fylla och värma vilket rum som helst. Jag berättade för Duvale om den osannolika händelsen som utspelat sig på hotellet dagen före och under eftermiddagen, efter vårt möte på Bar des Capucines.
- Igår kom alltså en pit bull in i Tourings reception och bet ägarinnan i handen när hon skulle fösa iväg den?
- Ja, bekräftade jag, men det skulle hon tydligen inte ha gjort. Hundens matte var nämligen ingen mindre än Gabrielle Abeille, i rakt nedstigande led dotter till Mistrale Abeille, som var en av förgrundsfigurerna i 1848 års uppror, påstods ha ett rop som en åsnespark, jo det är sant, som en åsnespark. I alla fall berättar legenden och den muntliga traditionen det. Även om Gabrielle är sjuttio fyllda är hon inte mycket sämre, berättar samma tradition.
- Var hör du alla dessa historier? Hur hinner du med?
- Äsch, jag frågar alla. Går jag in i en affär eller en bar ser jag till att få ett snack med någon. Sakta men säkert fylls mosaiken. Och det jag inte finner ute på stan finns ofta på biblioteket, i böcker och häften om trakten. Dessutom vet de en hel del på Hembygdsmuseumet.
- Vad gjorde Gabrielle nu då?
- Det som först hände var att hunden bet Tourings ägarinna i handen när hon skulle avvisa den. Hotellets matrona gick då resolut till polisstationen och anmälde hunden och dess ägare.
- Med all rätt.
- Med all rätt, tycker nog de flesta, men inte hundens matte Gabrielle Abeille. Hon kom rasande till hotellet nu på eftermiddagen och krävde att få tala med madammen vad honnuheter som äger hotellet. Hon var inte där, men hennes vuxna dotter fanns på plats för att fråga vad saken gällde. När Gabrielle insåg att det var hennes vedersakares dotter som stod där bet hon henne i handen och vägrade släppa taget trots att

tillskyndande försökte slita bort henne. Till slut fick polisen komma dit med en narkosläkare och söva ner den galna kvinnan och föra både henne och den svårt bitna och chockade dottern till sjukhuset.

- Otroligt.
- Tycker du? Förra sommaren klagade en engelsman på att servitören på en restaurang i Tourtour här ovanför...
- Jag vet var det ligger.
- ... tappade en pizza i hans hustrus knä. Engelsmannen ville ha ersättning för tvätt eller åtminstone gratis pizza. Det slutade med att restauratören drog en brödkavel, jo en brödkavel, i huvudet på engelsmannen och även i det fallet fick åskådare och polis rycka till undsättning.
- Är det något jag missar här? Är det här bara roliga historier? Eller är de sedelärande, finns det en sensmoral?
- Nej, det är livet själv. Om det sedan är lustigt eller tragiskt eller både och är upp till dig att avgöra.
- Eller om det är bra eller dåligt.
- Den tyske filosofen Ernst Bloch sa att våra innersta drömmar kommer upp till ytan i populärkulturen och i de allra mest vardagliga fenomenen.
- Det är därför vi tycker om lyckliga slut på dåliga filmer och en förklaring till att en nu helt bortglömd bok, "Trilby", av en lika bortglömd författare, Du Maurier, var 1800-talets största publikframgång.
- Slutsatsen av det måste vara att det massan efterfrågan inte är kvalitet i en beständig bemärkelse och det är därför som vi idag istället läser en mängd historiska i sin samtid mindre lästa författare.
- Men tänk all de motbilder som aldrig får en chans och som sedan glöms bort. Hur hade det gått om maskinkrossarna fått rätt?
- Var inte det de där reaktionärerna som slog sönder strumpstickningsmaskiner och sådant där i början av 1800-talet?
- De slog i alla fall sönder maskiner. På 1810-talet ägnade sig en grupp ledd av General Ludd – därav namnet luddismen - åt att förstöra maskiner i Englands textildistrikt. Dödsstraff utfärdades för att få bukt med ofoget, men somliga, som Lord Byron, försvarade luddisterna så till vida att han försökte sätta fokus på textilarbetarnas utsatta situation. De hade haft en bra tillvaro med stadig inkomst och en arbetstid som de själva kontrollerade. Så kom Napoleonkrigen, missväxt och maskiner som vände allt på ända. Det är klart att de reagerade med missnöje, men det var nog mer än bara ett missnöjesuppror. Vad de också protesterade mot var det nya samhället som växte fram. Så det är klart att de i den meningen var reaktionärer, men hur såg det samhället

ut som växte fram? Visst var det intressant för den som kunde göra sig en förmögenhet på det, men det var det bara ett fåtal som gjorde medan de övriga fick ge upp sitt välmående liv och flytta till smutsiga snabbt uppväxande industristäder, där de fick det mycket sämre än tidigare. Någon yrkeskicklighet efterfrågades inte längre. Luddisterna hade rätt i det. Och nästan 150 år senare skrev Kurt Vonnegut en bok som heter "Det mekaniska pianot" om samma sak. Och idag finns det massor av civilisationskritiker som menar att industrialismen förvisso endast verkat gott på ytan och att IT-eran kommer att innebära fler försämringar för massan.

- Eller tvärtom. Det som är bra är att det ligger i sakens natur att ett informationssamhälle måste vara ganska rättvist.
- Det får vi verkligen hoppas. Men det intressanta är att det kullkastar din tes om kvalitén. Här var det återigen fåtalet som fick som de ville och än idag kvarstår de idéerna. Luddisterna och de mest militanta av dem, överskärarna, är blott fotnoter i historien och oftast som varnande exempel.
- Äh, du har pratat runt mig igen. Skicka mig pepparn är du snäll och ge mig något nytt att läsa.
- "Svartpeppar är kryddornas kung, kardemumma dess drottning, men dyrast är saffran", som den indiske plantageägaren sa och "karoshi" som japanen sa om den dödsstress som uppstått till följd av det samhälle vi valt att bygga i stora delar av världen, bland annat i Japan.

Natt i Nimes del 1

När jag var i Nimes härom veckan och var på väg till hotellet från restaurangen där jag ätit, stötte jag ihop med ett par ynglingar som frågade om jag hade en cigarett. "Nja, vill du verkligen ha en cigarett eller är du ute efter en orsak för att slå ner mig eller är det här likväl början på misshandeln?" frågade jag den gänglige och ljushårige ynglingen som bett om ett rökverk. Han tittade på mig som om jag inte var klok, eller så där ni vet, som folk gör för att få någon att inse att han eller hon är särdeles dum i huvudet; han lät underkäken hänga ner samtidigt som han grimaserade lite med det övriga ansiktet och blängde med stora ögon så att han såg ut som en spegelbild av hur jag rimligen såg ut om jag var dum i huvudet. "Är du dum i huvudet, eller va?" frågade han sedan. "Nja," svarade jag, "det är bara det att när jag var ung brukade jag gå omkring och slå ner folk och det kunde börja med att jag gick rakt på någon och stötte till denne någon i förhoppningen att han skulle vända sig om och se arg ut eller ändå bättre säga något adekvat, vilket snabbt skulle ge mig den sista lilla adrenalinkicken som jag behövde för att fullt ut kunna njuta av det förestående skådespelet och för att jag

skulle bli hundra procent effektiv i min våldsutövning, eller så trillade personen nästan omkull och just då han tittade upp med förvånade ögon kunde jag ursinnigt skrika ' se dig för för helvete' och sannolikt också lägga till honom på direkten eller så gick jag fram och frågade efter en cigarett, förhoppningsvis rökte inte dumhuvudet eller ändå bättre: han sade ' nej, det får du inte,' eller, vilket var sämre: ' ja visst', men oavsett vad han sade så var det ett skäl att nita den fan för om han till exempel sade ' ja visst' så skulle han ha pack för att försökte få mig att röka ihjäl mig, och allt det där var ju bara en fråga om att ladda upp det rätta adrenalinnet., eller hur?"

Så mycket mer blev inte sagt om detta för nästa steg i Nimes blev att den gänglige och ljushåriga ynglingen laddade av en knogjärnsförsedd vänster mot min käke, som gick av, det kände jag alldeles tydligt. " det var tur för dig", försökte jag mumla fram, " att du hade ett knogjärn, för du vet väl att det är vansinnigt dumt att slå med bar knytnäve mot en haka; hakan är så hård att man lätt skadar handen. Har man inget knogjärn är det bättre att skalla, slå med armbågen, sparka eller slå med handen mot någon annan del av kroppen, men det vet du väl eftersom du hade knogjärn?" Och jag funderade på det där med adrenalinet därför att hela situationen var fånig. Jag hade misshandlat en massa typer fylld av adrenalin, men någonstans på vägen tog adrenalinet slut och är man inte laddad med adrenalin får man alltid stryk. Och så var det nu: jag var garanterat större och säkert även starkare och snabbare än de båda, rimligtvis hade jag bättre teknik också till följd av alla slagsmål jag varit inblandad i, men om man inte är adrenalinspäckad gör slagen ont, man reflekterar för mycket och man anfaller inte i blint ursinne. Det är alltid det som avgör bataljen. "Det här känns lite djävligt", sludrade jag, "därför att jag har inget adrenalin i kroppen, det gör alltså ont, jag är rädd får man väl säga och jag har ingen lust att slåss, medan ni har ett jätteövertag, därför att ni är inte bara likgiltiga inför detta mitt armod: ni är adrenalinspäckade och ni njuter av detta, kort sagt är ni närmast oöverbanneliga just nu."

Och med det var det slutpratad. Den andre ynglingen, den lite kortare och kraftigare med mörkbrunt hår, drog ett järnrör i mitt huvud och det träffade så illa att jag dog.

Slut

- Du dog, men det finns tydligen en fortsättning?
- Huvudpersonen dog, men det finns en fortsättning. Ligger den inte där?
- Jo.
- Bra, men du får läsa den själv, jag går hem.

Kapitel 5

Den där fredagen i oktober, sista gången jag såg belgaren kom han själv till frukostkaffet. Beställde café au lait, croissant och pain au chocolat som vanligt. Vädret var fint. En angenäm morgon. Det var ganska lugnt på parkeringen och spridda solstrålar letade sig fram till belgarens bord ute på kanten av terrassen. Både Yves Montagnarde och Jean-Pierre Gonzalez kom förbi för att säga det de måste säga och för att få varsin peng. De fick varsin femma som belgaren växlade till sig av mig – det var på den tiden det fortfarande fanns franc, drygt ett år före eurons övertagande. Vad billigt allt blev då! Fast man tjänade sämre också förstås. Sex och en halv gång så billigt och lönen gick ner lika mycket. Jag blev inte förvånad när Henri Roberto på Var - Matin visade sig känna belgaren. Kom och slog sig ner och pratade om en konsert i Lorgues som tydligen varit fantastisk. Drack en espresso och lämnade noll centimes i dricks. Snål djävel Roberto. Men betydelsefull i kulturkretsarna. Belgaren var bättre. Både han och den vänlige Duvale brukade lämna bra med dricks. Inga överdrifter, men några franc varje gång de var här och det var mest varje dag under några veckor månadskiftet september-oktober år 2000. Min mammas kusin Renée hade avslutat skörden på Mas Russja. Hon visste inte alls hur det hade gått. Sedan Duvale försvann var förändringarna många. Som tur var hade hon en bra förman i vingården som såg till att allt fungerade och det var aldrig några problem med att få betalt som det kan vara på en del andra gårdar. Ryssarna betalade utan knot. Det var bara de mörkhyade som fick utstå en del slängar från kontoristen i samband med besöken hos henne. Framstående kvinna inom Front National. Lustigt att hon fortsatte arbeta för utlänningarna när de köpte gården. Bra betalt, antar jag, och dessutom var ryssarna säkert inte sämre arbetsgivare än någon annan.

Det var förresten Henri Robertos syster, Sylvie, och hennes familj som fick evakueras året innan, när det aldrig slutade att regna. De satt där i sitt hus medan det regnade och regnade och till slut fick de tillkalla brandkårens uppmärksamhet genom att hänga flaggor av skjortor och klänningar i skorstenen och när brandkåren kom satte de hela familjen i en båt som var fästad i en brandbil en kilometer längre bort. Längst bak i båten satte de Sylvies man – har glömt hans namn - tillsammans med familjens pudel, för något skulle han som karl i huset göra och han kände sig hemsk och misslyckad medan de andra männen, brandmännen, slet med att rädda honom. Hans fru och dotter kände sig däremot ovanligt väl till mods för de såg honom sitta där stukad och bedrövad. De tog tillfället i akt och tittade brandmännen utmanande, djupt i ögonen. Jag har hört Roberto skrattande berätta att de båda kvinnorna var överlyckliga därför att de som kvinnor slapp att sitta och skämmas längst bak i båten tillsammans med familjens löjliga pudel.

Vad belgaren och Roberto talade om vet jag inte, men belgaren visade en del papper och jag tror att de pratade om farkosterna på Malmont, men helt säker är jag inte. När belgaren gick glömde han några papper på bordet, de finns här nedan. En berättelse som heter "Natt i Nimes del 2". Han sa inget speciellt när han gick. Det var som vanligt. Han betalade och sa tack och hej. Jag frågade var hans vän Monsieur Duvale var och han svarade att han skulle gå hem till honom nu.

Natt i Nimes del 2

Jag vaknade upp i en krypta, damm, jord, smuts och spindelväv klamrade sig fast vid väggarna, i taket, i hörnen, mer jord på golvet, kistor lite varstans, i sten, i trä, på jordgolvet eller stenfundament, slem och avfall och förmultnade kroppar i kistorna och där satt jag upp i min stenkista med en mikrofon framför munnen och ett par hörlurar över öronen, Kontakten med teknikern, som satt bakom en stor, dammig glasruta full av fastkletade kryp, och i direkt anslutning till studion, var bra, vi inte bara såg varandra, Vi stod även i förbindelse med varandra via hörlurar, högtalare och mikrofoner. Vårt problem var inte alls vi själva, Vårt problem och frågan som vi båda brottades med, teknikern och jag, var hur man får folk att lyssna när de inte vill lyssna Jag hörde en gång en idiot säga att det är nyhetsmakarna som snuttifierar världen och ger folket oseriöst korta upplysningar om vad som händer i världen, eller så talar de om haltande katter i Barjols istället för svältande barn i Sudan, Men, Herregud, sade jag, det hör du väl själv att det låter betydligt mer gripbart och engagerande med en haltande katt i Barjols än ett svältande barn i Sudan, redan bara det faktum att det inte är i Juba eller Karthoum, utan, Sudan, hela djävla Sudan, det vill inte säga lite det och tänk så många svältande barn det finns där, medan det inte finns så många haltande katter i Barjols, i alla fall inte som får uppmärksamhet i media Det är klart att det är en mycket större nyhet, Alltså The public gets what the public wants, Snuttifieringen är ett tillmötesgående från nyhetsmakarens sida, han eller hon har insett att det är snuttar som säljer till folket, Ingående läsar- och konsumentundersökningar visar att människan vill ha snuttar och haltande katter i Barjols och sidor med nyfödda och sedan ändå mer snuttar och så en icke ringa andel sex och våld och detta vet förlagshusen, detta vet tidningsmakarna och detta får den lära sig som vill arbeta för någon av de etablerade tidningarna Så nu måste jag snuttifiera, insåg jag där jag satt och försöka tala till de döva öronen runt omkring mig.

- Folk klagar på våld och otrygghet, sade jag och log mitt dödskalleslaktiga och läpplösa leende mot mikrofonen framför mig, men det har alltid funnits våld och otrygghet, nästan jämt och överallt, det hjälper inte - bortsett från på kort sikt och avseende ett begränsat område - med fler poliser eller medborgargarden, därför att så länge det finns folk som inte har något att förlora eller rent av inget har överhuvudtaget, så länge kommer våld och kriminalitet att finnas.

- Det hjälper inte, fortsatte jag och försökte suga lite på kinderna vilket naturligtvis var omöjligt och endast resulterade i ett väsende som inte heller det fick döingarna runt omkring att reagera, att den som upplever sig ha inte är i behov av kriminalitet, därför att det finns så många som med all rätt upplever sig inte ha och att de därmed också är i behov av kriminalitet, Så långt borde allt vara ganska klart, problemet uppstår när någon upplever sig inte ha, trots att han eller hon faktiskt, utifrån en objektiv bedömningsgrund faktiskt har så pass att han eller hon inte är i behov av kriminalitet, men detta problem skulle vara oändligt

litet i förhållande till dagens situation, där väldigt många med viss rätt upplever sig vara i behov av kriminalitet.

- Det hjälper inte i längden, sade jag och sög på en mina ruttna tänder medan de andra i kryptan uttråkat och likgiltigt iakttog mig, att vi som har alltid varit mästare på att uppfinna eller utnyttja religioner, ideologier och samhällsströmningar för att hålla de som inte har lugna, Men blott ett hjälper och det vet vi egentligen allihop - för vad är det väl i all världen som de som inte har bråkar om? Jo, Envar måste ha något. Är vi som har inte beredda att dela med oss består våldet och kriminaliteten och vi måste ha fler poliser och medborgargården och högre murar runt husen och fler larm och vi kommer att hålla oss inne allt tidigare på dygnet, avslutade jag den redan alltför långa pratan, de redan döda åhörarna hade för länge sedan slutat lyssna likgiltig och återgått till att putsa sina kryptor eller peta i sina guldtänder eller så hade de, skrämde, dragit kistlocket över sig, och satte på lite musik för att liva upp programmet något

As long as there are

people that have lost

everything

As long as there are

people who have nothing

to lose

As long as there are

people worth nothing

life's dangerous

Till min förvåning fick musiken det att spritta av liv i benranglen, de samlades i grupper kring dammiga kandelabrar, behängda med spindelväv och blodtörstiga spindlar, och drack ur dammiga och mögliga vinpavor fyllda av unken vinäger och i ett slag hade de enats om att så här kunde det inte få fortgå, något måste göras åt saken, Vänligt men bestämt bad de mig sluta på Kryptradion som de tog över i den goda målsättningen att förändra och det fungerade så länge den nye radiomannen kåserade kring den haltande katten i Barjols som alla andra nyhetssändningar toppade med.

Slut

Kapitel 6

Bakom sitt vingpar har flugor klubbformiga balansorgan, som kallas svängkolvar. De fungerar som gyroskop och är orsaken till att flugor kan hålla balansen samtidigt som de gör de mest halsbrytande manövrer i luften. Höstflugan som surrade mot det här fönstret hade förvisso haft användning för sina svängkolvar åtskilliga gånger under sensommaren, men nu var den trött och orkade bara surra slött och lågfrekvent mot det solkiga fönstret.

Om flugan haft tid och varit lagd åt det hållet hade den kunnat se hur muraren Claude Morins förgäves försökte få in sin Renault Express, vit och full av murbruk och spruckna drömmar, mellan en holländsk bil (turister med egna matvaror och eget vatten och vin i bilen) och Dominique Lalandes Citroën Saxo, vars bortglömda lyktor lös allt svagare.

Lägenheten var smutsig. Äcklig, skulle de flesta säga. Det luktade konstigt nog inte så illa, men det var flott och smuts på alla bänk- och bordsytor. Den spruckna korkmattan låg dold i ett lager av damm. På sina håll klibbade golvet fast i skorna. Smack, smack sa det när man gick från rummets fönster med flugan, bort till spisen i kokvrån. Toaletten låg ute i korridoren. Något som verksamt bidrog till att det inte luktade allt för illa i lägenheten.

Den obäddade sängen bestod av en enkel träram och mer svarta än vita lakan. Filten var svart och brun redan från början, men även kuddens gula örngott var synbart orent.

Ett par gummistövlar och ett par sanddaler stod vid sidan om entrédörren. I garderoben hängde några byxor och i lådorna fanns ett fåtal ombyten kalsonger, strumpor, byxor och tröjor. Ett par vantar och en mössa låg på en hylla.

Det stod inga böcker i den lilla bokhyllan. Däremot fanns det ett flertal böcker i lådor som stod i ett hörn på golvet. De kom aldrig längre än dit.

Vid fönstret med utsikt över en bakgård med tre parkeringsplatser och insikt för de förbipasserande, stod ett träbord och två stolar. På bordet låg ett knippe texter i en plastficka som någon klistrat fast en vit etikett på och skrivit ” Ingen bryr sig om hurudan du är innerst inne: det som räknas är hurudan du utger dig för att vara.”

I övrigt var Louis Duvalés lägenhet tom.

I

Att plötsligt stå
Öga mot öga,
Med en låga,
Som brinner klart,
Kan vara
självförbrännande

II

När man verkligen agerar
Gäller det att vara realist,
Att inse att verkligheten är
surrealistisk

III

När man agerar i verkligheten
Gäller det att inse att
Verkligheten är
surrealistisk

IV

Man ska alltid vara vänlig
När man flyger, därför att
I nästa stund kanske man
Störtar tillsammans

Allvaret

Han var för allvarlig för att leva,
För henne var livet för allvarligt

Det venetianska lejonet

Det venetianska lejonet
sitter fängslat
i Suckarnas bro,
Och Genua,
är knappt ett
fotbollslag

Hej och hå,
då vi till brunnen
gå

Hunner och barbarer
stormar fram
på jungfrulig mark,
Och favoriten
hoppas redan i
starten

Hej och hå
då vi till brunnen
gå, för att hämta
drömmarnas glömda
mynt

Stormen och ovädret
har brutit ut
igen,
Och ingen
finns kvar i
finalen

Hej och hå,
Då vi till brunnen
gå

Känslan och förnuftet
är en enkel
ekvation,
Men ingen
förstår den
ändå

Hej och hå,
då vi till brunnen
gå, för att hämta
drömmarnas glömda
mynt

Lutande tornet i Pisa

När det lutande tornet
i Pisa, föll
Hittade man en lapp
i grunden, där stod
Som folk måste funderat
över tornet, innan det föll,
och som de kommer att fundera
över tornet, sedan det fallit

Nedkomst

Han drunknade ganska snart. Vattnet var spegelblankt och större delen av båten fortfarande över ytan. Hade han inte hoppat hade han levt ett tag till. Vid horisonten kom helikoptrarna skyndande mot olycksplatsen, med den uppgående solen utsträckt som en gyllene fond. Kanske hade han också överlevt om flytvästen burit upp honom, istället för att dra honom i djupet. Två barn och en gammal gumma guppade iväg i en flotte. Den var orange och smutsig. Gumman grät och tog sig om näsan med handen. Havet var ovanligt varmt för årstiden och ingen frös ihjäl. En kvart senare var helikoptrarna framme. Av de som ännu befann sig över ytan lyckades de bärga merparten.

DEL III

Hur skänker man frukt till ett vin? Jag trodde att jag skulle få hjälp av någon tekniskt kunnig person, men här sitter jag mol allena och ska göra allt själv. Det är förfärligt. Det är därför Sparrow får ta hand om det. Jag har annat att tänka på. Mitt yttre till exempel. Det yttre är mycket viktigt. Det som räknas är hur man ser ut och hur man luktar. Det där missar många, men inte jag inte. Icke sa Nicke. Otroligt att så många glömmer det. För mycket parfym är lika illa som för lite. Och lagom mycket tvättatvätta. Tvätta för mycket och du luktar artificiellt. Tvåla till för lite och du luktar obekvämt. Obekvämt är ordet. Den som luktar illa blir obekväm. Ska det vara så svårt att fatta? Den här vinkällaren luktar inte gott. Det är en sak att passera genom dylika lokaler. Snabbt. Haha, dylika lokaler. Dylika. På väg någon annanstans. Att arbeta här i dylika lokaler under pågående skörd och dylika förhållanden, med jäsande tankar, svavel och smuts överallt är inget att stå efter. Dylikt är inget att stå efter. Som tur är betalar de bra och jag tror att Sparrow har läget under kontroll. Jag förstår inte att de kan ha så lite frukt i vinet här. Det enda som är lite gott är musten före jäsningen. Den är i alla fall söt. Fast den smakar svavel. Usch. Varför gick jag med på det här? Varför går man med på dylikt? Jo, jag vet. Hon är bara för sexig. En kvinna som vet hur piskan ska vina. Jag vågar inte fråga henne. Jag är alldeles för rädd för henne för att våga göra det. En sådan kvinna. En dylik pjäs ser man inte ofta. Som hon förolämpar alla. Styr allt med järnhand. Säkert de tokiga ryssarna också. Nu ropar hon mitt namn. Richard. Richard den dylike.

- Richard! Hör du på?
- Va, vad vill du?
- Tala med dig, hör du på?.
- Jaja, vad vill du?

Vad vill hon? Här sitter jag och tänker på dominans så kommer den här underdåniga personen och styr mig. Dylikt vill vi inte vara med om. Vem tror hon att hon är. Vet hon inte vem jag är?

- Jag är Richard Pointer. Världens bästa vinprovare.
- Ja, jag vet det Richard, och jag är Linda Sparrow, din assistent.

Va, varför säger hon det? Sa jag något, kanske?

- Ja, det gjorde du.

Va, sa jag något igen nu då?

- Ja, haha, men vad är det med dig, Richard? Övergår det här uppdraget ditt förstånd? Vet du inte hur du ska få frukt i vinet, när musten är färdigjäst eller när du ska dra om vinet från en tank till en annan. Eller vid vilken temperatur du bör jäsa vinet?

Det är inte sant. Har hon träffat fransyskan på kontoret? Fortsätt så där Sparrow och jag sätter på dig.

- Äh, vi är homo båda två så det tror jag inte på.

Homo och homo, jag uppskattar dominans. Manlig som kvinnlig.

- Jaja, men jag är inte intresserad.

- Säg mig, Sparrow, vem talar du med?

- Med dig, givetvis.

- Svarar jag?

- Haha, men nu får du väl ändå ge dig, det är klart att du svarar.

Ajaj. Något är galet här. Jag tror att stanken i vinkällaren blivit för mycket. Eller så är det upphetsningen över den dominanta på kontoret. Eller tablettmixen jag kör med sedan jag kom hit. Härligt verklighetsbefriade piller. Det kan också vara huvudet jag trodde mig se i en av tankarna när jag skulle prova att göra piegage. Den tokiga Duvale hade skrivit i sin planeringskalender att piegage ska göras då och då i den och den tanken, att temperaturen ska ändras si eller så, att den och den tanken ska dras om här och där och så vidare så jag bad Sparrow ringa en vinmakare i Sydafrika för att inkognito fråga hur ett piegage går till. Haha, inkognito. När vinet jäser, lägger sig skalen och jästen och det som jäser och alltihop högst upp i tanken, sa han, då och då trycker man ner den där massan, som fransmännen kallar chapeau de marc, med en för ändamålet avsedd maskin, haha, för ändamålet avsedd maskin, hur ser en dylik maskin ut?, eller så använder man fötterna eller något annat. Dylikt. Något annat dylikt. Jag använde fötterna och då, vad det nu var, jo, såg jag ett huvud i tanken. Det har jag inte vågat säga till någon och jag har inte vågat titta i någon annan tank och jag tror inte att det är en bra idé att ringa sydafrikanen för att fråga om det är vanligt med kringflytande huvuden i jäsningsmassan och om det är det, ska man trycka ner även dem i musten? Är det bra med huvuden i musten? Är många huvuden ett tecken på ett bra år? Hur hamnar för den delen, haha för den delen, huvuden och, haha, dylikt i tanken, växer de till sig under jäsningen, eller tillsätts de bara som salt och peppar, hur kommer de annars genom slangen som musten pumpas in genom, eller den där krossen, le fouloir, som mosar till druvorna innan de går in i jäsningsstanken, det finns så mycket att hålla i huvudet, haha på tal om det, när man gör vin, nej, nu går jag och säger till fransyskan att hon får ta mig, va, ropar hon igen?

- Richard! Vakna!

- Va? Slå mig bara!

- Vad är det med dig? Först sitter du och pratar högt för dig själv, sedan sitter du här och är knäpptyst, samtidigt som du, som du smeker dig själv. Vad är det som händer?

- Äh, jag vet inte, Linda. Jag vet bara att jag vill att fransyskan ska ta mig. Nu.

- Snälla Richard, sluta upp med de där dumheterna. Du har arbetat för mycket och det här uppdraget var droppen som fick bägaren att rinna över. Åk tillbaka till hotellet och vila upp dig istället. Snälla Richard. Jag tar hand om allt här.
- Det gör du ju i alla fall?
- Ja Richard, det gör jag i alla fall, men jag vill inte se dig i det tillståndet.
- Hämta fransyskan då.
- Richard!
- Vid närmare eftertanke: hämta henne inte. Jag är rädd för henne.
- Men Richard, du gråter ju.
- Jag är rädd, Linda. Vad gör vi här?
- Kom så åker vi till hotellet.
- Nej! Jag vill vara kvar. Förlåt. Det är bättre nu. Jag vet inte vad som tog åt mig. Jag tog några huvudvärkstabletter i morse. Det kanske är de som bråkar med mig? Jag ska ta det lugnt. Låt mig bara sitta kvar här så blir det bättre.
- Är det säkert?
- Ja.
- Okej, jag kommer tillbaka om en liten stund och tittar till dig igen.
- Tack. Och Linda!
- Ja.
- Tack för att du tar hand om alltihop. Har du kommit på hur man får frukt i vinet?
- Jag har ringt runt lite och fått en massa bra tips och jag tror att vi ska kunna lösa det med lite aromessenser och en av skördearbetarna har arbetat i en vinkällare tidigare så han klarar av alla pumpor och dylikt.
- Hahahaha!
- Richard?
- Haha, förlåt, det var, haha, roligt att höra att allt går bra. Jag är lättad.
- Är det säkert det?

Ja, va fan, det är klart att det är säkert. Dra åt helvete nu , djävla subba. Kan man inte få vara ifred med sin pillernoja? Och fransyskeskräck? Ta du bara hand om den här satans skörden

och se till att vinerna blir fruktiga så blir allt bra. Det är din uppgift. Min uppgift är att ta hand om mig själv. Att vårda min image. Det som räknas är hur man ser ut och hur man luktar. Det där missar många, men inte jag inte. Icke sa Nicke. Har jag hört det förut? Ja, jag ha hört det förut. Ytterligare ett bevis för att det stämmer. Jag tycker också så. Håller helt med. Talar av egen erfarenhet. Hon går nu. Bra. Ser bekymrad ut. Far åt helvete. Inget fel på mitt yttre. Lite pillernoja bara. För att inte tala om lukten i vinkällaren. Surt. Vinäger från de gamla skalén, pressresterna utanför källaren. Tar jag lukt av dem? Nej, jag tvålar mig lagom och stannar kvar ute i friska luften, på balkongen fyra timmar varje kväll, innan jag går och lägger mig. Vädrar mig. Vinäger, surt och vinkällarstank blåser bort. Jag luktar gott. Det är viktigt. Det som räknas är hur man ser ut och hur man luktar. Det missar många, men inte jag inte. Icke sa Nicke. Vi har hört det förut. Tro´t om ni vill. Sant är det. Gör som ni vill. Mest synd om er. Vad vet Duvale som inte jag vet? Jag bara undrar. Kanske kan Sparrow ta reda på det åt mig. Hon bryr sig inte om sin image, sitt yttre. I alla fall inte som jag. I så fall skulle hon inte göra allt arbete utan att ta åt sig av äran. Jag gör tvärtom. Tar äran. Haha. Dylikt. Hur dum får man vara. Tror kanske att det är hurudan hon innerst inne är som räknas? Eller hurudan hon utger sig för att vara? Självuppoffrande, omtänksam, givmild, prestigelös, inte ärelysten eller girig. Vem fan bryr sig?! Vem tror hon bryr sig?! Men hon luktar lagom. Det är bra. Det har jag lärt henne. Synd att hon inte är dominant. Hon kanske tror att det är viktigt vem hon utger sig för att vara? Ja, det kanske det är för henne och om det räcker så stör inte det mig för hon är min assistent. Tycker hon det är upplyftande att vara stjärnans assistent så kör i vind. Haha kör i vind. Jag föredrar att vara stjärnan. Kör i vind. Va, är hon tillbaka?

- Monsieur Pointer!
- Vad är det ?
- Vi har inte anställt er för att ni ska sitta sjuk och hög i vinkällarkontoret!

Nej, hjälp, det är draken, ja, det är hon, ja, slå mig bara då, slå då, slå, ta mig!

- Ni tror tydligen inte att jag är beredd att ta till de medel som krävs för att få er att uppfylla er del av avtalet?

Jo, jo, slå mig bara, slå mig, ta mig!

- Haha, den där lilla amerikanska pitten får ni försöka imponera på någon annan med, jag är bara intresserad av att sätta er på plats. Om detta ger er sexuell tillfredsställelse är det ert problem. Sjuka människa. Typiskt anglosaxiskt, gissar jag. Slog Lewinsky Clinton? Ja, det tror jag säkert.

Ja, hon slår mig, aj, den visste var den tog, oouuj, örat rodnar tror jag bestämt, och aj, den visste var den tog, måste hämta andan, usch vad hon luktar ur munnen.

- Snälla, snälla, ta inte så hårt i kragen och prata inte rakt in i mitt ansikte, snälla.
- Sjuka människa, jag pratar var jag vill och jag kramar åt er krage hur mycket jag vill.

Hon måste ta bort sin mun från min näsa. Nej, det går inte längre.

- Det var det värsta! Om ni är magsjuk ska ni inte gå till jobbet! Vad tror ni, att vi alla har tid att vara sjuka som en annan amerikansk minipitt?
- Förlåt, förlåt, men er andedräkt...
- Nu håller ni tyst. Jag vet inte vem som gör arbetet, ni eller er lilla assistent, men ni ska veta att vi har ett avtal och om ni inte håller det kommer vi att stämna er och så vitt jag förstått har ni redan lyckats förstöra en anseelig mängd av årets vin, jag har också noterat att ni är inkompetent, att ni lovat sådant som ni inte kan hålla och enligt kontraktet har vi då rätt att kräva ersättning för detta.
- Men det där...
- Tyst! Och bara så ni vet det: ryssarna har hittmän som de säger även på andra sidan Atlanten, i ert förbannade Förenta staterna, där vita och svarta umgås som om det inte var någon större skillnad på raserna. Hur skulle det se ut om siameser och bondkatter umgicks, eller boxrar och taxar? Va? Har ni någonsin tänkt på det, Monsieur Pointer? Dessutom funderar jag på ett eget åtal. Jag är inte dum. Ni har suttit här och viftat med ert erigerade organ, bett mig att ta er, var? undrar jag, och när jag skrek åt er nyss svarade ni med att kasta upp. På mig. Inbilla er inte att det kommer att få gå opåtalat förbi. Åh, är det dags att ta fram krokodiltårarna nu? Försök inte, misslyckade yankee. Det kommer att svida mer i ert skinn innan det här är över. Kort sagt ligger ni risigt till.

Haha! Ligger risigt till! Jaså, det är slikt, dylikt, att man ligger risigt till, kör i vind bara! Och huvudena i era tankar då? Jag har inte lagt dit dem!

- Vad pratar ni om?
- Inget, inget, jag ska genast göra vad ni vill, vad vill ni?
- Jag bryr mig inte om vad ni gör. Vi har följt er sedan ni kom hit och det är uppenbart att ni inte klarar av uppgiften ni åtagit er och som vi, ryssarna Monsieur Pointer, ryssarna, betalar er för. Jag förväntar mig att er lilla assistent klarar ut resten av skörden. Vad er anbelangar kan vi kanske göra upp i godo. Vi räknar med att årets skörd är värd i runda slängar tio miljoner euro. Då har vi räknat in vinet, sänkt good will-värde, försämrat EVA i bokslutet samt försvagning av varumärket Mas Russja till följd av uteblivna leveranser och frånvaro på marknaden under ett år. Tio miljoner euro är billigt, Monsieur Pointer.
- Tio miljoner euro?

Va fan, euro? Euro? Varför inte dollar? Djävla europé.

- Ja, Monsieur djävla amerikan, euro. Tio miljoner euro. Betala eller så stämmer vi er, vinner målet, det vet ni att vi gör, varefter vi lemlästar er eller tar livet av er.
- Vet ni vem jag är?
- Ja, en riktig fjant. Ni ser inte klok ut och ni använder ett trist rakvatten, hemska tuggummiyankee. Tycker ni om svarta också? Och varför kallar ni våfflor för belgiska våfflor? Är ni inte kloka?

- Ja, alltså, med tanke på huvudena i tankarna här kommer jag att åberopa...
- Va? Ser ni huvuden i tankarna också? Det är alltså värre än jag trodde. Betala eller möt oss i rätten, Monsieur Pointer.

Hon och jag i rätten, hon har övertaget, är domaren, jag den som oskyldigt och helt säkert ska dömas till döden, hon är galen och vill straffa mig med en gång, innan jag hängs ska jag piskas på offentlig plats, varför inte här och nu, direkt, i rättegångssalen, hon håller i piskan, ja, låt den vina bara. Kör i vind med den bara. Vad det luktar i rätten. Vinäger och smuts. Det är inte bra, därför att det alla bryr sig om är hur man ser ut och hur man luktar. Luktar rätten illa ser det inte bra ut. Undra på att folk börjar tala om rättsröta. Bara för att det luktar illa. En sån andedräkt hon har. Undra på att jag vomerade. Haha, undra på. Har jag några av pillren kvar? Luktar mindre illa då, är färre huvuden i tankarna då, mer frukt i vinet, jag blir en vinmakarstjärna också. Så tur att Sparrow bara vill vara assistent, men hon är kvinna så det är klart att hon inte kan bli en stjärna som jag. Det är det hon inser. Egentligen borde hon inte få stå vid min sida, få utge sig för att vara min assistent, bara för att det är viktigt för henne att utge sig för att vara någon, men hon är bara en assistent. I framtiden får hon säga att hon är min assistents assistent. Då blir jag ändå större. Ska jag ha en ny assistent ska hon eller han vara dominant och piskas och ha sig, jäså ni vill ha pisk, Monsieur Pointer, ja, då ska ni få det, pisk som heter duga, haha heter duga, och om ni inte slutar vifta med er lilla, lilla pitt ska ni nog få se på andra bullar också, haha se på andra bullar, och om ni inte genast slutar med ert piegage ska ni nog få se på andra huvuden också. Jag står inte ut, jag vill härifrån, jag klarar det inte, alla huvuden och det...

- Jo, det var en sak till: lämna inte Draguignan förrän vi tillåter det, Monsieur Pointer, och för er information: ni tänker högt och det där sista ni sa ska jag särskilt hålla i minnet.

Gå bara. Gå bara! Straffa mig bara! Låt mig sitta här i stanken och smutsen, på vatten och bröd i fjortonhundra år medan all vinäger blir vin och vinet blir fruktigt och alla huvuden försvinner, pang! ner med alltihop i pressen bara, pumpa iväg all självavrunnen must och börja pressa, skal, druvrester och huvuden, alltihop, pressa på bara, sätt press på dem!, undra på att man ska dra pressvinet till en särskilt tank, inte bara för att det kan vara smutsigt och innehålla en del socker som funnits kvar i skalen, nej, nu förstår jag det som varken Duvale eller någon annan förklarat, att pressvinet förstås innehåller allt som trycks ur huvudena när de krossas och pressas, hjärnsubstans, blod, tarmar och annan dynga, har man tarmar i huvudet? nej, man har bara tarmar i de delar av kroppen som man äter med, man äter med munnen och den sitter i huvudet, ja, kanske, helt klart luktar man med näsan och hjärnan, det måste finnas en massa doftledningar kors och tvärs, haha kors och tvärs, i huvudet och de ledningarna hamnar snart i pressvinet, om det nu har någon större betydelse, det verkar som om allt det där andra räcker för att ställa till pressvinerna, har jag verkligen gått igenom Duvalés alla papper här i hurtsen, här längst ner och underst, har han kanske några hemliga papper om hur man tar hand om huvudena, om jag kommer på det kanske jag också kommer på hur man får frukt i vinet? vôi! som han säger fransmannen, nej, som hon skriker den elaka fransyskan när hon får fram piskan och gör sig redo att låta den vina över min rygg, här har vi det, eureka och allt det där

Fakta om hur man serverar ett vin

Det är viktigt att servera rätt. Tänk bara på vilket bra intryck en trevlig servitör kan göra, eller sättet som bordet är dukat på när man kommer hem till någon på middag.

Men det är inte bara det yttre som är viktigt. Det gäller att använda glas som gör vinet rättvisa. Glaset ska ha ett ben som man kan hålla i och en kupa som smalnar av upptill. Fylls glaset blott till en tredjedel, samlas vinets doft upp i kupan och den som dricker får en större upplevelse. Genom att hålla i benet undviker man att hålla handen runt kupan. På så vis går det att se vinets färg på ett mer korrekt vis. Dessutom påverkas inte dess temperatur av handens värme.

Tänk på att ett glas som stått i ett skåp alltid tar åt sig av skåpets lukt. Det här gäller nya som gamla skåp, även om det är mer påtagligt i äldre trävarianter. Därför är det bra om glasen sköljs innan vinet hålles i dem. Även servietter sätter sina spår. Undvik därför att duka med dylika i glasen.

Haha, dylikt! men vad fan menar han, skulle inte det yttre ha betydelse? dumhuvud, som Sparrow, eller värre.

Fler än man kan tro vet inte hur en vinbutelj ska öppnas. De är oroliga för att de inte skär av dekorkrympan på rätt ställe, att de öppnar vinet för tidigt eller för sent eller att temperaturen är fel. Så märkvärdigt är nu inte detta.

Vafalls? haha vafalls, prata för dig själv!

Skär av dekorkrympan där det känns bäst att kapa den. Någon bestämd regel finns inte. Ta därefter korkskruven och dra ur korken. OBS! korkskruven ska ha formen av en spiral, inte en borrh. Borren tar för stor plats i korken och pressar denna mot flaskhalsens kanter så det blir svårare att dra ut den. I alla fall hel.

Den som bara öppnar vinet och tror att det luftar sig självt bedrar sig. Det är bara vinet högst upp i flaskhalsen som luftas på det viset. Följaktligen kan den första som får smaka på vinet känna "luftningens" positiva, eller negativa effekter. För övriga middagsgäster lär den knappast ha någon större betydelse. Nu kan det ändå vara värt att öppna i förväg och nämna det för gästerna. Blir de imponerade räcker ju det.

Där ser du! det yttre är det som räknas!

Hur är det då? Ska alla viner luftas och hur luftar man på ett mer riktigt sätt? Grundregeln är, att den som är tveksam inte ska lufta vinet. Servera direkt ur flaskan. Å andra sidan mår många viner bra av att dekanteras, det vill säga hällas över i ett annat kärl, lämpligen en karaff.

Lämpligen, haha lämpligen, dumhuvud. Duvale är lämpligen ett dumhuvud.

En butelj med gammalt vin ställs med fördel upprätt ett dygn innan den ska serveras. Med tiden fälls en del färg, salt och annat ut i vinet och finns där som ett grums eller en slöja. När flaskan ställs upp faller detta till botten. Allt fler viner får idag allt mer fällning i spåren av

den ökande ekologiska odlingen och tillverkningen. Ekologiska odlare väljer ofta att inte filtrera sina viner, som då givetvis blir mindre klara än sina filtrerade kusiner.

Filtrerade kusiner! jag visste det! Duvale pressar huvuden! kusin vitamin hit och dit, gudskelov är han borta, men är det nu jag som ska ta ansvaret för alla huvuden och kusiner han lagt i tankarna?

För yngre viner gäller som regel inte detta – med undantag för en del ekologiska odlares viner. I vita och rosa viner kan utöver grums även ”glaskristaller” påträffas. Särskilt om vinet legat på kylning ett tag. Även detta är naturliga fällningar och inget att oroa sig över.

Och huvudena? är det också naturliga fällningar kanske, och inget att oroa sig över, kanske?

Har man väl samlat fällningarna på buteljens botten undviks de sedan genom att vinet serveras försiktigt i glasen eller genom att vinet dekanteras, försiktigt slås över till en karaff.

Vinmakare luftar mer eller mindre ofta eller sällan sina viner under arbetet i vinkällaren. Hur ofta detta görs har en direkt inverkan på vilken betydelse en luftning i ett senare skede har.

Gäsp, en tråkig djävel, Duvale, okej, vi ska lufta vinerna, men det får Sparrow sköta, skriv mer om huvudena istället! De kan behöva luft.

Rätt serveringstemperatur är av största vikt. Ett för varmt vin kan aldrig komma till sin rätt. De fina aromerna försvinner bland alkoholångor och andra mindre subtila dofter. Det här kan dessvärre vara ett problem på restauranger. Framför allt i varmare klimat. Då får man be om en ishink. Så mycket annat finns inte att göra.

Åh, han får mig att börja gråta, idiot.

Är man däremot hemma kan man undvika situationen genom att inte ställa fram ett för varmt vin.

Säg något mer som är så självklart att vi skiter i det.

Ett för kallt vin är inte heller det någon höjdare, även om det är lättare att värma än att kyla ett vin. En för låg temperatur för också med sig att många aromer döljs, särskilt om vinet lagrats på ekfat, i sådana fall tar aromerna från lagringen helt överhanden.

Det var som fan, det visste jag faktiskt inte.

Samtidigt är det svårt att säga vad som är rätt temperatur av det enkla skälet att vinernas ursprung är så olika.

Ett huvud från Afrika och så ett annat från Asien och så ett tredje från Polen och så ett fjärde med det ena och med det andra och så ett från någon annanstans och Långbortistan.

Generellt ska enkla vita och rosa viner serveras kallt, bättre vita och rosa viner svalt och rödviner strax under dagens rumstemperatur.

Om vinet är surt och luktar illa, om det tagit doft av vinkällarens smuts eller svavel och vinäger, ger det lätt huvudvärk, man kan försöka lufta bort det, men det är enklare att pilla i sig lite väl utvalda tabletter så står man ut med skiten och att det flyter omkring huvuden i jäsmassan, det har han glömt att nämna, den satans tråkmånsen Duvale, för vem skriver han sådant där egentligen? vem tror han vill läsa det? varför berättar han inte att det finns 130 spindlar per kvadratmeter på en bra spindelplats? det borde vara en vinkällare det, men det nämner han ingenting om, inte heller att spindlar varje år konsumerar i snitt 47 500 kg insekter per hektar jord, bara en sådan sak, men nämns det någonsin i vinsammanhang? nej det gör det inte, har jag någonsin skrivit om det? nej, det har jag inte, ska jag någonsin skriva om det? nej, det ska jag inte, vad vet jag om det, jag är väl inte dum heller? jag ska inte heller skriva om hur många huvuden det går åt per hektoliter vin, det vet jag ingenting om, nämligen, jag vet bara att det flyter omkring huvuden i vintankarna och det är illa nog.

Fakta om hur man provar vin

Den perfekta provningslokalen är fri från dofter, har dagsljus, vit yta på borden, neutral färg på väggarna och håller cirka + 19 C. I brist på att kunna leva upp till dessa ideal får man i hemmet göra det bästa av situationen.

Är det korkbitar och huvuden i glaset plockas de lämpligen bort med hjälp av en liten sked eller en gaffel.

Glaset ska ha en kupa, som samlar upp aromerna, och ett ben att hålla i. Varje provare behöver ett anteckningsblock och en penna så att hon eller han kan skriva ner sina intryck. Den som vill rangordna vinerna kan sätta poäng på dem, till exempel från 0 till 10. Man kan bedöma vad man själv tycker om vinet eller hur bra det är i förhållande till andra viner eller sitt pris. Notera dock, att vinprovning ska vara kul. Krångla inte till det med krav på detaljerade bedömningar och betyg om ingen egentligen har lust.

Stinker lokalen av vinäger och smuts får den 0 poäng oavsett sitt pris.

Den som vill dukar också fram vatten och bröd eller gröna oliver. Detta kan användas för att neutralisera munnen mellan vinerna. Vid professionella provningar används sällan eller aldrig sådant. Å andra sidan är proffsen vana vid att prova 5-6 och ofta många fler viner utan mellantugg.

Och den som föredrar det dukar fram tre-fyra huvuden. Inget är så gomneutraliserande, haha, som ett huvud eller två.

En grundregel, även för proffs, är att inte prova för många viner åt gången. För den som ordnar en provning hemma räcker det med två till tre viner och som mest sex stycken.

Boring. Vilket djävla miffo.

Det går bra att prova olika typer av vin tillsammans. Tänk bara på att de söta alltid ska stå sist. Det är svårt att prova torra viner när munnen fått känna på sötman.

Duval's handbok i självklarheter eller vad är det här, är det ett utkast till Duval's memoarer, är det här han samlat allt han vet ? vad vet jag ? jag vet allt han vet, det är uppenbart, solklart, definitivo och absoluto, var är fransyskan? kan inte hon lära mig det här ? kunskap ska piskas in, inte mesas in.

Normalt ställs de vita vinerna före de rosa och röda. Observera att en vinprovning alltid dukas från vänster mot höger och att glasen bara ska fyllas till högst en tredjedel så man kan snurra dem ordentligt och så att vinets aromer kan samlas i dess kupa. Vid professionella provningar testas alla viner vid rumstemperatur. Då kan man på gott och ont känna i princip alla aromerna som finns i vinet. Den som är ovan reagerar ofta negativt på vitt och rosa vin i rumstemperatur därför kan det vara bra att servera dessa vid något lägre temperatur.

Det tror jag på, tro´t den som vill, in vino veritas och hic iacet otium in absurdum. Ergo zum.

Slutligen: Upplys era vänner om att ni ska ordna en vinprovning för dem och be dem att inte ta på sig överdrivna mängder rakvatten och parfym. Stänker någon på sig för mycket av dessa ädla varor kan det ödelägga provningen på ett mycket effektivt sätt.

Äntligen något vettigt ! Karl'n har fattat att du är vad du luktar, säg mig vem du parfymerar dig med så ska jag säga dig vem du är.

En vinprovning görs i tre steg. Börja med att titta. Fatta glaset i benet och vinkla det över ett vitt underlag. Om två viner ska jämföras lutas båda glasen vid sidan om varandra. Vad har vinet för färg? Vitt, rosa eller rött? Är det kraftigt eller lätt färgat? Går det att utskilja dess nyans? Är vinet blankt eller oklart?

Frågor, frågor, frågor, bedöm för helvete nyansen på huvudena ! är de vita, rosa, bruna, gula, röda eller svarta ? Eller multikulturella ? haha, multikulturella.

Vinets färg är rimligen vitt, rosa eller rött. Det brukar de flesta kunna avgöra och det är en bra start. Nästa steg är att bedöma hur pass kraftigt färgat vinet är. Även det är ganska lätt, särskilt om det finns andra viner att jämföra med. Det är tillåtet att säga, att ” vin två har mer färg än vin ett, men mindre än vin tre”. Med tiden lär man sig bedöma färgintensiteten utan att ha referenser vid sidan om. Samma sak gäller nyansen. Men i början kan det vara svårt att se åt vilket håll det röda drar i ett rödvin. Då är det bra att ha andra viner att jämföra med.

Att vinet är blankt och klart är bra, men säger egentligen inte annat än att det har filtrerats före buteljeringen och att inga fällningar uppstått sedan dess. Oklarheter behöver inte betyda något negativt. Det är bara en signal om att något kan vara fel, vilket i så fall kommer att återspeglas i doften eller smaken. Notera dock att nästan alla kvalitetsviner blir oklara med tiden och att många ekologiska producenter inte filtrerar sina viner med påföljden att de inte heller är särskilt klara.

Där har vi huvudena igen. Mamma, jag vill härifrån. Jag vill hem. Jag vill tillbaka till livmodern. Vad gör jag här? Jag har inte bett om att få bli vinmördare. Är jag en vänlig själ? Nej, det är jag inte, men jag är inte ond heller, bara naiv. Det är jag och därför ska jag ha pisk. Vem kan komma och piska mig? Få se, de här som är röda i ena änden och blå i den andra, de ser fina ut.

Färgens intensitet och nyans säger däremot en hel del om vinet. Även om undantag finns är grundreglerna följande: A. Ett kraftigt färgat rödvin måste vara gjort på en eller flera druvor som innehåller mycket färgämnen, till exempel Cabernet sauvignon eller Syrah, och omvänt är ljusare rödviner vanligen gjorda på druvor med lägre halt av färgämnen, till exempel Gamay och Pinot noir. I Bordeaux används flera färgrika druvor, därför har vinerna därifrån oftast en kraftig färg, medan vinerna från Beaujolais, där man arbetar med druvan Gamay, vanligen är ganska ljusa i färgen. B. Ett rött vin är alltid blårrött som ungt, färgen går sedan via rött till tegelrött. Färgen ändras i takt med att vinet åldras och alla viner blir mjukare med tiden. Ett blårrött vin är alltså ungt och kanske också ganska strävt och outvecklat, medan ett tegelrött vin är mjukare och mer moget.

Va fan ska man sitta och glo på vinet hela tiden? Undra på att hans viner inte fick någon frukt !

Lukta sedan på vinet. Fatta glaset i benet och snurra det några varv. Snurra det gärna mot bordet, det gör det lättare att hålla koll på vätskan. Lukta på vinet. Är doften stor eller liten? Är den frisk, fräsch, fruktig eller mer instängd och jordig, källarlik? Är den endimensionell eller mer komplex? Finns det några krokar, associationer? Går det precisera dofterna? Doften är det som säger mest om vinet och det som är roligast att diskutera. Den kan vara stor eller liten och även om kvalitetsviner oftast har en stor doft är inte storleken avgörande. Det är däremot komplexiteten. Ett kvalitetsvin har alltid en mer komplex lukt. Där finns mer att upptäcka och vinet ändrar sig många gånger medan det står upphällt i glaset. Enkla viner är alltid endimensionella och domineras av ett, många gånger diffust, intryck. Viner som kallas publika, och som därmed uppskattas av en majoritet, har för det mesta en stor men endimensionell doft.

Nu är det dags att smaka på vinet...

Nej, det orkar jag inte med. Bort med skiten. Tråkmåns. Outhärdlig. Envar, haha envar, som sätter sig att bli vinmakare måste vara en tråkig, illusionslös skit, tillräckligt illusionslös för att roa sig med att skriva sömnpiller om sitt yrke när det blir tid över. Jag borde skriva mina memoarer. Undrar hur jag gör det ? Jag måste komma ihåg att fråga Sparrow. Vad är det här ? Är det en text om hur man gör vin ? Ja, det är det.

Att tillverka vin

Det är inte svårt att göra ett vin, att jäsa någon frukt och dess socker till en alkoholhaltig dryck. Men det är klart, det finns en del att tänka på på vägen...

Kunde ge mig fan på det, skitarsle.

Det är ingen större skillnad på att ha ett fruktträd eller en vinranka i trädgården. Begränsningarna för vinet är klimatet. Vinstocken kräver sol och värme för att må bra och för att kunna leverera söta frukter.

Han får mig att börja gråta.

Svalare klimat ger friskare, mer syrarika frukter med lägre sockerhalt. Med varma lägen förhåller det sig tvärtom. Jämför gärna med jordgubbar från Skandinavien respektive Nordafrika. Vinrankan, som utvecklas väl även i mager jord, är en klängväxt, därför bör den beskäras årligen. Varje vinregion brukar ha ett gemensamt sätt att tukta på.

Nejnej, det här är bara odlingsskit, jag vill in i den stinkande vinkällaren, vinmysteriets vagina. Kasta det, kasta det, beskära och skit, gallra och spruta, mmm, spruta, men nej, plöja, mmm plöja och så, nej sår gör man inte i vingården, man planterar i fåran, hm, nog av, haha nog av, var var jag, var jag i Connecticut ? nej, det var jag inte, var jag i Kansas City ? nej, det var jag inte, var jag i en rysk mardröm med en fransk valkyria ? ja, det var jag och här är något om själva vaginans funktion tror jag bestämt.

Skörden inträffar på hösten med tyngdpunkten på september-oktober på norra halvklotet och februari-mars på södra halvklotet. Den kan ske manuellt, för hand, eller maskinellt. Större enheter arbetar oftast med maskin. Tvivelsutan är människan bättre än maskinen på att kvalitetsbedöma druvorna, men även med maskinell skörd går det att göra kvalitetsviner.

Lol! Tvivelsutan, haha, tvivelsutan är Duvale en tråkmåns och ett dumhuvud, men jag hoppas vid gudarna, haha vid gudarna, vilka gudar? de grekiska? Nej, de romerska ? vem bryr sig ? ingen, inte jag, inte valkyrian, dåså.

Lite varstans förekommer nattskörd. Syftet är att uppnå svala druvor och att undvika vildjäsning. Sedan druvorna plockats av rankan förs de till vinifieringsanläggningen, som kan vara en romantisk, gammal slottskällare eller en modern, kakelklädd mammutanläggning med rostfria rör och tankar ackompanjerade av blinkande lampor och kontrollpaneler i överflöd. I vinifieringsanläggningen pumpas druvorna vidare för pressning (vitt) eller jäsning (rött).

Vitt vin kan göras av alla druvor. Det är bara druvskalet som är färgat. Pressas druvorna lätt och snabbt, hinner musten inte ta färg av ett blått eller rosa skal. I Champagne används två blå och en grön druva för att göra ett vitt vin. Står det Blanc(s) de blanc(s) på etiketten betyder det att bara gröna druvor använts. Grundregeln är att vita viner görs av gröna druvor...

Grundregeln är att vita viner görs av vita huvuden. Skit samma, jag ska göra rött vin. Var har vi hemligheterna om den saken?

Eftersom vitvin inte ska laka färg ur skalen, pressas druvorna direkt. Därefter renas musten genom centrifugering eller genom att musten kyls ner under + 8 C och lämnas att sedimentera några dagar. När det är klart flyttas musten till en jäsningstank, där jäsningen tar sin början. Denna sker vanligtvis mellan + 15 C och + 20 C och tar ett par veckor.

Rött vin.

Rött vin ! ge mig rött vin !

Rosévin kan antingen göras som ett vitvin, alltså pressas direkt, eller som ett rödvin: skalens lakas ur för att ge lite mer färg. Båda metoderna är vanliga och används ofta tillsammans.

Jag skiter i rosevinet! Jag förorenar det! Som jag förorenar vitt vin! Jag vill ha rött vin! Släng allt annat! Ge mig rött vin! Nu!

Rött vin görs av blå druvor som dras direkt till en jäsningstank, tillsammans med skalerna som ska lakas ur för att ge det röda vinet dess färg och strävhet. Både färgämnen och det sträva tanninet finns i skalet.

Ja! Yes! Yes och ja, ge mig rött vin. Och frukt. Nu. Nu kommer det.

Jäsningen sätts igång med det samma och sker vanligen mellan + 20 och + 30 C. Skalmacerationen kan pågå i allt mellan fyra och 60 dagar, men sju till 14 dagar är vanligast. Det innebär att många rödviner är färdigjasta när de pressas.

Jamen vad är bäst då, ditt as.

Vid pressningen skiljer man på självrunden must och pressvin. Det sistnämnda är mindre rent och strävare. De båda kan i ett senare skede åter blandas ihop om vinmakaren tycker att slutprodukten vinner på det.

Bara man får bort all hjärnsubstansen så är väl det okej antar jag.

Under jäsningen förvandlas sockret med hjälp av jäst till alkohol. Som biprodukter bildas koldioxid och värme - det är därför som vinmakaren ibland måste kyla musten. Samtidigt som sockret omvandlas till alkohol, bildas hundratals aromämnen - det som vi sedan återfinner i vinets doft och smak.

Jästen förtjänar ett kapitel för sig. Den utgör en nödvändig katalysator för fermenteringen. De tusentals, ja miljontals jästceller som finns på druvans skal, ger sig till att konsumera sockret i musten med känt resultat: alkohol, koldioxid och värme bildas. Nuförtiden är det vanligast att producenten tillsätter utvalda, odlade jäststammar. En anekdot är, att den första odlade jästen togs fram av och började användas av det danska bryggeriet Carlsberg på 1800-talet.

Efter den alkoholiska jäsningen, det som avses med "jäsningen" i daglig språk, äger en så kallad malolaktisk jäsning rum - såvida inte producenten väljer att blockera den med hjälp av svavel, vilket ibland sker med vita och rosa viner. Rödviner går alltid genom den malolaktiska jäsningen. Det som sker är, att mjölksyrebakterier omvandlar äppelsyra till mjölksyra. Detta höjer pH-värdet och gör syran mindre påtaglig i smaken. Samtidigt förändras vinets aromkomposition något.

Och vart, vart !, tog frukten vägen ? nu vet jag hur det är, nu vet jag varför det inte finns frukt i Duval's förbannade källare : han vet inte hur man gör, ge mig en sydafrikan nu och fransyskan på det.

DEL IV

Det var i samband med att de sista rödvinstankarna tömdes efter jäsningen och macerationen som Luc Impots påträffades. Hade den stackars amerikanen Pointer varit vid sina sinnes fulla bruk hade kanske tanken tömts tidigare. Enligt Duval's anteckningar och planering skulle cisternen ha tappats av flera veckor tidigare, men av någon anledning ville amerikanen inte avbryta macerationen i just den tanken. När hans assistent, Linda Sparrow, slutligen på eget bevåg tog tag i saken blev Pointer som tokig. I den mån han nu inte redan var det. Svårt störd av ett långvarigt tablettmissbruk och en rejäl överdos arbete.

- Men Richard, jag förstår inte, det här var den tanken du tyckte bäst om när du provade vinerna här. Gör vi inget kommer vinet att förstöras, sa Sparrow och fick medhåll av sin nyvunna bundsförvant Christiane Leblanc som var administrativ chef på Mas Russja och den som de facto värvade Pointer till gården.
- Nej, nejnej, nej, den tanken ska vi just därför spara in för framtiden, ni måste ha is i magen, ni får inte tappa huvudet så där, gör nu bara som jag säger, se så kila iväg härifrån jäntor så ska jag ge tanken en omgång piegame till, svarade den i tilltagande grad mentalt sjuke Pointer.

När slangar kopplades till tanken och pumpen sattes igång Pointer därifrån, likblek och efter att ha utslungat en evig förbannelse mot alla närvarande. Sparrow rusade efter för att försöka lugna ner honom, men kunde inte hitta honom.

Att något var gallet stod inte klart förrän cisternen tömts på all must och man öppnade luckan för att låta druvskalen falla ner i pumpen som skulle föra dem vidare till pressen. Ovanligt lite druvrester trillade ut, däremot satt en blek klump i vägen. En klump som visade sig vara Mas Russjas numer före detta caviste. Luc Impots, mannen som försvann så oförklarligt mitt under den pågående skörden. En anmärkningsvärd tidpunkt för en caviste att försvinna på. Något som tidigt stod klart för polisen och hade inte den korrupte Leblanc varit en av dem som fick uppdraget på sin lott skulle saken kanske ha blivit utredd redan på ett tidigare stadium.

Som saken nu hamnade var det genast många poliser som ville rota runt i Mas Russjas affärer. De upptäckte att det aldrig konsumerats tillnärmelsevis så mycket kokain i hela Provence som på Mas Russja sedan den nye ägaren tog över. Åtskilliga kilo av detta hade sugits upp av engelska näsor. Vidare konstaterades att där fanns en välordnad porrfilmsindustri, som matade fram nya filmer nästan varje dag. Men det var inte olagligt. Alla papperen var i oklanderlig ordning. Inte ens skattemyndigheten lyckades hitta några oegentligheter.

Det är klart att polisen visste vad som försiggick och vem som ägde stället. Det svåra var att hitta bevis för några olagligheter. De lokalanställda var vanliga rekorderliga människor från trakten och även om några av dem haft sina aningar var det ingen som kunde påtala något olagligt. Tvärtom var alla nöjda med sin arbetsgivare. De fick betalt som de skulle och även om lönerna inte var skyhöga var de inte heller sämre än någon annanstans. Spindeln i nätet visade sig Christiane Leblanc vara, till råga på allt syster till den korruperade polisen Leblanc. Hon var förvisso välbetald, mycket välbetald. Bättre betald än vad ryssarna visste om. Å andra sidan var det hon som räddade dem. Så de lät saken bero och höjde istället upp henne till administrativ direktör och dubblade lönen när allt det här var över.

Det enda som upprörde Christiane Leblanc under utredningens gång var en film där hennes bror medverkade, hög som Eiffeltornet och med sina korviga öron och den knöliga näsan i högform vilt kopulerandes runt bland ett flertal självutnämnda blondiner av vilka hon kände igen ett par stycken. Framför allt frapperades hon av de många finnarna på sin brors rumpa och den stora, hängande och slängande pungen, som var den fulaste hon sett.

Christiane Leblanc och Linda Sparrow kunde båda intyga att den amerikanske konsulten blivit allt mer tokig under veckorna sedan han tog över som vinmakare på gården och de hade båda hört honom tala om huvuden i jäsningstankarna. Det gjorde att misstankarna först kom att riktas mot Pointer. Men det visade sig snart att han hade ett hållbart alibi – han var på väg ner till Provence när Impots försvann och obduktionen visade att offret avlidit redan på söndagen före Pointers ankomst – och vad hans galenskap beträffade hade den funnits där latent sedan länge, nästan lika länge som han missbrukat tabletter.

Påpassligt nog hade Sparrow redan satt igång en process i syfte att omyndigförklara Pointer. Detta lyckades hon med under utredningens gång tack vare ivrig bistånd från släkten Pointer, som precis som Sparrow såg det goda i affären. På så vis kunde skådespelet fortsätta. Sparrow skrev själv och med hjälp av andra, medan släkten då och då försåg henne med nya foton av Richard Pointer iförd kavaj, slips och skjorta och synbart nöjt leendes in i kameran, som det anstår en världsstjärna. Att han aldrig visade sig offentligt förklarades med att han blivit folkskygg och drabbats av bakterieskräck. Som Howard Hughes, Ingemar Bergman och Michael Jackson. Kan hända den bästa. Det höll alla med om. Bäst av allt var att Sparrow med hjälp av en röstförvrängare som hon långt senare fick av Silja kunde tala i telefon som Richard Pointer. Apparaten kom från Olegs frus inköpsresa till Akihabara, dit hon for med toyboyen Serge. Enda problemet med det var att det nu var Sparrow som ständigt blev uppringd av butiken som undrade om det inte snart var dags för en ny röstförvrängare, en ny spelkonsol eller i vart fall en gammaldags skrattmaskin.

Sparrow stannade också kvar på Mas Russja och via kloka konsultköp kom hon snart att göra områdets bästa vin. I Richard Pointers namn. Ytterligare ett sätt att stärka det lukrativa varumärke, Pointer, som hon nu styrde med järnhand (på tal om det: Sparrow tog inte alls dåligt hand om Pointer, hon såg till att han fick så många sadistiska sköterskor och skötare han någonsin ville ha och så vitt man kunde bedöma hade mannen aldrig varit lyckligare i sitt liv än sedan han gick in i galenskapens värld. En anekdot är att Sparrow faktiskt försökte förmå Christiane Leblanc att åka till hemmet i USA och ge Pointer en omgång, men hon vägrade, inte på grund av uppdraget i sig utan därför att det finns så många färgade och latinos i USA, som de vita dessutom umgås med).

Nästa misstanke gick till australiensaren Philip Stone, den assisterande vinmakaren. Flera vittnen fanns på att han hade behandlat Luc Impots illa. Våldigt illa. Hade hotat att döda honom flera gånger och tvingat honom att arbeta extra på helgerna utan att han fick betalt för det. Om detta visste förstås vinmakaren Louis Duvale ingenting.

Det var också så, hade poliserna kunnat konstatera vid sitt första besök, att någon, sannolikt Impots själv, levererat in alla de efterfrågade mätvärdena i god ordning innan han försvann. Senare utredningsarbete visade att Stone deltagit i festiviteter och filminspelningar natten mellan söndagen och måndagen. Samtidigt inkom uppgifter som gjorde gällande att Luc Impots brukade smita runt och fönstertitta på Mas Russja. Hade han sett Stone? Kanske rent av hotat att berätta för Duvale eller ryssarna?

Det visade sig emellertid snart att Stone blivit ungefär lika galen som Pointer. Lämnade gården till fots sedan han i laga ordning sagts upp av gårdens administrativa chef, Christiane Leblanc, och dök senare upp i Indien. De enda spåren efter honom på Mas Russjas var en förvirrad text, som indikerade det djupa komplex och förakt han kände för Louis Duvale, snarare än, som man först trodde, en sjuk mördares inre läggning och böjelser.

En bättre novell än Duvale kan skriva

Av Philip Stone

Sent 1800-tal, Botany Bay, Australien

Jim Clarke var inte bara en sentida racerförare från Skottland han var också invandrare i Australien i slutet av 1800-talet som nu blivit förförda seklet och han sov ofta med sin son på armen därför att de hade ingen fru och när sonen hade blivit äldre gjorde de fortfarande det och en gång såg några grannar att de sov tillsammans och då tog de och dödade Jim Clarke därför att de trodde att han var en sådan där som tycker om små barn men det var han inte han var inte ens belgare och senare slog de ihjäl sonen också för han kunde också vara sjuk tänkte de och gjorde det och det kan man tänka på även i våra dagar när till och med racerföraren Jim Clarkes epok är förbi även om han lever kvar i våra minnen och det gör ju nu också den andre Jim Clarke och det fruktansvärda öde han gick till mötes och hans son som det var ändå värre för ungefär som om någon blev oskyldigt smittad av en könssjukdom och sedan inte trodd på sitt ord att han var oskyldig. Misstro är ett brott som löper över all tid i alla tider i evigheten.

Slut

När polisen Leblancs samröre med ryssarna uppdagades blev han för en kort tid misstänkt för brottet, trots att hans kollega Marron bedyrade att det måste vara ett felaktigt spår. Annars hade inte Marron något till övers för sin korrupte kollega. Kort sagt var Leblanc ett vandrande exempel på hur det inte får vara. En genomkorrumperad, egoistisk, enögd, opålitlig, obildad och rasistiskt lagd person som dessutom lyckats skaffa sig en uniform och därmed en gnutta makt; mycket litet makt, men en makt som han till fullo, kanske på ren instinkt, förstod att utnyttja. Att han förolämpade vinmakaren och belgaren på Mas Russja var för honom en självklarhet, nej, en skyldighet. Att han lät sig mutas av maffian var en erövring, en framgång. Något han drömt om. Uniformen gav honom ett uns makt, en möjlighet att förnedra och trycka ner för att hävda sig själv, och en möjlighet att inom begränsade ramar låta sig bestickas.

Marron lärde faktiskt känna Leblanc redan på collège Thomas i Draguignan. Marron började i 6ème samma år som Leblanc gick avgångsklassen, 3ème, för andra gången. Dessförinnan hade han även gått om en klass i småskolan och 5ème. Ålderskillnaden var så stor att det inte

fanns någon anledning för dem att känna varandra, men det var svårt att inte lägga märke till Leblanc. Hans far körde taxi för det mesta och när han inte gjorde det hängde han på Bar du Theatre, mitt på Boulevard Clemenceau. Ibland spelade han boule med vännerna, men för det mesta nöjde de sig med att dricka sig vingliga och skråniga. Mamman var ett mer oskrivet kapitel. Hunsad hemmafru, antagligen. Att mannen slog henne när han kom hemvinglandes från baren, lät Leblanc kollegerna på stationen förstå många år senare.

Av någon anledning gick aldrig Leblancs syster på Thomas. Hon hamnade på collège Ferrier, i andra änden av stan. Varför vet ingen, men så var det.

Leblancs far gick bort tidigt, skrumplever och andra alkoholrelaterade skador, såvitt man visste. Modern blev inte heller så gammal. Den frihet hon måhända hade kunnat vinna sedan mannen äntligen försvunnit ur hennes liv, gick om intet på grund av hennes vuxna barn. De fortsatte att tyrannisera människan fram till hennes död fyra år senare. Hennes magra lekamen var slut och framför allt ville hon sannolikt inte längre. Kanske bestämde hon sig för att börja dö många år tidigare.

Leblanc var ett färdigt svin redan då, på collège Thomas. Och så är det kanske för det mesta. Såvida personen ifråga inte träffar på andra världar – kärlek, upplysta vänner, godhet, engagemang, bildning – förblir nog de flesta vad de var redan som skolbarn, eller vad de blev som skolbarn. Ränderna går inte ur. Tänk så viktigt det är att det blir rätt från början. Att ingen föds alltför fattig, alltför egendomslös så att han eller hon inte måste slåss för att få ett minimum av respekt. Att utbildningsväsendet fungerar för alla och att man även blir upplyst om vad gott handlande är och att det inte är samma sak som att böja sig. Det är bra att barnen idag inte nödvändigtvis lär sig att böja sig, men det måste kopplas till en sund uppfattning om varje individs rättigheter och skyldigheter.

Att Leblanc var ett förhärdat och korkat svin gjorde honom inte till mördare. Däremot fick han sluta som polis. Numer arbetar han som dörrvakt på en klubb i Cannes.

De som följde närmast på listan över misstänka var två skördearbetare, Marcel och Olivier. De visade sig tillhöra en grupp som ägnade sig åt att stjäla trädgårdstomtar för att "befria dem". Felaktigt kom de att utpekas som medlemmar i kommandot "D & B", som inte stal tomtarna i syfte att befria dem utan för att hugga huvudet av dem. De skickade brev till Var-Matin med bilder på stympade tomtar och hot om nya attacker. En artikel i Var-Matin om "D & B" gjorde Pointer mycket upprörd, enligt uppgift från Sparrow. Han förstod inte så mycket av texten som var skriven av en lokal journalist, men väl bilderna av de huvudlösa tomtarna och den rödfärg som skvätts ut på dem.

Det stod snart klart att ingen av de båda ungdomarna hade med det kommandot att göra. Än mindre med mord. Marcel som vid sidan om skördandet och trädgårdstomtebefriande var en musikwanabee lyckades däremot skriva en hit. En bagatell som inte är mycket att hänga i julgranen med sin banala text och sina enkla ackord och harmonier, men det är väl sådant som slår, antar jag. Förstår ni något?

Left over and out

Em

And so has the time come to say

A **A**

goodbye

Em

And so has the time come to put

A **A**

an end

D **D**

You go, Your way

Bm **Bm**

And I go, my way

G **Em** **A**

And never shall we meet again

G **Em** **A**

And never shall we kiss again

Em

I guess everything must have an

A

end

Em

But sometimes the end comes to

A

soon

D **D**

You don't, mind at all

Bm **Bm**

'Cause you, want to leave

G **Em** **A**

And I can't change a thing

G **Em** **A**

This is the way it will end

So (now) you tell me, What's the

meaning with my, life

So (now) you tell me, Why

should I go, on

I know, I should be strong

But I, feel so weak

Weaker than I ever felt in my life

Cheaper than I ever felt in my life

So this is it and I'm on my

own

Scared and terrified just like a

child

You don't, care at all

You're happy, as it is

I'm the one left on my own

I'm the one left over and out

D	A	
How quick things changes		How can I go on on my own
Bm	G	F#m
when you're not aware of what's		when it feels like it does
Em	Em	
going on	and	right now
D	A	
How quick life get's fucked up		How quick life get's fucked up
Bm	G	F#m
when you're are left over and		when you're left over and
Em	Em	
out		out

(Marcel's vän Olivier kände sig manad att flytta till Paris och därifrån tog han steget ut i vida världen där han levde i olika kollektiv och deltog i demonstrationer och andra manifestationer som han kände för. Jag antar att han helt enkelt var ett barn av all tid i allmänhet och sin tid i synnerhet så han sökte inte trygghet i en partistämpel eller en organisation, han agerade när han tyckte att det kändes rätt. Dessvärre för honom kom han sedan in i en fas där manifestationerna blev en livsstil, ett måste, ett gift (Seattle, Washington, Prag, Nice, Mexico City, Quebec...) och han började maskera sig, fast han var den fredligaste demonstrant som någonsin skådats, och det bar sig inte bättre än att en nervös, ung stackars polis under en stökig demonstration drog batong i Oliviers huvud samtidigt som dennes pulsåder gick av; Olivier dog och polisen suspenderades)

Ingen vet säkert, men ett rykte sa att det var Silja som hjälpte Marcel att få sitt kontrakt med skivbolaget. Hur hon kunde göra det? Jo, här ska ni får höra.

Oleg Ragulin, chefen för Mas Russja, misstänktes aldrig för mordet på Luc Impots. Däremot hade det kanske gått att bevisa att han gjort sig skyldig till mutbrott, men han hann smita innan polisutredningen hunnit så långt. Många tror att han bara var ytterligare en av alla dessa personer som oförklarligt försvann under de där höstveckorna. På sätt och vis stämmer det. Fast i Olegs fall åkte han frivilligt och enligt planerna till Moskva för ett rapporteringsmöte.

Bara någon dag före hans avresa stod det klart att mannen blivit en ny person. Redan när han fick ihop det med horan Silja Starsinova förändrades han. Blev mjuk och en aning mesig. Satt och tittade på naturprogram och till och med Teletubbies som han plötsligt tyckte var ett fint program. Kvinnans eller rättare sagt kärlekens makt. Silja var kär hon också, men för hennes del innebar den nya positionen bara att hon äntligen fick vara sig själv. Snäll och omtänksam.

Men det var den där morgonen strax före avresan som Oleg var så uppenbart förändrad. Log mot alla. Gick till och med ut i vinkällaren och ropade uppmuntrande ord till Sparrow och Pointer och nöp Madame Leblanc i kinden. Han ställde för första gången ingående frågor om hur flickorna längs vägarna egentligen hade det. Just de. Personligen. Det gällde inte längre

hur man skulle göra för att få dem att dra in så mycket pengar som möjligt på kortast möjliga tid.

- Nu åker jag till Moskva för att missionera. Mitt mål är att få "Företaget" att ställa om sitt fokus, att sätta upp en ny vision, skriva om affärsidén och att ta till sig nya värderingar som vi sedan långsamt får implantera från djupet av organisationen och våra hjärtan, sa Oleg till Silja där han stod på den breda trappen till själva Mas Russja med resväskan i ena handen – bara en sådan sak: han bar sin väska själv – och Silja i den andra. På huvudet satt som vanligt hans nostalgiska hatt i neobreznjevsk stil och i halsen, innanför den väldiga rocken, satt prydligt en liten andropovscarf. Trots den kvardröjande värmen hade han sina älskade tjernenkohandskar i skinnimitation på händerna.
- För Promomarjova och hennes systrar – ända tills döden skiljer oss åt! utbringade han sitt stridsrop för att muntra upp alla andra och utan att ana att det var just det som skulle hända. (Promomarjova var en av de många kvinnliga flygarna och fallskärmjägarna som slogs för sitt modersland under andra världskriget, Stalin använde dem förstås hämningslöst i sin propaganda, bortsett från när han lät avrätta dem. Av någon anledning hade de kommit att bli Ragulins stora hjältar. Somliga menade att hans mormor var en av de berömda piloterna, men det har inte gått att få bekräftat.)

Oleg åkte till Moskva. Blev mottagen som en kung – hans avdelning uppvisade en strålande lönsamhet – och allt gick bra tills det var hans tur att tala inför den församlade gruppen av "Företagets" högsta ledare. Han äntrade talarpodiet med sin stickiga kostym i klassiskt kremlsnitt och från Gromykos gamle skräddare Leo Bulgakov i Novosibirsk, log varmt – så gott han kunde le varmt med sin skräckinjagande björnskalle - mot församlingen och tog till orda.

Olegs tal till den höga församlingen i oktober 2000

Bröder, systrar, kamrater,

låt mig först få säga att det är ett oerhört stort nöje att stå här idag, mitt i denna samling av älskade vänner och bekanta ansikten i hjärtat av mitt kära Ryssland. Visst har vi det bra där borta i Frankrike, men inte är det som här inte. Det är det inte. (plats för eftertanke och spridda skratt)

Kära vänner, vi befinner oss i en tid där man lärt sig sin utantilläxa, kanske inte lika mycket i öst som i väst, men tro mig, även öst kommer att få lära sig att rabbla den. Och vad säger då den här läxan? Jo, den säger att en god organisation är god - att den står för kulturell blandning, jämlikhet mellan könen och långsiktigt fokus på uthållighet och miljömässiga hänsynstaganden. Där liksom här vet de flesta att detta bara är struntprat. Jag kan förvisso inte tänka mig att det kan gå så långt att någon över huvud taget och ändå mindre att en president haha, vilken befängd tanke, skulle säga att, ”nej vi tänker inte verka för att sänka koldioxidutsläppen i världen, vi tänker inte verka för Jordens bästa, därför att på kort sikt är det inte det optimala för vår del av ekonomin och vårt folk, så gör vad ni kan ni bara, medan vi fortsätter att hänsynslöst tjäna pengar”, haha... ja, ni hör hur befängt det låter, nej det händer inte, men likväl är det sant att de flesta inte menar något med vad de säger när de talar om den där jämställdheten och kulturblandningen och miljöhänsynen, som när ett större kemiföretag ber om ursäkt för att de lanserade genmodifierade grödor vilket vände konsumenterna, den verkliga marknaden, mot dem, ”oj oj”, sa de då, ”hade vi vetat att konsumenterna inte var redo för vår sofistikerade produkt hade vi aldrig lanserat den, inte nu i alla fall”, och detta, vill jag understryka, är det samma som att säga att de var mer sofistikerade än de dumma konsumenterna som inte förstod sig på företagets fina möjligheter att tjäna en hacka på en form av gröda som varken var bättre för miljön eller konsumentens hälsa än de nuvarande produkterna. Det som hänt, mina vänner, var att företagets marknadsundersökningar missat de nya nätverken av engagemang i miljöfrågor och mot en globalisering styrd av enbart ekonomiska intressen. (plats för medhållande nickar)

Det räcker inte med att läsa affärstidningarna och en ekonomutbildning om man vill leda ett företag idag. Man måste också veta vad som händer bakom rubrikerna. Ett företag måste utrusta sig med ett humanistiskt kapital. Men hur många tänker på det? De flesta företag har ett ytterst begränsat perspektiv och det duger inte. Man måste kunna sin historia för att förstå samtiden och för att kunna sia om framtiden. Och det gäller att kunna läsa subkulturerna: de ger den tydligaste vinken om framtiden – låt vara att vi inte vet om deras idéer kommer igen i en mer etablerad form om ett, tio eller 20 år. Glöm inte heller att det vi uppfattar som en subkultur av andra, ungdomar till exempel, uppfattas som etablerat och att det däremot kan slå ner som en blixtnär i vår verksamhet när vi minns anar det! (plats för lite eftertanke)

Stor blir större. Det är en trend idag. Är det bra? Kanske. Vi kan rationalisera. Vi kan effektivisera. Men vart tar de mindre enheternas själar vägen? De för den långsiktiga överlevnaden livsvikta själarna. De stora, framgångsrika stora, verkar som konglomerat – ja det inte bara för att jag föddes i Sovjetunion jag säger det (plats för skratt) – där de små, enskilda delarna, själarna, fritt får utvecklas, fritt får odla sitt inre och yttre. Men det är inte det vi ser idag. Kamrater! Stridsropet låter: Tillväxt genom decentralisering! (plats för applåder)

Varför talar jag om det här? Jo, det gör jag därför att jag är övertygad om att även vi måste inse att vi står inför en ny typ av konsumentmakt. Den nya tekniken har krympt världen. Informationen sprids med blixstens hastighet och grupper med allehanda engagemang bildas oavbrutet och så snart det finns något som tillräckligt många blir upprörda av. Om det må vi tycka vad vi vill. Det är ett faktum. Och en ny förutsättning för vår, för all, verksamhet. Kort sagt försöker människorna, konsumenterna, den verkliga marknaden, att ta reda på vem som är vem och vem vem är, inte vad vem utger sig för att vara, eller hur vem ser ut eller luktar. För att möta dessa nya krav från marknaden måste man alltså ha klart för sig vem man är. Vet ni det, mina vänner? Vet vi det, kamrater? (plats för ängsliga blickar)

Ett bra företag har en mängd potentiella värden. Värden som sällan mäts idag. På senare har en del verktyg tagits fram, men de skrapar bara på ytan. För sin egen överlevnads skull borde varje affär väga in de potentiella värdena i varje års bokslut. Jag talar om, om jag nu får använda lite management - amerikanska för att understryka hur rätt det här är (plats för skratt), Hidden values, jag talar om Honesty values, jag talar om Hidden and Honesty Values, HHV! (plats för applåder)

Jag trodde först att det skulle krävas en komplicerad filosofi som ledstjärna för människan. En komplicerad utopi. I vart fall en ny utopi som kunde ersätta alla de redan kända och använda. Så slog det mig på planet mellan Zürich och Moskva, att det räcker med en enda regel. En enda lag. Och den är redan skriven gång på gång. Formuleringarna varierar, men budskapet är det samma: Gör mot andra vad du vill att de ska göra mot dig. Så enkelt är livet, mina vänner. (plats för applådaskor)

Här har jag levt mer än ett halvt liv utan att ha en tanke på att det kunde vara så, men nu vet jag och jag vet precis hur vår slipsten ska dras och som ni förstår står vi inför stora förändringar av vår verksamhet. Exakt hur vi ska gå vidare vet inte jag. Däremot hoppas jag att vi i samband med det här mötet ska kunna enas om att föra upp saken på dagordningen så att vi kan tillsätta en projektgrupp med uppdraget att utarbeta riktlinjerna inför framtiden. Vill ni ge mig en plats i denna viktiga framtidsgrupp står jag till förfogande och vill redan nu flagga för att jag ser barnen som det viktigaste i vårt framtidsbygge. Det är viktigt att vi i vår hantering gör sådant som verkar gott för barn. Vi får inte skada barnen. De är samhällets viktigaste human resources, som amerikanen skulle uttryckt saken. (plats för applådaskor och spridda hurrarop från alla som står upp i bänkarna). Slut

Så talade Oleg. I mer normala verksamheter hade man fått ta till tämligen avancerade metoder för att göra sig av med en så obekvämlig person. "Företaget" kunde välja enklast tänkbara väg. Frågan var bara om de skulle skjuta honom på direkten eller vid ett senare mer väl valt tillfälle. De valde det sistnämnda alternativet, men andra hann före. När Oleg Ragulin samma kväll gick till sin favoritrestaurang Scandinavia, lämnade han som vanligt in sina vapen i vapensåpet i entrén, åt och drack och vinglade ut mitt i natten, utan sina vapen och utan sina livvakter som han glömde bort i fyllan och villan och utanför Scandinavia väntade ett par Kalaschnikov på honom. Ett ödets tragikomik ville att Oleg skulle tas för Anatolij Kasparov, journalisten, och kort sagt gick det som det kan gå när någon befinner sig på fel plats vid fel tillfälle.

"Företaget" som tänkt avliva Oleg följande dag tog ändå illa vid sig och gjorde därför sitt bästa för att ta hand om Olegs tre barn, hans hustru och hennes nye älskare (en 21-åring från Neapel) och inte minst Silja.

Silja Starsinova sörjde Oleg Ragulin länge och mycket. Lindring för smärtan var den lyxlägenhet hon fick vid Place de Lice i St Tropez och den roll hon fick som internkonsult i "Företaget", med uppgift att bedöma nya flickor. Detta att en kvinna som Silja tog över den rollen ledde till att det nu var slut med de tidigare inträdesproven av den typen som annars är vanliga i branschen och som Daniella bland många andra fick genomgå.

Silja skaffade sig ytterligare en lägenhet, i hamnen i Nice. Där tog hon för vana att gå genom Vieux Nice och ut på Quai des Etats-Unis, som Quai du Midi heter sedan 1919 (som tack till

president Wilsons enligt fransmännen kloka beslut att föra in Amerikas Förenta Stater på civilisationens sida mot barbariet i kriget 1914-18), och vidare därifrån längs Promenade des Anglais. Hon älskade folklivet i gamla stan. Det levde vidare trots horderna av turister och utbölingar som hon själv. Ändå mer älskade hon den väldiga bukten Baie des Anges. Hon vandrade på promenaden, dess breda trottoar, och tittade ut över havet som bredde ut sin azurblå mage under den lika azurblå himlens leende. När hon passerat hotell Negrescos rosa kupol brukade hon sätta sig på en av de ödsliga, blå stolarna och titta ut över horisonten, de stenklädda stränderna och folklivet på engelska promenaden, där rullskridskoåkare och sparkcykelåkande barn delade utrymmet med påbyltade och stapplande pensionärer, turister i shorts och till synes herrelösa hundar. Franska, engelska, tyska, italienska och skandinaviska tungor blandades med en och annan japansk, rysk eller okänd tunga.

Där satt hon och tänkte på sitt livs kärlek Oleg. Hur osannolikt alltihop var, inte minst att han faktiskt blev hennes livs kärlek. Hon tänkte på sin business. Hur hon omsatt flera av Olegs idéer från det ödesdigra Moskva-talet, vilka framgångar hon haft och vad som nu närmast stod på tur. Sedan hon kommit med i "Företagets" högsta ledning fick hon större möjligheter att förverkliga Olegs visioner och tankar. Och därifrån gick allt i överljuds fart. Hon hade bara suttit med några månader i den exekutiva ledningen, när Putin själv ringde och bad henne ta plats i hans närmaste krets av personliga rådgivare. Ryktet om hennes klokhet, goda omdöme, intelligens och ledaregenskaper hade nått Kreml. I samband med att hon tackade ja till Putin bestämde hon sig för att sluta med sin Boiler room – verksamhet (hon tog ett tomt bolag, gav det ett nytt namn, styrelse och en intressant affärsidé, gömde vidare ägarna (sig själv) bakom olika stiftelser och offshorekonton och lät en av "Företaget" kontrollerad bank skriva ut ett lämpligt prospekt varefter aktierna kunde börja säljas till en marknad av hugade riskkapitalister. Med hjälp av en luftig bokföring, uppdiiktade pressreleaser och ryktesspridning, bland annat på nätet, kunde hon blåsa upp en bubbla som snabbt fick karaktären av ett kedjebrev. När intresset bland småspararna var som störst började offshorekontona att sälja av. Med andra ord plockade då Silja hem vinsten. Hon brukade hinna göra sig en rejäl hacka innan bluffen uppenbarades och investerarna satt där med Svarte Petter; ibland höll de med Svarte Petter masken och körde vidare något år till som om inget hade hänt) eftersom hon med all rätt inte trodde att Putin skulle uppskatta den sortens affärer. Vid närmare reflektioner på Promenade des Anglais hade hon också kommit fram till att inte heller Oleg skulle ha gillat det där. Hennes ursäkt var, att hon satte igång det hela innan hon fått en stabil plattform i "Företaget" och hon ville ha en "draåthelvetepost" och ordnad ekonomi för att kunna behålla sin frihet om hon plötsligt slängdes ut ur "Företaget". Hon ville kunna arbeta vidare i sin strävan att göra arbetssituationen drägligare för de många, ofta unga flickorna som slussades ner till Sydfrankrike från det gamla öst. Och hon hjälpte även andra unga att förverkliga drömmar, kanske även Marcel.

Oavsett om Oleg sitter i sin himmel, vandrar som en ko längs de dammiga vägarna i Rajahstan eller ilar fram som en vindpust över sanddynerna i Namibia är han säkert både glad och stolt över sitt livs kärlek.

(Siljas nästa projekt blir att försöka placera ut enorma speglar i rymden, speglar som kan lysa upp städer och regioner i de nordligaste delarna av Ryssland så folket kan få några timmars extra dagsljus under de långa vintrarna.)

Ett tag trodde polisen att det var någon av alla sekter i trakten av Draguignan som bringat Luc Impots av daga. Kanske Mandarom utanför Castellane, som sökte en ny väg sedan dess grundare och guru, Gilbert Bourdin, gått bort i mars 1998. De utkämpade enligt uppgift

dessutom krig med invandrande utomjordingar. Hade de kanske något med de påstådda tefaten att göra. Eller var det kanske Soltempelorden med sin ledare, som påstods komma från Sirius och som fick meddelanden därifrån alltmedan flera medlemmar dog eller dödades i mass(självmord). Inget tydde dock på att någon sekt skulle ha varit inblandad i något som hade med Mas Russja, Luc Impots eller någon annan där.

Den skicklige teknikern och matematikern Lazlo Bartok misstänktes väl egentligen aldrig för mordet, men han fick ändå utstå ett flertal förhör, både med den vanliga polisen och säkerhetspoliser från Frankrike och USA samt säkerhetsfolk från banker och företag ute i världen. Misstankar fanns om att han hade placerat ut virus, porrbilder och annat i system lite varstans. Inte i ett enda fall kunde något spåras tillbaka till Lazlo eller Mas Russja eller "Företaget". Däremot stod det utom allt tvivel att många personer som vistats på gården fanns utlagda på nätet och både hos CIA och SDI. Bland de personer som kunde identifieras fanns Silja Starsinova, Philip Stone, Daniella Aubert och Luc Impots.

Jag kan berättade att Lazlo la in filmen med Stone och Silja med flera i ett federalt system i USA, som bland annat användes för kommunikation delstaterna emellan. Det kunde röra pensioner eller skolvgifter. Filmen dök upp både här och där under de följande månaderna. Det var först i slutet av december år 2000 man lyckades identifiera och förgöra Lazlos virus. Mest skada ställde det till med i Florida där det plötsligt dök upp på alla berörda skärmar när alla satt där och med spänning följde den automatiska röstsammanräkningen av presidentvalet år 2000 som därmed kom av sig och fick göras manuellt istället. Alla var mycket chockade (och ytterst sällan roade, även om det förekom sådana reaktioner också) och bakom kulisserna pågick under några timmar det omfattande cover up som resulterade i att röstsedlarna hölls ansvariga för de problem som uppstått. Demokraten Al Gore gick hårt åt segraren George W Bush och krävde både det ena och det andra, därför att han faktiskt trodde att denne, hans bror guvernören i Florida eller CIA placerat Stone och Silja mitt i rösträkningen för att vinna segern.

Lazlo gick givetvis fri och har fortsatt en lysande karriär inom "Företaget", där han ändå levtt farligt till och från eftersom topparna har föga förståelse för ungrarens böjelser att i tid och otid plantera porr och falska nyheter varhelst han kommer åt.

Sharon och Linda Stone och Leena Peltonen flyttade till Goa, Indien. Indien sedan 1985; den nuvarande delstaten fick vänta 25 år på att komma med i det Indiska statsförbundet. Fram till väntetidens början var det portugisiskt i 300 år. En tid som satt sina spår. Fortfarande är 40 % av befolkningen katoliker. I ett land där katolikerna annars inte ens utgör en procent av befolkningen.

De båda kvinnorna bestämde sig för Goa utan att ha en aning om vare sig statens historia eller så mycket annat. Det var en kvinna de träffade i England som talade väl och länge om den gamla hippie- och homofristaten, där man kunde leva på ingenting. Redan efter tre veckor i örriket tog de en charter från Gatwick till Mumbai, Indiens största stad. Ett dygn stannade där. Det var fullt tillräckligt för att få en kulturchock och hinna konstatera, att kaos och fattigdom ger de flesta mätta och rika dåligt samvete och får dem att känna sig illa till mods (även om de är nyförälskade), undantaget endast de som anser att det är rätt att en del är ofantligt rika, medan andra är erbarmligt fattiga och som ibland rent av tycker att det är alla religioners och samhällsystems viktigaste inslag att lära folket veta hut och hålla sig på sin plats och vara nöjd med den ringa lott som den gode guden eller de goda gudarna behagat tilldela dem.

Lilla Linda var den som bäst klarade av trafikkaoset, magra kor, halta hundar, rickshaws, evigt tutande taxibilar av märket Ambassador, lytta, vansinneskörande bussar, lyxiga privatjeepar från familjekonglomeratets Tata verkstäder (och mitt i alltihop: en fullastad elefant till Lindas lycka, vackert målad av de orangeklädda munkarna som gick i samlad tropp runt sitt ambulerande rislager; om den blå texten på elefantens snabel talade sant, hette den Babu), doften av brinnande kol och torkad dynga, bränt gummi, djur, svett och allsköns kryddor ("peppar är kryddornas kung och kardemumma dess drottning, och dyrast är saffran"), förklarade den vänlige kryddhandlaren utanför deras nedgångna hotell med ett hål i väggen istället för luftkonditionering, ett hål som utan urskillning och pardon släppte in alla de omtumlande dofterna och ljuden från den brusande och signalerande gatan; kackerlackor i det risiga badrummet där en svagt strilande stråle brunt vatten var allt som fanns för den som ville rengöra sig).

Efter en natt var resällskapet på väg mot Agra och Taj Mahal, som de ville se innan de vände söderut mot Goa. De överfulla bussarna gjorde dem så kulturchockade att de inte bara fortsatte vara kära i varandra utan även föll handlost för Indien när de väl kom fram till det som en gång var Indiens huvudstad, det skitiga och röriga Agra. De förstummades av Taj Mahals skönhet, mindre än de trott men oändligt mycket vackrare än de vågat hoppas. För 50 rupies lät de fotografera sig tillsammans alla tre, från entréportens utsikt mot det sköna kärleksmonumentet.

Sharon förvånades över att muslimerna haft sådant inflytande i Indien och så långt österut. Hon hade trott att islam var en religion för araber. Hon imponerades av den kultur de stod inför och förvånades (igen) av att den kom från platser som Samarkand och inte alls längre västerifrån. De asiatiska dragen den förde med sig hade genom seklerna rundats av eller suddats ut av dravider, mundafolk, tamiler och många andra.

Leena ansåg det var bara vad man kunde förvänta sig av en australiensare, att hon inte kunde österns historia. Hon, en gammal sovjetmedborgare, visste däremot mycket väl var Samarkand låg och varifrån erövrarna kom. Å andra sidan visste hon inte mycket om Islam. Vare sig det eller annan religionsundervisning fanns med på det sovjetiska skolschemat.

Kvinnorna lärde sig inte allt men mycket om Babur, den förste stormogulen i Indien. Han levde 1482 – 1530 och fick, i likhet med sin efterföljare Humayun, ett turbulent liv. Ständiga krig tvingade dem att hela tiden flytta. Det var först i och med att Akbar (1542 – 1605) kom till makten som saker och ting lugnade ner sig på så vis att någon form av huvudort kunde sägas ta plats. Akbar, lärde sig kvinnorna, brukade gå upp före solen och meditera.

Linda tyckte att kronprins Jehangir var mest intressant, därför att han bevislingen hade haft ett mycket rikt sexliv och många fruar.

Leena fascinerades av Jehangirs drottning (när han blivit kung) Mihr-un-Nisa eller Nur-Jehan Bergum, som var så vacker, intelligent och så skicklig i kärlekskonst (som hon fått specialträning i) och duktig på att rätt använda de många droger och mediciner som på den tiden användes för att förhöja den sexuella extasen, att hon fick total makt över den sexgalne Jehangir och kom att bli den som i praktiken styrde riket.

Sharon tog mest intryck av den tragiska kärlekshistorien mellan kronprinsen Salim och slavflickan Anarkali. Det var verklig, och omöjlig, kärlek mellan de båda och när Salims far den store Akbar kom på dem lät han mura in den stackars flickan levande i en mur. Senare när

Salim själv hamnat på tronen lät han skriva på den marmor som omslöt Anarkali: ” Åh! Om jag kunde få hålla ansiktet av min Älskade en gång till, Jag skulle lovsjunga min Gud till Domens dag.” Och undertecknat med ” Din älskade Salim, Akbars son”.

Sharon grät när hon läste om Anarkali och Salim och de grät alla tre när de lärde sig att Taj Mahal lät uppföras av den bedrövade Shah Jehan sedan hans älskade Arjumand Bano Begum eller Mumtaz Mahal, som blev hennes titel, dött i barnsäng (hennes 14:e barn på 18 år). Den stora sorgen och de höga kostnaderna för uppförandet av detta världens största kärleksmonument ledde till att Jehan sattes i fängelse av en av sina söner och där dog han också. Ensam och ständigt sörjande sin Mumtaz Mahal.

Imponerade av människors vänlighet och historien och om än inte glada över så i vart fall vana vid trängseln och dofterna, gav sig det lilla resällskapet av söderut. Med tåg och buss bar det av till huvudstaden i Goa, Panjim. De reste tillbaka via Mumbai, där de fick vänta i sex timmar innan det försenade tåget kom iväg. 24 omtumlande och tröttande timmar senare kom de fram. De köpte en Royal Enfield 500 och körde norrut. Deras resa slutade vid Mandrem Beach och ett enkelt, men trevligt hus nära stranden, som de fick hyra billigt. Där fann de sin lycka. Efter bara en månad hade Sharon tatuert tecknet för lycka på sin högra skuldra och Leena tecknet för kärlek på sin högra skinka och en delfin under vänster fot, därför att hon tyckte att det var skönt.

Linda började i Nursery School i Siolim Village, söder om floden, och fortsatte senare i Saint Mary's Convent Primary School i Mapusa, ändå längre söderut. Det var några mil att köra från Mandrem, men kvinnorna turades om att skjutsa Linda på Enfielden. Linda klädd i skolans gröna klänning och vita blus. Leena älskade Linda som sitt eget barn och var mycket lycklig. Det var en över huvud taget mycket lycklig familj.

De öppnade en strandrestaurang med tjugotalet solstolar. Sappho Beach. De skötte den så väl och så hjärtligt att den snabbt kom med i Guide Routard och Lonely Planet för vänligt bemötande och bra mat. De hade alla möjliga gäster från ryggsäckar till Krishan Bhosle, som var inblandad i den stora börssvindeln på de indiska börserna härom året (han var en av deras första kunder!) då några kriminella mäklare såg till att manipulera och marknadsföra aktiekurserna i ett antal bolag i syfte att skapa uppblåsta vinster till sig själva. Cirka 700 miljoner tjänade de, medan Mumbaibörsens värde halverades på ett år. Dessutom blev av någon anledning Sappho Beach hipp i Bollywood vilket ledde till att en och annan bollywoodstjärna plötsligt kunde dyka upp på deras enkla ställe.

Vid sidan om stranden började Leena tillverka paketyklar, på kort sikt för den indiska marknaden, på längre sikt för övriga världen då föroreningar och dyrt bränsle skulle öka efterfrågan, enligt hennes bedömning. Trehjuliga cyklar, med hjulparet framtill, under flaket.

Den stackars Philip Stone lyckades ta sig från Mas Russja, även om han trodde att allt var slut när han mötte Pointers och Sparrows bil. Från diket tog han sig småningom till Spanien. Av rädsla för ryssarna färdades han nattetid och senare i skogarna under dagtid. När han i mitten av oktober nådde Barcelona var han både utmärkt, skitig och en erfaren uteliggare. Kort sagt var han kvalificerad för att få sig en plats som lodis på Placa Real. I mars 2001 efter en besvärlig och nederbördsrik vinter, tog han mod till sig och ringde sin mor som bodde nära Griffith (nära med australiensiska mått mätt).

Hans mor var en präktig bondmora om än en aning mager. Hon hade fostrat sju barn, av vilka hon ansåg alla utom Philip vara normala. Det var inte bara det där med myggorna och Red River Ross Fever – det var förvisso anmärkningsvärt mesigt och vekt -, det var framför allt att han envisades med att dricka öl ur glas. Alla tittade på honom! Som mor fick hon skämmas. Hon visste att alla undrade om han bara var en aning korkad och mesig, eller om han dessutom var bög. Det var typiskt att just han skulle gå och ta ett stick av myggan och inte tåla det.

När telefonen ringde höll som bäst på att breda vegemite och jordnötssmör på en smörgås. Hon tittade ängsligt ut genom fönstret mot den milsvida oändligheten och såg oroad ut. Det gjorde hon alltid när telefonen ringde. Det kunde ju vara Philip.

Att han talade sluddrigt och viskande med en ovanligt hes röst, ansåg hon vara en normal utveckling på det tillstånd han dessvärre förbannats med redan från födseln. Hon tittade upp mot himlen, tänkte på sin bortgångne man Henry - en rejäl karl som både kunde sko hästar, lyfta den gamla Fordson-traktorn med en arm, dricka direkt ur flaskan och skämta om att sätta på djuren – och tackade Gud för att Henry slapp uppleva att deras värsta farhågor besannades avseende den yngste sonen. För att få slut på samtalet så fort som möjligt och innan någon granne upptäckte att hon talade med honom (hur det nu skulle gå till med tanke på att det var tre mil till närmaste granne) berättade hon så fort hon kunde att Sharon ringt och sagt att hon och Linda flyttat till Goa och – det var mamma Stones egen idé för att få slut på pinan - att det nog var en bra idé om han såg till att pallra sig iväg dit så fort som möjligt, vilket, påpekade hon, innebar att han inte skulle ta vägen via Australien.

Stone lyckades på ett mirakulöst sätt få arbete på en båt som påstods frakta smuggelgods åt bröderna Hinduja, som för en kort tid orsakat den engelske ministern Mendelsons avgång (han beskylldes för att ha blandat sig i deras ansökan om engelskt pass) och som påstods vara inblandade i den stora mutskandalen med det svenska företaget Bofors, som kanske kostat både en och annan svensk och indier livet – vissa hävdar att både den svenske statsministern Olof Palme som sköts 1986, den svenske krigsmaterielinspektören som lite senare mystiskt omgång i tunnelbanan i Stockholm och den tidigare Bofors-chefen som omkom i en bilolycka under pågående utredning ungefär vid samma tid och kanske rent av den indiske premiärministern Rajiv Gandhi vars mördare man aldrig fått tag i, att de alla på ett eller annat sätt skulle ha haft med saken att göra. Om detta hade nu inte Stone en aning och även om han haft det hade han inget val och dessutom kunde han med all rätt hävda att världen är full av rykten och konspirationsteorier.

Efter en tids kringflackande på de sju haven anlöpte slutligen det indiska fartyget indisk hamn, och hamnen visade sig vara Panjim. På chansning gav han sig iväg norrut mot turiststråken däruppe, men inte tillräckligt långt norrut förr att kunna hitta Sharon, Linda och Leena, som slagit sig ner norr om floden, norr om turiststråken, på de stora, ödsliga stränderna. Han hamnade i trakterna runt Callangute, men till skillnad från Sharon som rensade kontot innan hon drog, hade han inga pengar. På något vis hamnade han på Love Shack Beach upp emot Baga till, där han frånvarande, skäggig, dreglande, utmärglad, i trasor, lätt illamående av hunger och ansatt av Red River Ross Fever föll ihop. Som tur var för honom var den finska före detta groupien Marja Hyveräanta där just då. Marja, på sin tid känd som Lotta Love, var vid det här laget över de 70 och det var länge sedan hon haft ihop det med både den unge Pete Townsend och den nästan lika unge Jimmy Page och hon drog sig nu fram på att ge ”Full body massage” åt finnar och i förekommande fall finnskor på chartersemester. Marja fattade omedelbart tycke för Stone, som dels hette Stone, dels verkade

han vara ”mer än Rolling”, som hon uttryckte saken. Dessutom tyckte hon – skumögd som hon blivit på gamla dar - att han var lite lik en ung Ron Wood, eller en Johnny Thunders i sin slitna uppenbarelse.

Det tog inte lång tid innan Stone fann sig väl tillrätta som Marjas älskare och med att fördriva tiden stenad i hennes lilla hydda bakom Love Schack. Så förlöpte tiden något år tills en dag Stone fick en svår haschnoja efter att ha puffat på sin chillo sex timmar i sträck. I nojan upplevde han att Oleg Ragulin in pluralis plötsligt steg in genom väggarna, redo att kasta sig över honom med käftarna i björnhuvudet på vid gavel och med blottade huggtänder och med saliven rinnande i floder ur mungiporna. När Stone försökte fly genom att, som han upplevde det, kasta sig mot taket, lyfte plötsligt jag (av alla människor!) på det och tittade hotfullt in, sökande efter mannen som gjorde det otänkbara. Övertygad om att Mirja var Silja och att allt var slut, lyckades Stone till slut ta sig ut ur skjulet. Två dagar senare hittade ett par engelska turister honom längre norrut, på Vagator Beach. Skäggig (både håret och skägget var nu mer grått än rött), mager och galen gav de honom mat ungefär som när man försöker mata ett vilddjur.

Idag är Stone en av Vagators legender och lär så förbli till den dagen alltför många turister hittar dit. Då lär han fångas in, landsförvisas och hamna på ett australiskt mentalsjukhus. Till dess lever han lycklig i sin nuvarande form som ett djur på Vagator Beach, där locals och långtidsturister ger honom tillräckligt med mat för att han ska överleva. Även Sharon och Linda åker dit varje söndag och ger honom applecrumbles. De, som alla andra, får locka ut honom ur buskaget han bor i. När han kommer ut visar han inga tecken på att känna igen dem. Däremot roffar han snabbt åt sig den läckra desserten, som man sedan kan höra som smaska på där inne i busken. Linda vet vem han är och har inte bara lugnt accepterat det, hon är mäktigt stolt över att det är hennes far som är Eremiten på Vagator Beach.

Nu kanske ni undrar hur jag kan veta allt det här? Hur jag kunnat inhämta så mycket information? Jo, när Oleg en dag plötsligt och definitivt tog steget över i galenskapens värld och började le och tala om mjuka värden och annat kvasireligiöst new age flum, insåg jag att det började brännas under fötterna. Det var illa nog med alla hororna som försvann spårlöst och utan förklaring, i Svetlanas fall till och med från sjukhuset. Så jag tog min mats ur skolan och plockade ut en icke oansenlig summa pengar från ”Företagets” konton och transfererade dem till konton runt om i världen. Redan samma dag som den fånigt leende Oleg flög till Moskva tog jag ett plan till Sydafrika. Sedan dess har jag rest Jordan runt ett flertal gånger. Dels för att jag velat. Dels för att behålla livhanken. Det är Salmon Rushdie och jag, tänkte jag redan på planet till Johannesburg . Fast han har en dödsdom vilande över sig trots att han egentligen ingenting gjort. Jag däremot är inget annat än en svikare och en tjuv.

Det var en ren tillfällighet som gjorde att jag stötte ihop med Leena när jag vistades en vecka i norra Goa. Övriga fakta har jag fått från Leblanc, som tog mutor även av mig, samt från någon annan inom ”Företaget” vars namn jag inte vill avslöja med tanke på den personens säkerhet. Inte heller kan jag uppge var jag befinner mig och hur som helst är jag inte kvar där när det här läses.

Augusti 2002, Leonid Larionov

PS Jo, ni undrar förstås vart alla de andra tog vägen och vem som dödade Luc Impots. Jag vet inte vart de andra tog vägen, inte hororna, inte belgaren, inte Duvale, men jag vet vem som dödade cavisten på Mas Russja.

Impots deltog faktiskt i livet på gården. Det började med att han fönstertittade. En kväll upptäckte Petrov, en av vakterna honom, där han stod och onanerade utanför ett fönster. Impots hade mycket väl kunnat ha mist livet där, men han hade sådan tur att Lazlo kom förbi just då. Han såg i den enkle vinkällararbetarens uppenbarelse en person han absolut ville placera i de schweiziska banksystemen. Lazlo var sådan. Det där var (och är) som ett gift för honom. Han tog med Impots till festen och från den dagen var mot alla regler och min vetskap cavisten en återkommande gäst i huset och en av stjärnorna i Lazlos mest perversa rullar. Kort sagt var Impots med på det mesta och han var sannerligen inte blyg. Dessutom hade han förmågan att behålla erektionen längre än någon annan.

Natten före sin död deltog han som vanligt i en filminspelning. Han hade lagt sig till med ovanan att sova några timmar hos någon av hororna efter väl förrättat värv. Det var naturligtvis livsfarligt för honom och han var så pass klok att han alltid lämnade huvudbyggnaden mycket tidigt på morgonen.

Det var alltså inget ovanligt att han kom i ottan till jobbet, men just den här morgonen fanns redan någon i vinkällaren. För vem tror ni inte satt på huk där, ovanpå en tank, i färd med att hålla svartvinbärsessäns i den? Jo, vinmakaren Louis Duvale.

Duvale läste för många år sedan om vinmakarna i det gamla Egypten. De mest framgångsrika av dessa hedrades genom att de balsamerades i guld efter sin död. Äkta guld. Sedan han läst det var han som besatt av tanken att föräras samma uppskattning. Av vem, kan man fråga sig, men faktum var att det var mannens drivkraft och han var så upptagen av att förverkliga den drömmen, att föreviga sig själv, att han glömde bort att leva och så småningom allt annat än att åstadkomma ett vin som var som gudars nektar.

När han satt där på huk och lät noga uppmätta kvantiteter svartvinbärsessäns droppa ner i tank nummer fem insåg Duvale med omedelbar kyla att han var tvungen att döda Luc Impots.

- Men vad håller ni på med? frågade den förstummade Impots, som kände svartvinbärdoften lång väg.
- Ett experiment. Kom hit ska jag visa dig, svarade Duvale med ett leende och såg så lugn ut att Impots klättrade upp till honom.
- Kom, titta där nere, bad Duvale Impots och när denne lutade sig fram över toppluckan knuffade Duvale brutalt och bestämt ner honom i tanken, stängde luckan och gick och satte på kvävgasen, som används som oxideringsskydd (gasen lägger sig tungt över vinets yta och trycker undan allt syre), för att försäkra sig om att Impots skulle dö så snabbt som möjligt med tanke på risken att någon annan kunde komma och höra hans skrik och plaskande inuti tanken. Gasen var effektiv och efter bara någon kvart vågade Duvale stänga av den och låsa upp luckan igen. Det var omöjligt att se att något låg där nere i jäsmassan såvida man inte rörde runt i den. Duvalens enda misstag, om man så vill, var att han inte tog med sig sin planering när han lämnade gården. Det var den som fick Pointer att börja göra piegage, att trycka ner jäsmassan, och det var på så vis han upptäckte Impots. Nu valde Pointer att inte tro på sina ögon samtidigt som han var livrädd för tank

nummer fem. Det var ju det som gjorde att det tog så lång tid innan den tömdes och Impots livlösa kropp kunde upptäckas.

Det var till slut den duglige och otäckt seriöse polisen Marron från kommissariatet i Draguignan som löste gåtan. Med en åsnas envishet, stor människokänedom och god slutledningsförmåga provade han olika tänkbara scenarier och kom på den vägen fram till vilka han borde tala med. Han gjorde det och kunde så småningom nysta upp hela affären, bland annat genom att gå igenom det bohag som Duvale lämnat kvar i sin hastigt övergivna lägenhet i Draguignan. Där fanns mycket att läsa om de egyptiska vinmakarna, om hur flavorister arbetar och vid sidan om flera seriösa texter fanns en dagbok som åtminstone Marron kunde tolka så att han kunde få ledtrådar till sitt nystan.

Nu lär han vara på jakt efter den försvunne Louis Duvale. Om denne är i livet och inte befinner sig i en annan galax är det bara en tidsfråga innan Marron får tag i honom. Jag är i alla fall glad att Marron inte är efter mig. Det räcker med att "Företaget" i hasorna.

Epilog

Majsolen värmdde. Han smuttade på sitt kaffe och tittade ut över vinrankorna vars löv fladdrade lätt i vinden. En riktig brittsommardag, tänkte han och fixerade två guldkimrande trådar som följde vindens rörelser i solljuset. Eller så gjorde de inte det. Och det var inte några trådar heller, insåg han plötsligt.

Det som varit så förvillande likt spindelväv på drift i vinden utvecklade sig till små runda skivor, som sakta steg uppåt och försvann rakt mot solen så att han inte längre kunde se dem. Men han hade förstått budskapet. Den här natten måste han ge sig iväg för att träffa främlingarna från yttre rymden. Exakt när, hade inte framgått, men han visste att de skulle kalla på honom när det var dags. Han kände sig trygg och utvald.

Någon gång under natten fick han kallelsen, steg upp och gick till berget som han var. Den enorma farkosten hängde strax över marken precis som han vetat att den skulle göra. Ett grönt och violett sken omgav det imponerande och stålgrå byggnadsverket.

Den främmande varelsen såg ut precis som den skulle. Huvudet var enormt. Kroppen och dess extremiteter var perfekt anpassade till huvudets behov av transport och den var genomskinlig så att man snabbt kunde konstatera om något var galet i den.

- Var hälsad, sa varelsen på hans eget språk.

- Var hälsad främling, svarade han, jag är stolt över att ha blivit kallad.

- Nåja, vi ville bara titta in och säga hej, när vi ändå var i närheten.

- Det hedrar mig.

- Som jag sade: nåja, det är inte så märkvärdigt. Vi ville bara hjälpa dig, er, med svaren på de stora frågorna, som ni säger och som ni har hängt upp er på.

- Jag har tidigare inte tänkt så mycket på det, men nu gör jag det, i likhet med många andra människor.

- Ja, ni vill veta vad som är meningen med livet och varför ni alls finns? Är det så?

- Ja.

- Det är fantastiskt vad efterblivna ni är. Allt det där är lika fundamentalt som banalt. Den stora frågan för er är något helt annat. Och när ni har svaret på den är ni redo för de stora frågorna.

- Vad är den stora frågan för oss då?

- En sak i sänder. Ni är så naiva och outvecklade. Det är just det som fick oss att kalla dig. Ni måste någon gång få ordning på det fundamentala för att komma vidare.

- Håll mig inte på halster, sa han och huttrade i majnatten där kall dimma drog över det nygrönskande vetefältet utanför hennes lantliga hus.

- Nåväl, för det första: Meningen med livet är att fortplanta sig. För det andra: Därför finns ni.

- Sedan var det inte mer med den saken?

- Nej, och det kunde ni inte ana, stackars outvecklade varelser. Kanske var det för elementärt?

- Ja, kanske var det för elementärt. Men vilken är då den stora frågan för oss?

- Vad är civilisation?

- Vad är civilisation?

- Det är att bejaka behoven av mat, sex, sömn och ömhet och att ta hand om sin avkomma.

- Lägg av. Ni kan inte ha lurat ut mig i natten för att säga det här.

- Det är klart vi har, satans nöt!

Något sprakade till. Varelsen ryckte till.

- Jaja, jag förstår. Förlåt mig, jordvarelse, det var inte min mening att förolämpa dig, men du vet hur det är att tala med småbarn...och det här är mitt första diplomatiska uppdrag på fältet.

- Ja, jag förstår. Fortsätt förklara.

- Tja, det är inte så mycket mer än det. När ni vet vad meningen med livet är och varför ni finns till är det bara att bejaka det och bygga civilisationen kring det. Må bra och njut av livet. Det ni kallar civilisation är, som du säkert vet, lika mycket av ondo som godo.

- Nej, det vet jag inte.

Varelsen drog en djup suck och tittade på ett bedjande vis tillbaka mot farkosten. Det sprakade till igen.

- Tack, sa varelsen, nickade mot farkosten och vände sig åter mot henne. Du får väl börja fundera på det då, eller hur? Vi kommer tillbaka en annan generation och talar om de riktigt stora frågorna.

Varelsen vände sig om och började gå tillbaka mot den väldiga stålgrå konstruktionen.

- Nej, vänta...

- Nej, det var allt för den här gången. Fast, jo, det var en sak till. Se nu för sjutton till att göra något vettigt av det här så vi slipper fler knasiga och utflippade stories om mystiska religioner och sekter. Jag menar: ni är helt okej, men så satans efterblivna.

Det sprakade till igen och varelsen tog sig för huvudet.

- Jaja. Förlåt, det där var onödigt. Gå in igen innan du blir förkyld. Ha det så bra. Hejdå.

Varelsen sögs in i farkosten, som försvann i samma ögonblink som varelsen sugits in i den.

Han huttrade och tänkte, att det var väl bäst att gå in igen. Innan han blev förkyld. Och han visste nu precis vad han skulle säga när han kom till Moskva.